

КЕЛИ АРМСТРОНГ ПРИЗОВАВАНЕТО

Част 1 от „Най-тъмните сили“

Превод от английски: Мария Донева, 2013

chitanka.info

ДВАНАЙСЕТ ГОДИНИ ПО-РАНО...

Мама бе забравила да предупреди новата бавачка за мазето.

Клоуи се олюляваше на горното стъпало, посягаше с пухкавите си ръчички и към двата парапета, но толкова силно трепереше, че едва успяваше да се задържи. И краката ѝ трепереха, а кучешките главички на пантофките чак подскачаха. Дори дъхът ѝ излизаше на пресекулки и тя пухтеше, сякаш досега бе тичала.

— Клоуи? — чу се приглушеният глас на Емили откъм тъмното мазе. — Майка ти каза, че кока-колата е в студения килер, но не мога да я намеря. Ще слезеш ли да ми помогнеш?

Мама каза, че е уведомила Емили за мазето. Клоуи беше сигурна. Затвори очи, за да си спомни по-добре. Преди мама и татко да излязат от къщи, тя си играеше в стаята с телевизора. Мама я повика и Клоуи изтича в салона, където мама я прегърна и се засмя, а куклата на Клоуи ѝ намигна с едното си око.

— Виждам, че си играеш с Принцесата — искам да кажа с Пиратката Джасмин. Още ли не е успяла да спаси горкия Аладин от Злия дух?

Клоуи поклати глава и прошепна:

— Каза ли на Емили за мазето?

— И още как! Госпожица Клоуи да стои далеч от всякакви мазета. Тази врата ще стои затворена.

После татко надникна иззад ъгъла и мама каза:

— Трябва да обсъдим въпроса с преместването, Стийв.

— Само кажи и ще поставим табелата — отвърна татко и шеговито разчорли косата на Клоуи. — И да слушаш Емили, детенце!

След това тръгнаха.

— Клоуи, знам, че ме чуваш — кресна Емили.

Клоуи отлепи пръстите си от парапета и ги напъха в ушите си.

— Клоуи!

— Аз... н-не мог-га да с-сляза в мазето — извика Клоуи. — Н-не ми раз-зрешават.

— Е, сега аз отговарям за теб и ти казвам, че можеш. Вече си голяма.

Клоуи си наложи да стъпи на по-долното стъпало. Гърлото я стегна, виждаше всичко като през мъгла, сълзи напиреха в очите ѝ.

— Клоуи Сондърс, давам ти пет секунди, а после ще те довлека насила тук и ще заключи вратата.

Клоуи се втурна надолу с такава скорост, че краката ѝ се оплетоха. Падна в основата на стълбата, глезенът ѝ болезнено запулсира, а като се взря в тъмнината и зърна сенките, като чу скърцането и усети специфичната миризма на мазе, по лицето ѝ се затъркаляха сълзи.

Госпожа Хоб също беше там.

Имаше и други, преди госпожа Хоб да ги изплаши и прогони оттам. Като старата госпожа Милър, с която си играеха на криеница и която я наричаше Мери. Както и господин Дрейк, който все задаваше странни въпроси, например дали някой все още живее на луната. И други неща питаше, и в повечето случаи Клоуи не знаеше как да отговори, ала той се усмихваше и я хвалеше, задето бе толкова добро момиче.

Преди много обичаше да слиза в мазето и да разговаря с хората тук. Само трябваше да избягва да поглежда зад фурната, защото там висеше човек, а лицето му бе тъмночервено и подпухнало. Той мълчеше, ала зърнеше ли го, веднага я заболяваше коремчето.

— Клоуи? — отново долетя глухият глас на Емили. — Идваш ли?

Мама би я посъветвала: „Мисли си само за хубави неща, не за лоши“. Ето защо, когато Клоуи взе и последните три стъпала, тя си мислеше за госпожа Милър и господин Дрейк, а не за госпожа Хоб. Е, само мъничко.

Като слезе долу, примижа в тъмнината. Бяха включени само нощните светлини, онези, които Мама бе поставила навсякъде, след като Клоуи започна да се дърпа и да не иска да слиза в мазето; тогава Мама си бе помислила, че се страхува от тъмнината, което донякъде беше вярно, но само защото мракът означаваше, че госпожа Хоб може да се промъкне и да я хване.

Клоуи вече виждаше вратата на студения килер и без да отлепя поглед от нея, се придвижи нататък колкото е възможно по-бързо.

Нещо помръдна и тя забрави, че не бива да поглежда зад фурната, но това бе само висящият от тавана мъж, който се поклащаше на въжето и ръката му ту се показваше, ту отново се скриваше.

Тя изтича към вратата на студения килер и широко я отвори. Вътре беше тъмно като в рог.

— Клоуи? — повика я от тъмното Емили.

Клоуи стисна юмручета. Емили наистина се държеше подло. Криеше се от нея. Над главата се чуха стъпки. Мама ли е? Вече си е у дома?

— Хайде, Клоуи. Нали не се боиш от тъмното? — засмя се Емили. — Да не си бебе?

Клоуи се намръщи. Емили нищо не знае. Тя е просто едно глупаво, подло момиче. Клоуи ще си вземе кока-кола, после ще изтича по стълбата нагоре и ще я обади на Мама, така че Емили никога повече няма да ѝ е бавачка.

Облегна се на стената в тясното помещение и се помъчи да си спомни къде точно Мама държеше кока-колата. Като че ли на рафта. Стрелна ръце нагоре и се повдигна на пръсти.

Напипа хладната метална кутия.

— Клоуи? Клоуи!

Пронизителният глас на Емили долиташе отдалече. Стъпките трополяха по пода на горния етаж.

— Клоуи, къде си?

Клоуи изпусна кутията, която оглушително изтрещя на циментовия под, търкулна се в краката ѝ със съскане и цвърчене, като разпръскваше газиранията течност около пантофките ѝ.

— Клоуи, Клоуи, къде си? — някой зад гърба ѝ заимитира гласа на Емили, но не съвсем успешно.

Клоуи бавно се обърна назад.

На вратата стоеше старица в розов жакет, а очите и зъбите ѝ блестяха в мрака. Госпожа Хоб. Клоуи искаше да стисне очи, ала не посмя, защото така само щеше да влоши нещата.

Кожата на госпожа Хоб се бърчеше и гърчеше. После почерня и светна, запраща като съчки в огън на открито. Големи късове се отделяха и цопваха на пода. Косата ѝ изгаряше с цвърчене. След малко от нея не остана нищо, освен голия ѝ череп, по който тук-там висяха

парченца почерняла плът. Челюстите ѝ се отвориха, а зъбите ѝ продължаваха да блестят.

— Добре дошла отново, Клоуи.

1

Залостих се в леглото, стиснала с една ръка медальона, мушнала другата под завивката. Помъчих се да върна бледите спомени от съня си, които бързаха да отлетят. Нещо за мазе... за малко момиченце... за мен? Не си спомнях някога да сме имали мазе — винаги съм живяла в апартамент.

Малко момиченце в някакво мазе, там има нещо страшно... та нали в мазетата винаги има нещо страшно? Потреперих само при мисълта за мазето — тъмно, влажно, безлюдно. Ала това мазе не беше безлюдно. Там имаше... вече не си спомнях какво. Един човек зад някаква фурна...?

Някой похлопа на вратата на спалнята ми и аз подскочих.

— Клоуи! — крещеше Анет. — Защо будилникът ти не звънна? Аз съм икономка, не съм ти бавачка. Ако пак закъснееш, ще се обадя на баща ти.

Заплахите продължиха, ала това нямаше нищо общо с кошмара през нощта. Дори Анет да успее да се свърже с баща ми в Берлин, той ще се престори, че я слуша, докато в същото време съсредоточено ще се вира в своя БлекБъри и ще гледа нещо много по-интересно, като например прогнозата за времето. Ще измърмори нещо от рода на „Да, ще се погрижа, когато се прибера“ и съвсем ще забрави за обаждането.

Включих радиото си, завъртях копчето и изпълзах от постелята.

Половин час по-късно вече бях в банята и се приготвих за училище.

Прибрах косата си с шнолата, погледнах се в огледалото и потръпнах. С тази прическа изглеждах дванайсетгодишна... а нямах нужда от това. Скоро щях да стана на петнайсет, но сервитьорите в ресторантите все още ми предлагаха менюто за деца. Не ги корях. Бях метър и петдесет висока, а формите по тялото ми проличаваха, само когато обличах прилепнали джинси и впита тениска.

Леля Лорън се кълнеше, че изведнъж ще дръпна на височина, — както и на ширина, — когато ми дойде цикълът. В момента, казвах си

аз, въпросът бе „ако“, а не „когато“. На повечето от приятелките ми им дойде на дванайсет, дори на единайсет. Опитвах се да не мисля много за това, но все не успях. Притеснявах се, че нещо не ми е наред, чувствах се не съвсем нормална всеки път, щом приятелките ми започваха да обсъждат този въпрос и се молех да не разберат, че още не ми е дошло. Леля Лорън твърдеше, че всичко ми е наред, а тя беше лекар, значи бе наясно с нещата. Ала отвътре все ме гризеше. Дори много.

— Клоуи! — вратата се разтреса под ударите на месестия юмрук на Анет.

— На тоалетната чиния съм! — викнах в отговор аз. — Не мога ли да остана поне за малко сама?

Сложих само една шнола отзад на тила си, като придържах косата си от двете страни. Не беше лошо. Когато обърнах глава, за да се погледна отстрани, шнолата се плъзна по меката ми като на бебе коса.

Не биваше да я стрижа. Ала ми бе писнало от дългата права, като на малко момиченце коса. Реших да я скъся до раменете, да я оформя на кичури. На манекенката ѝ стоеше прекрасно. На мен? Не толкова.

Погледнах към отворената туба с боя. Кери се кълнеше, че червените кичури ще стоят идеално в косата ми, която имаше цвят на ягода. Но аз мислех, че ще приличам на захарна близалка. Е, може пък да ме направи по-възрастна, кой знае.

— Вдигам телефонната слушалка, Клоуи — изкрещя Анет.

Грабнах тубата с боя, напъхах я в раницата си и отворих вратата.

Изкачих стъпалата, както винаги. Сградата се бе променила, ала навиците ми — не. В деня, в който тръгнах на детска градина, майка ми ме държеше за ръка, на другата ѝ ръка висеше бебешката ми раничка „Сейлърмуун“; двете стояхме на горната площадка.

— Пригответи се, Клоуи — каза тя. — Едно, две, три.

И ние се втурнахме надолу по стълбите, приземихме се на долната площадка, като задъхано се кикотехме, а подът се люлееше и се плъзгаше под несигурните ни стъпала, докато всички мои страхове за първия учебен ден се изпаряваха.

Литвахме надолу по стъпалата всяка сутрин, докато ходех на детска градина, когато тръгнах в първи клас, а после... после вече нямаше с кого да летя надолу по стълбите.

Спрях се пред първото стъпало, докоснах медальона под фланелката си, после се отърсих от спомените, вдигнах училищната си раница и се отдалечих.

След смъртта на мама ние доста се местихме из Бъфалоу. Татко вземаше луксозни апартаменти, което означава, че ги купуваше пред завършване, а после, когато сградите бяха готови, ги препродаваше. Тъй като през повечето време отсъстваше от града, не беше толкова важно да се установим на определено място. Искам да кажа, че не беше важно за него.

Тази сутрин играта на стълбите не беше чак толкова умна идея. Стомахът ми се беше свил на топка от притеснение за оценката ми по испански. Бях объркала последния тест — в събота и неделя, вместо да си остана у дома и да уча, преспах у Бет — така че едва го изкарах.

Испанският никога не е бил сред любимите ми предмети, но ако пропаднеш на изпита, татко можеше да научи и да започне да се пита дали училището по изкуства е най-доброто място за мен.

Милош ме чакаше в таксито до тротоара. Вече две години ме караше до училище, макар че се бяхме местили два пъти и това бе третото училище, в което ме бяха записали. Щом се качих, той нагласи козирката на стъклото пред мен. Утринното слънце продължи да блести в очите ми, но аз не му казах.

Възелът в стомаха ми се отпусна, щом отърках пръсти в познатата цепнатина до седалката и вдишах изкуствената миризма на бор от освежителя над отдушника.

— Снощи гледах един филм — каза той, щом отминахме и третата пресечка. — От онези, които харесваш.

— Трилър ли?

— Не. — Той се намръщи и беззвучно размърда устни, сякаш да си спомни как се произнасят думите. — Приключенски екшън. Нали се сещаш — оръжия, експлозиви? Убиват се над път и на път.

Не обичах да поправам английския му, но той настояваше.

— Искаш да кажеш, че са се убивали под път и над път.

Той повдигна тъмната си вежда.

— Когато убиеш някого, къде пада той? Под пътя ли?

Аз се засмях, после поговорихме за филми. Любимата ми тема.

Когато Милош отговаряше на диспечера по радиото, аз се загледах през страничното стъкло. Иззад група бизнесмени се стрелна

дългокосо момче. То носеше старомодна кутия за храна, на която бе нарисован някакъв супергерой. Съсредоточих се да разбера кой от всички бе изобразен на картинката и не забелязах накъде се бе отправило момчето, докато то не изскочи от тротоара между нашата кола и предния автомобил.

— Милош! — изпищях аз. — Внимавай.

Последната дума се изтръгна от самите ми дробове, когато ударих с ръка колана, праметнат през рамото ми. Шофьорът зад нас и другият зад него натиснаха клаксоните си като верижен протест.

— Какво? — попита Милош. — Клоуи, какво става?

Погледнах над капака на двигателя и видях... нищо не видях. Само пустата алея отпред и превозните средства, които завиваха вляво, а шофьорите им сочеха Милош с пръст, докато ни отминаваха.

— А-а-а... — Стиснах юмруци, сякаш така щях да пропусна думата от устата си. „Ако речта ти блокира, кажи нещо друго“, съветваше ме моят терапевт дефектолог. — Стори ми се, че видях едно мом-мом...

„Говори бавно. Първо обмисли думите си.“

— Извинявай. Стори ми се, че някой изскочи пред автомобила.

Милош отпусна спирачките.

— Понякога и на мен ми се случва, особено когато се обърна. Струва ми се, че виждам човек, но там няма никого.

Кимнах с глава. Стомахът отново ме сви.

2

През времето, ограничено между съня, който не можех да си спомня, и момчето, което не бих могла да видя, аз ходех като призрак. Докато не престанех да мисля поне за едното от тях, нямаше да мога да се съсредоточа върху теста по испански. Ето защо се обадох на леля Лорън. Свързах се с гласовата ѝ поща и ѝ съобщих, че по обяд отново ще ѝ позвъня.

Наближавах шкафчето на приятелката ми Кери, когато леля ми се обади.

— Живяла ли съм някога в къща с мазе? — попитах я аз.

— Добро утро и на теб.

— Извинявай. Сънувах сън, който ме тормози — и ѝ разказах онова, което си спомнях от него.

— Аха, трябва да е била старата къща в Алънтаун. Ти беше съвсем мъничка. Нищо чудно, че не помниш.

— Благодаря. Това...

— Тормози те, сигурна съм. Трябва да е бил ужасен кошмар.

— За някакво чудовище, което живее в мазето. Съвсем обикновен сюжет. Чак се срамувам от себе си.

— Чудовище ли? Какво...?

Усилвателната система откъм нейния край на линията я прекъсна и някакъв метален глас изрече:

— Доктор Фелоус, моля да се обадите на Б.

— Напомнят ти — забелязах.

— Мога да почакам. Наред ли е всичко, Клоуи? Не ми звучиш добре.

— Не, просто... въображението ми днес е доста развнтено. Сутринта стреснах Милош, защото ми се стори, че някакво момче притича пред автомобила.

— Какво?

— Всъщност нямаше никакво момче. Беше само във въображението ми. — Зърнах Кери до шкафчето и махнах с ръка.

— Ще те взема след училище. Ще пием чай в „Краун“. Там ще поговорим.

— Звънецът всеки миг ще звънне, така че...

Тя прекъсна разговора, преди да успее да ѝ отговори. Поклатих глава и хукнах да догоня Кери.

Училище като училище. Няма какво толкова да се каже за него. Хората си мислят, че училищата по изкуства са по-различни, фантазират си как отвсякъде се сипе творческа енергия, представят си класове, пълни с щастливи хлапета, в които и най-големите диваци изпитват радост дотолкова, доколкото позволява изкривената им душевност. Според тях в училищата по изкуства има по-малко хулигански прояви. Та нали повечето от хлапетата стават жертва на хулигани от други училища?

Истината е, че в гимназията „А. Р. Гърни“ подобни неща наистина се срещат, но когато събереш много деца на едно място, поставят се разграничения въпреки факта, че те може и да изглеждат еднакво. Оформят се групички. И вместо да се разделят на принципа „спортисти, зубрачи и безлични“, тук те се делят на художници, музиканти и артисти.

В качеството си на ученичка по актьорско майсторство аз бях част от групата на артистите, в която талантът нямаше такова значение, каквото имаха външният вид, самочувствието и умението да се изразяваш добре. Момчетата не се заглеждаха по мен, а що се отнася до последните две качества, бях кръгла нула. На скалата за популярност се нареждах в златната среда. Бях от онези момичета, които никой не си правеше труда да запомни.

Ала винаги съм мечтала да уча в училище по изкуства и това се оказва страхотно, както и предполагам. И което бе още по-хубаво, баща ми беше обещал да остана в това училище, докато завърша, независимо колко пъти ще сменяме жилището си. Което означаваше, че за първи път в живота ми нямаше да съм „новата ученичка“ в класа. В „А. Р. Гърни“ започнах като първокурсничка, както и останалите. Просто едно нормално хлапе. Най-последно.

Ала този ден не се чувствах като нормално хлапе. Цяла сутрин си мислех за момчето на улицата. Съществуваха сума обяснения. Загледала съм се в кутията за храна и не съм разбрала накъде тича.

Скочил е в чакащата го до тротоара кола. Или пък в последния миг е свърнал в друга посока и се е слял с тълпата.

Беше напълно логично. Тогава защо мисълта за него продължаваше да ме разяжда?

— О, хайде, де! — каза Миранда, докато в обедната почивка се ровех в шкафчето си. — Ето го. Попитай дали ще ходи на танци. Ще бъде яко!

— Остави я на мира — обади се Бет. Протегна ръка над рамото ми, грабна яркожълтата ми кутия за храна и я размаха под носа ми. — Не разбирам как не я виждаш, Клоуи. Свети като крушка.

— Трябва стълба, за да надзърне толкова нависоко — забеляза Кери.

Бутнах я с крак и тя се отдалечи със смях.

Бет обели очи.

— Хайде, бе, хора, размърдайте се, иначе няма да си намерим свободна маса.

Когато стигнахме до шкафчето на Брент, Миранда ме сръга с лакът в ребрата.

— Попитай го, Клоуи.

Ужким щеше да говори тихо, а всъщност го изрече на висок глас. Брент вдигна поглед и тутакси извърна очи. Лицето ми пламна и аз притиснах кутията до гърдите си.

Кичур от дългата тъмна коса на Кери падна на рамото ми.

— Истинска шушумига — прошепна ми тя. — Не му обръщай внимание.

— Не, не е шушумига. Просто не ме харесва. Нищо не мога да направя.

— Виж сега — каза Миранда. — Ще го попитам от твое име.

— Не! — Стиснах я за ръката. — М-моля те!

Облото лице се сгърчи от възмущение.

— Божичко, какво бебе си! Вече си на петнайсет, Клоуи. Трябва да решаваш сама проблемите си.

— Като например да звъниш на някое момче, докато накрая майка му ти каже да го оставиш на мира ли? — обади се Кери.

Миранда сви рамене.

— Беше майката на Роб. Нали не го е казал той?

— Така ли? Повтаряй си го, колкото си искаш.

Това вече наистина разгорещи страстите. В такива случаи обикновено се намесвах и ги карах да престанат, ала сега бях разстроена от онова, което Миранда бе казала пред Брент.

Кери, Бет и аз си говорехме за момчета, ала не бяхме много запалени по темата. Виж, Миранда беше — имаше толкова много гаджета, че пръстите на ръцете ѝ не стигаха, за да ги преброи. Ето защо, когато започна да се мъкне с нас, необходимо бе и ние да си наречем по някое момче, което уж харесваме. И без това се притеснявах, че не съм узряла, та ако тя избухне в смях, щом ѝ призная, че досега не съм ходила на истинска среща, щях ужасно да се притесня. Ето защо и аз си измислих едно момче. Брент.

Очаквах, че ще е достатъчно само да спомена името му. Никакъв шанс.

Миранда ме издаде — каза му, че ми харесва. Бях ужасена. Е, почти. Част от мен се надяваше той да отвърне: „Страхотно! И аз я харесвам“. Никакъв шанс. Преди това двамата понякога разговаряхме в час по испански. А сега той се премести и седна през две редици от мен, сякаш внезапно бях развила тежка форма на бромхидроза и цялата воня, та се не трая.

Тъкмо стигнахме до кафетерията, когато чух някой да ме вика по име.

Обърнах се и видях Нейт Боузиан да тича към мен — червената му коса светеше като фар в тълпата. Блъсна се в едно момче от погорните класове, извини се и продължи да се приближава с ухилена физиономия.

— Здравсти — поздравих го аз, когато дойде до мен.

— Здравсти и на теб. Забрави ли, че Петри промени часа за сбирката на киноклуба? Днес по обяд ще обсъждаме авангардното кино. Знам, че обичаш високохудожествените филми.

Импровизирах изненада и отворих уста.

— Тогава ще им предам извиненията ти, че не можеш да присъстваш. И ще кажа на Петри, че не искаш да режисираш онзи късометражен филм.

— Днес ли ще се вземе решение?

Нейт се заотдалечава заднешком.

— Може би. А може би не. Значи, ще кажа на Петри.

— Трябва да бягам — заявих на приятелките си и се втурнах да го настигна.

3

Както винаги, сбирката на киноklubа започна зад кулисите, където обсъдихме някои финансови въпроси и изядохме закуските си. Внасянето на храна в аудиторията беше забранено.

Обсъдихме и късометражния филм, а аз бях включена в списъка на режисьорите — единствената първокурсничка сред избраниците. След това, докато останалите гледаха сцени от авангардни филми, аз обмислях възможностите да запиша прослушването на лента.

Измъкнах се преди края и се запътих обратно към шкафчето си.

Докато вървах нагам, мозъкът ми продължаваше да работи. Внезапно ме присви стомахът и аз си спомних, че от вълнение, задето щях да участвам в късометражния филм, бях забравила да обядвам.

Бях оставила кутията си с храната зад кулисите. Погледнах си часовника. До началото на часа имаше още десет минути. Щях да успея.

Сбирката на киноklubа беше свършила. Последният бе загасил осветлението и аз нямах представа как да го включа, тъй като не можех да видя никакъв ключ. Ключове, които светят в тъмнината. Ето с какво щях да се заема, за да финансирам първия си филм. Разбира се, ще имам нужда от хора, които наистина да направят моите филми. Като повечето режисьори и аз си падах повече по идеите.

Проправях си път между редовете и на два пъти си ударих коляното някъде. Най-после очите ми свикнаха с мъждивите резервни светлини и аз зърнах стълбите, водещи зад кулисите. После стана още по-трудно.

Пространството зад сцената бе разделено със завеси на по-малки части, които служеха за складове и за гримьорни. Имаше лампи, но някой все ги загасваше. Опипах близката стена и като не открих електрическия ключ, се отказах. Бледата светлина на резервните лампички ми позволяваше да различавам силуетите на предметите. Напълно достатъчно.

Но беше доста тъмно. Страхувам се от тъмнината. Имах лоши спомени като дете, привиждаха ми се въображаеми приятели, които се криеха в тъмните ъгли и ме плашеха.

Знам, че ви звучи странно. Другите деца сънуват приятелчетата си, с които играят през деня, а аз — караконджули.

Миризмата на грим ми подсказа, че се намирам в онази част, в която са гримьорните, ала тя се смесваше с тази на нафталин и стари дрехи и не ми действаше успокояващо както преди.

Още три крачки и от устата ми се изтръгна писък, когато някаква материя се уви около мен. Бях се блъснала в завесата. Страхотно. Колко ли високо бях изпищяла? Надявах се стените да са наистина звуконепроницаеми.

Прокарах длан по надраскания полиестер, напипах цепнатината и разделих двете завеси.

Пред себе си зърнах масата. Върху нея имаше нещо жълто. Моята чанта?

Импровизираният тъмен салон пред мен сякаш бе отворил уста в широка прозявка. Илюзия, създадена от перспективата — двете, отделени със завеси части склучаха ъгъл навътре и салонът се стесняваше. Интересно виждане, особено за филм, в който искаш да създадеш напрежение. Трябваше да го запомня.

Когато започнах да гледам на коридора като на филмов декор, започнах да се поуспокоявам. Видях го като кадър, а трополенето на стъпките ми придаваше на сцената движение и непосредственост, която вкарваше зрителя в действието и го превръщаше в участник — глупавото момиче си проправя път към странния шум.

Нещо тупна на пода. Сепнах се, обувките ми изскърцаха и тъкмо този шум ме накара да подскоча. Потърках настръхналата кожа по ръцете си и се помъчих да се засмея. Аха, казах „странен шум“, нали? Отбележете шумовите ефекти, моля.

Друг шум. Шумолене. Значи в коридора с призраците си имаме и плъхове, така ли? Чисто клише. Време е да изключа препускащото си въображение и да се съсредоточа. Да режисирам сцената.

Главният герой забелязва нещо в дъното на коридора. Някаква сянка.

О, моля ви се. Да не говорим за евтини трилъри. Да направим нещо оригинално, тайнствено.

На второ място.

Какво е онова, което вижда тя? Детска кутия за закуски, яркожълта и нова, съвсем не на място в тази стара прокълната къща.

Нека кинолентата се върти. Не оставяй ума ми да се скита.

В тишината се чува хлипане, после то спира и се превръща в подсмърчане.

Плач. Точно така. От моя филм. Главният герой вижда детска кутия за храна, после долавя призрачни ридания. В дъното на коридора нещо се движи. Една тъмна сянка. Хвърлих се напред за чантата си. Сграбчих я и изчезнах.

— Клоуи! Стой!

Тъкмо напъхах недокоснатия си обяд в шкафчето и си тръгнах, когато Нейт ме спря.

Обърнах се и го видях да се провира с рамото напред през група момичета. Звънецът прозвуча и коридорът сякаш изригна в тичащи хлапета, които се блъскаха като съомги, отпразвили се по насрещното течение на река. Нейт трябваше да си проправа с лакти път до мен.

— Излетя от киноклуба, преди да те уловя. Искях да те попитам дали ще ходиш на танците.

— Утре ли? Ами, да.

Той се усмихна и на бузите му се появиха две трапчинки.

— Страхотно. Ще се видим там.

Погълна го ято хлапета. Аз останах да се вирам след него. Нима Нейт бе тръгнал след мен, за да ме попита дали ще ходя на танците? Не бе същото като да ме покани да отидем заедно, но все пак. Определено трябваше да обмисля по-добре каква екипировка ми е нужна за случая.

Едно момче от горните класове блъсна раницата ми на земята и измърмори нещо като „защо си застанала в средата на коридора“. Когато се наведох да я вдигна, усетих, че нещо тече между краката ми.

Бързо се изправих и замръзнах на място, после внимателно пристъпих напред.

Божичко! Нима съм се подмокрила? Поех си дълбоко дъх. Сигурно съм се разболяла.

Коремът ми цял ден се бунтуваше.

„Виж дали можеш да се приведеш в ред и ако си много зле, вземи си такси и се прибери.“

В банята свалих гащите си и видях яркочервената течност.

Една-две минути останах да седя на тоалетната чиния, ухилена като идиот, с надеждата, че нещата, които се говореха за училищните тоалетни, са само непотвърдени слухове.

Напъхах в гащите си цял топ тоалетна хартия, вдигнах джинсите си и с клатеща се походка се измъкнах от кабината. И ето я пред очите ми — тя, която ме бе разсмивала още от есента: аптечката за санитарни материали.

Бръкнах в задния си джоб и измъкнах петдоларова банкнота, друга от десет долара и още два цента. Обратно в тоалетната кабинка. Ровичкам се в раницата си. Намирам монета от пет цента.

Вторачих се в автомата. Приблжих се. Огледах надрасканата ключалка, онази, за която Бет беше казала, че можеш да я отвориш, ако имаш дълъг маникюр. Аз нямах, но ключът за апартамента ни пасна идеално.

Тази седмица аз развях знамето. Бяха ме включили в списъка на режисьорите. Нейт ме бе попитал дали ще ходя на танци. Дойде ми първата менструация. И току-що извърших първото си престъпление.

Щом се оправих, бръкнах в раницата за четката си, но вместо нея напипах тубата с боя за коса. Измъкнах я. Отражението ми в огледалото се зъбеше в усмивка.

Защо да не добавя към останалите неща в списъка и „първото бягство от час“, както и „първото боядисване на косата“? Нямаше да е лесно да си боядисам косата на мивката в училищната тоалетна, но сигурно ще е по-просто, отколкото у дома, където Анет непрекъснато шава напред-назад.

Само за двацет минути си оцветих десетина рижави кичура. Трябваше да сваля блузата си, за да не я изцапам, и сега се бях надвесила над умивалника само по сутиен и джинси. За щастие, никой не ме видя.

Привърших с изсушаването на боядисаните кичури с хартиената салфетка, поех си дълбоко въздух, погледнах и се усмихнах. Кери беше права. Наистина ми стоеше добре.

Анет щеше да откачи. Баща ми можеше да забележи. Можеше дори да се ядоса. Но в едно бях съвсем сигурна: никой повече нямаше да ми предлага детското меню в ресторанта.

Вратата изскърца. Мушнах хартиената кърпа в боклука, грабнах блузата си и се втурнах към тоалетната кабина. Едва успях да заключа вратата, когато момичето, което влезе, се разрева. Надникнах под преградата на съседната кабина и зърнах чифт маратонки марка „Рийбок“.

Да я попитам ли дали е добре? Или така ще я разстроя още повече?

Водата в тоалетната шурна и сянката в краката ми се раздвижи. Ключалката щракна и вратата на кабината се отвори. Но щом водата бликна от крана, момичето захлипа още по-силно.

Водата спря. Ролката с хартиените кърпи изскърца. Шум от мачкане на хартия. Вратата се отвори. После се затвори. Плачът продължи.

По гърба ми полазиха тръпки. Казах си, че сигурно си е променила решението и че ще остане тук, докато напълно се оправи, но тя хлипаше току под носа ми. Беше в съседната кабинка.

Стиснах ръцете си в юмруци. Сигурно си въобразявам.

Бавно се наведох. Под разделителната стена не се виждаха обувки. Наведох се още повече.

Не видях обувки и в другите кабинки. Хлипането престана.

Нахлузих блузата си и побързах да изляза от кабината, преди да го чуя отново. Когато вратата се затвори зад гърба ми, наоколо се възцари тишина. Пуст коридор.

— Ти!

Извърнах се и видях пазача да идва към мен. Въздъхнах облекчено.

— Т-тоалетната — казах. — Бях в тоалетната.

Той се приближаваше. Не го познавах. Може би беше на възрастта на баща ми, късо подстриган, облечен в униформата на училищната ни охрана.

— С-сега влизам в час.

Тръгнах.

— Ти! Веднага се върни. Искам да говоря с теб.

Чувах се само моите стъпки. Моите. Защо не чувах неговите?

Ускорих темпото.

Погледът ми се замъгли. На около три метра пред мен въздухът трептеше, оформяше се фигура, облечена в ризата и панталоните на

пазача ни. Обърнах се и хукнах да бягам.

Мъжът изръмжа и ръмженето му проехтя по целия коридор. Откъм ъгъла се зададе един ученик и за малко да се блъсне в мен. Измърморих нещо за извинение и погледнах през рамото си назад. Пазачът беше изчезнал.

Издишах и затворих очи. Когато отново ги отворих, синята униформена риза бе на сантиметри от лицето ми. Вдигнах поглед и от устата ми се изтръгна писък.

Той приличаше на манекен, който е стоял близо до огън. Лицето му бе изгоряло. Беше се стопило. Едното му око се пулеше в мен. Другото се бе свлякло до скулата му, страната му бе хлътнала навътре, устните му — увиснали, кожата му светеше безформена и.

Разкривените му устни се отлепиха една от друга.

— Може би сега вече ще ми обърнеш внимание.

Затичах се презглава по коридора. Тъкмо отминавах една класна стая, когато вратата се отвори.

— Клоуи? — Мъжки глас.

Продължих да тичам.

— Отговори ми! — Ужасяващият неестествен глас изръмжа по-близо. — Знаеш ли от колко време ме държат тук?

Стрелнах се през вратата към стълбите и полетях нагоре.

Нагоре ли? Всички глупави героини се втурват нагоре!

Бързо завих на площадката и поех към следващия етаж. Пазачът с усилие се качваше след мен, уловил се здраво за парапета с разтопените си меки пръсти, чиито кости бяха пробили плътта и стърчаха навън.

Стрелнах се през вратата и запрепусках по главния коридор.

— Чуй ме, глезло. Искам да ми отделиш само пет минути, не повече.

Втурнах се в най-близката празна стая и затръшнах вратата след себе си. Докато отстъпвах заднешком към центъра ѝ, пазачът прекрачи прага. Влезе направо, без да отваря вратата.

Отвратителното му разтопено лице бе изчезнало и сега той изглеждаше съвсем нормално.

— Така по-добре ли е? Ще престанеш ли да пициш, за да поговориш с...

Втурнах се към прозореца и затърсих начин да го отворя, но видях, че той беше на огромна височина от земята. Поне девет метра над паважа.

— Клоуи?

Вратата се отвори широко. Влезе заместник-директорката госпожица Уо с учителя по математика, господин Травис, и един учител по музика, чието име не можах да си спомня.

Като ме видя до прозореца, госпожица Уо протегна ръце и препречи пътя на мъжете.

— Клоуи? — повика ме тя с тих глас. — Миличка, трябва да се махнеш от този прозорец.

— Аз просто...

— Клоуи.

Смутих се и отново погледнах към прозореца.

Господин Травис се стрелна покрай госпожица Уо и се хвърли върху мен. Двамата паднахме на пода и въздухът излезе от дробовете ми. Докато се мъчеше да се изправи, без да иска господин Травис ме ръгна с коляно право в корема. Паднах възник, свих се надве и захърках.

Като отворих очи, видях, че пазачът се е надвесил над мен. Изписках и се помъчих да стана, ала господин Травис и учителят по музика ме притискаха към пода, докато госпожица Уо бръщолевеше нещо по мобилния телефон.

Пазачът се надвеси през господин Травис.

— Сега ще говориш ли с мен, момиче? Не мога да се измъкна.

Заритах, като се целех в пазача и се мъчех да се откопча от учителите. Но те ме стиснаха още по-здраво. Едва дочух как госпожица Уо каза, че помощта пристига. Пазачът мушна лицето си в моето и то отново се превърна в онази разтопена ужасна маска, аз се вирах съвсем отблизо в изпъкналото му око, почти изхвъркнало от очната кухня.

Прехапах език, за да не изпищя. Устата ми се напълни с кръв. Колкото повече се мъчех да се освободя, толкова по-здраво ме държаха учителите — извиха ми ръцете и остра болка прониза цялото ми тяло.

— Не го ли виждате? — виках аз. — Ето го! Моля ви. Моля ви, моля ви, умолявам ви! Махнете го от мен. Махнете го!

Те не ме слушаха. Продължих да ритам, да се карам, ала те ме държаха здраво, докато изгорелият ми се присмиваше.

Двама униформени мъже влязоха през вратата. Единият се втурна да помага на учителите, а другият мина встрани, така че не го виждах. Нечии пръсти се впиха в ръката ми. Усетих бодване. Мразкова вените ми.

Стаята се разлюля. Пазачът започна да изчезва, а образът му ту светваше, ту изгасваше.

— Не! — крещеше той. — Трябва да говоря с нея. Не разбирате ли? Тя ме чува. Искам само да...

Когато парамедиците ме сложиха на носилката, гласът му съвсем изчезна. Вдигнаха я и тя ме залюля. Люлееше се като слон. Веднъж се бях качила на слон с мама в зоологическата градина — мислите ми се отплеснаха натам. Мамините ръце около мен, смехът.

Яростният рев на пазача прекъсна спомените ми.

— Не ми я вземайте! Тя ми трябва!

Люлея се. Върху гърба на слона. Мама се смее.

4

Седях на ръба на болничното легло и се опитвах да се убедя, че още спя. Единствено по този начин бих могла да си обясня думите, които чувах. Можех да ги нарека „халюцинации“, но предпочитах думата „съновидения“.

Леля Лорън бе седнала до мен и ме държеше за ръката. Улових с очи сестрата, минаваща по коридора. Леля Лорън проследи погледа ми, стана и затвори вратата. Наблюдавах я през сълзи и си представях, че е мама. Нещо в мен се сви, аз отново станах шестгодишно момиченце, което се свиваше в леглото и плачеше за майка си.

Погладих завивките с ръце — твърди и груби, те се залавяха за сухата ми кожа. В стаята беше толкова горещо, че при всяко вдишване пресъхналото ми гърло се свиваше. Леля Лорън ми подаде водата и аз обвих пръсти около хладното стъкло на чашата. Водата имаше метален вкус, но я изпих до последна капка.

— Дом за групово пребиваване — казах аз.

Стените сякаш изсмукваха думите от устата ми като звукова сцена, поемаха ги и въздухът си оставаше все тъй мъртъв.

— Божичко, Клоуи! — тя измъкна хартиена кърпичка от джоба си и си избърса носа. — Знаеш ли колко пъти е трябвало да казвам на пациентите си, че умират? А това тук е още по-трудно.

Размърда се и се обърна с лице към мен.

— Знам колко много искаш да влезеш в колежа в Юкла. Само така можем да те вкараме там, миличка.

— Татко ли настоя?

Тя замълча и аз се досетих, че би искала да го натопи. След смъртта на мама тя бе пожелала да се грижи за мен, да ми спести живота с икономки в безлюдни апартаменти.

Никога нямаше да прости на баща ми, задето ѝ отказа. Както нямаше да му прости и за нощта, в която майка ми загина. Нямаше значение, че и двамата бяха пометени от автомобил, който

впоследствие избяга от местопроизшествието, но на волана бе той, затова той трябваше да носи цялата отговорност.

— Не — отрони най-после тя. — Училищното настоятелство. Ако не изкараш две седмици в дом за групово пребиваване, ще го впишат в характеристиката ти.

— Кое ще впишат в характеристиката ми?

Тя стисна кърпичката в юмрука си.

— Ами, онова. — Тя се сепна и се съвзе. — Нулевата толерантност. — Изплю думите с повече жлъч, отколкото би изрекла някоя клетва.

— Нулева толерантност ли? Искаш да кажеш насилие? Н-н-но аз не...

— Знам, че не си. Но за тях е много елементарно. Сбила си се с учител. Значи се нуждаеш от помощ.

В дом. Дом за побъркани деца.

През онази нощ се събуждах няколко пъти. Втория път баща ми стоеше на вратата и ме гледаше. Третия път бе седнал до леглото ми. Като видя, че отварям очи, той ме потупа непохватно по ръката.

— Всичко ще бъде наред — промърмори. — Всичко ще се оправи.

Отново потънах в сън.

На сутринта баща ми бе все още тук. Очите му сълзяха, бръчките около устата му бяха станали по-дълбоки. Доляял чак от Берлин, той цяла нощ е бил на крака.

Не мисля, че татко е искал да има деца. Ала никога не ми го е казал, дори в гнева си.

Каквото и да си мислеше леля Лорън за него, той даваше всичко от себе си. Просто не знаеше как да се отнася с мен. Сякаш бях пале, оставено му от някого, когото много е обичал, и той се мъчи да се справи, въпреки че не си пада много по кучетата.

— Променила си прическата си — забеляза той, когато седнах в леглото. Подпрях се на лакти.

След като си бях боядисала косата в дамската тоалетна, се бях втурнала по училищния коридор, така че за онези, които не бяха в течение на случилото се от край до край и не знаеха как с писъци бях обикаляла из училището, най-естественият въпрос би бил: „Какво точно си направила?“ Никак не е нормално да боядисваш косата си в

училищната тоалетна. Не и за момиче като мен. Ами яркочервените кичури? Ами бягането от час? Цялото ти поведение неистово крещи: „Душевно разстройство!“.

— Харесва ли ти така? — попита след малко баща ми.

Кимнах с глава.

Той замълча, после напрегнато се засмя.

— Е, на твоето място не бих избрал точно тази прическа, но пък никак не е лоша. Важното е на теб да ти харесва. — Почеса се по наболата брада. — Предполагам, че леля ти Лорън ти е казала за дома. Намери подходящо за теб място. Малко частно заведение. Не мога да кажа, че съм възхитен от идеята, но става дума само за две седмици.

Никой не можеше да каже какво ми е. Накараха ме да говоря пред сума ти лекари, които ми направиха разни тестове и според мен получиха представа какво точно ми има, ала не искаха да кажат. Кое то означаваше, че съм много зле.

Не за първи път виждах хора, които всъщност ги нямаше. Тъкмо затова леля Лорън искаше да говорим след часовете. Когато споменах за съня си, тя си спомни как в детството си съм говорила за някакви хора, които живеят в мазето. Родителите ми вярваха, че това са въображаеми приятели, плод на моята фантазия — цяла плеяда герои. Но тези мои приятели бяха започнали да ме плашат и то до такава степен, че трябваше да сменим жилището си.

Но и след това понякога „виждах“ хора, затова мама ми купи рубиненото колие и заяви, че то ще ме пази. Татко каза, че всичко е психология. Ако вярвам, че ще ме предпазва, то така и ще бъде. Ала ето че сега отново ми се случи. И този път никой не го отдаде на развинтената ми фантазия.

Изпращаха ме в дом за побъркани деца. Мислех, че съм луда. Но не бях. Бях на петнайсет и менструацията ми най-после бе дошла, а това бе много важно. Фактът, че същия ден започнаха да ми се привиждат разни неща, не можеше да е просто съвпадение. Натрупаните хормони внезапно бяха експлодирани и мозъкът ми даде „заето“ — започна да източва образи от отдавна забравени филми, а аз ги възприемах като реални.

Ако бях луда, щях да правя и други неща, а не само да виждам и чувам несъществуващи особи. Щях да се държа като луда, но аз не го правех.

Наистина ли?

Колкото повече си мислех за това, толкова повече се разколебавах. Чувствах се нормална. Не си спомнях да съм направила нещо странно. Освен че боядисах косата си в тоалетната. И че избягах от час. И че разбих автоматата за салфетки. И че се сбих с един учител.

Това, последното, не се брой. Бях ужасена от вида на изгорелия мъж и с всички сили се мъчех да избягам от него, не исках да нараня някого. Преди да го видя си бях добре.

Приятелите ми също мислеха, че съм наред. Според господин Петри бях достатъчно нормална, за да ме включи в списъка на режисьорите на онзи филм. Очевидно Нейт Боузиан също ме смяташе за съвсем нормална. Иначе защо ще се радва, че едно побъркано момиче ще ходи на танците?

А той наистина се бе зарадвал, нали така?

Когато отново си помислих за това, нещата ми се сториха доста мъгляви — като далечен спомен, вероятно сън.

Ами ако нищо подобно не ми се бе случвало? Аз желяех режисьорското място. Исках Нейт да се интересува от мен. Може би съм си измислила всичко това? Имала съм халюцинации, като момчето на улицата, плачещото момиче и изгорелия пазач?

Ако съм луда, дали щях да го осъзнавам? Само си мислиш, че си наред.

Околните знаят по-добре.

Може пък да съм наистина луда.

В неделя следобед баща ми и леля Лорън ме откараха в Лайл Хаус. Преди да изляза от болницата, ми дадоха някакви лекарства, от които ми се доспа. Пристигането ми в Лайл Хаус бе монтаж от отделни кадри и клипове.

Огромна бяла викторианска къща, кацнала върху огромен парцел. Жълти первази. Опасана с тераси. Две жени. Едната, с посивяла коса и широки бедра, се приближава към мен и ме поздравява. Суровият поглед на по-младата ме следва, тя е скръстила ръце и стои, готова за всичко.

Изкачвам се по тясна стълба. По-възрастната жена — медицинска сестра, представяща се с името Талбът, — чурулика като екскурзовод на туристи, ала замъгленият ми мозък не може да следи думите.

Спалня, бяла с жълто, украсена с маргаритки и ухаеща на гел за коса.

В отсрещния край на стаята — двойно легло с кувертюра, метната върху събраните на куп чаршафи. Стените над леглото са облепени със страници, откъснати от младежки списания.

Повърхността на скрина е обсипана с тубички грим и шишенца. Само малкото писалище е празно.

Моята половина от стаята е огледално изображение на описаното дотук — същото легло, същият скрин, същото малко писалище, ала по тях няма никакви лични вещи.

Става време татко и леля Лорън да си тръгват. Госпожа Талбът им обяснява, че два дни няма да се видим, тъй като се нуждая от време, за да се „климатизирам“ към новата си „среда“. Като пале при нов стопанин.

Прегръщам леля Лорън. Правя се, че не виждам сълзите в очите.

Непохватна прегръдка от татко. Измърморва, че ще си е в града и ще дойде да ме види, щом му разрешат. После, докато ме целува по косата, мушва свити на руло дващсетачки в ръката ми.

Госпожа Талбът ми казва, че те ще приберат нещата ми, защото вероятно аз съм уморена, така че направо да се пъхам в леглото. Спускат щората. В стаята става тъмно. Отново се унасям в сън.

Гласът на татко ме събужда. Стаята е съвсем тъмна, небето навън е черно. Нощ.

Силуетът на татко в отвора на вратата. По-младата сестра — госпожица Ван Доп — е зад него, лицето ѝ изразява неодобрение. Баща ми се приближава до леглото и поставя нещо меко в ръцете ми. „Забравихме Ози. Мислех, че без него няма да можеш да заспиш.“ Мечето коала две години бе седяло на рафта в стаята ми — бях го изхвърлила от леглото си, когато станах по-висока от него. Ала сега го вземам и заравям лице в оредялата му изкуствена козина, защото уханието ми напомня за вкъщи.

Събудих се от хрипящото дишане на момичето, което спеше на другото легло. Погледнах натам, ала не видях нищо, освен повдигнатия от тялото юрган.

Обърнах се на другата страна и по лицето ми се затъркаляха горещи сълзи. Не беше тъга по дома. Беше срам. Обърканост. Унижение.

Бях изплашила леля Лорън и татко. Те си блъскаха главите да измислят какво да правят с мен. Да разберат какво ми има. Как да ми помогнат.

А училището.

Страните ми пламнаха и станаха по-горещи и от сълзите ми. Колко ли ученици ме бяха чули да пищя? Колко ли от тях бяха надникнали в класната стая, когато се боричках с учителите и бръщолевех врели-некипели за разтопилия се в пламъците пазач, който ме преследва? А после пък бяха видели как ме завързват за носилката и ме откарват.

Дори някой да е пропуснал зрелището, другите са му разказали всичко. Всички вече знаеха, че Клоуи Сондърс е въртоглава, побъркана и са я затворили при другите луди.

Дори да ми разрешат да се върна в училище, мисля, че няма да имам куража да го направя.

5

Събудих се от подрънкването на металните закачалки. Някакво русококо момиче разглеждаше дрехите, за които бях съвършено сигурна, че са мои — вчера госпожа Талбът ги бе окачила и подредила.

— Здравей — поздравих аз.

Тя се обърна и ми се усмихна.

— Хубави дрехи. Скъпарски.

— Аз съм Клоуи.

— Лиз. Лизи Макгуайър.

Тя посочи с ръка към избелялата страница от списание на стената откъм нейното легло.

— Освен това, не отговарям на името „Лизи“, ’щото според мен звучи малко... — тя снижи глас, сякаш да не обиди Лизи от фотографията — бебешко.

Момичето продължи да говори, ала аз не я слушах. Мислех си: „Какво пък е на нея?“.

Щом е в Лайл Хаус, значи не е наред. Има „душевно разстройство“.

Не приличаше на луда. Дългата ѝ искряща коса бе прибрана на конска опашка. Носеше джинси „Гес“ и фланелка „Гап“. Ако бях страничен наблюдател, щях да си помисля, че се намирам в училищен пансион.

Тя продължаваше да говори. Вероятно това бе симптом.

Но видът ѝ бе напълно безобиден. И такъв трябваше да бъде, не мислите ли? Не биха вкарали в стаята ми някоя опасно луда.

О, Клоуи, не, разбира се. Тук не вкарват опасно луди. Само такива, които чуват гласове, виждат изгорели пазачи и се бият с учителите.

Заболя ме корем.

— Хайде — каза момичето. — Закуската е след пет минути и ако закъснееш, много се сърдят.

Отворих чекмеджето на скрина и Лиз протегна ръка към мен.

— Можеш да слезеш и по пижама. Момчетата обядват и вечерят с нас, но закусват по-късно, така че ще бъдем само момичета.

— Момчетата ли?

— Саймън, Дерек и Питър.

— Тук живеят и момичета, и момчета, така ли?

— Аха. — Тя сви устни пред огледалото и отстрани някаква люспа от там. — Най-долният етаж е общ, но горният е разделен на две половини.

Лиз надникна през вратата и ми демонстрира колко е къс коридорът.

— Те са в другия край. Не ни свързва никаква врата. Сякаш през нощта бихме могли да се промъкнем при тях. — Тя се закикоти. — Е, Тори би могла да го направи. Аз също, ако имаше някой, който да си заслужава труда. Тори е хвърлила око на Саймън. — Впери очи в образа ми в огледалото. — Питър може и да ти хареса. Симпатичен е, но за мен е малък. На тринайсет е. Вече почти на четиринайсет.

— Аз съм на петнайсет.

Тя прехапа устни.

— Божичко! Както и да е, не след дълго Питър вече няма да е тук. Чух, че се прибирал у дома. — Тя замълча за малко. — Значи петнайсет, а? В кой клас си?

— Девети.

— Също като Тори. А аз съм в десети като Саймън, Дерек и Рей. Но мисля, че Саймън и Рей са още на петнайсет. Споменах ли, че косата ти ми харесва? И аз исках да си направя кичури, сини, но майка ми.

Лиз продължи с коментарите си надолу по стълбите, докато отивахме да се срещнем с действащите лица. Имали психолог, доктор Джил, но тя идвала само в приемните си часове, както и главната учителка, госпожица Уенг.

Вече се бях запознала с две от сестрите. Госпожа Талбът — по-възрастната жена, за която Лиз се изказа, че била „наистина готина“, и по-младата, госпожица Ван Доп, която била, прошепна ми на ухото тя, „не толкова готина“. Третата сестра, госпожица Абду, работела в събота и неделя, когато другите почивали. Те живеели тук и се грижели за нас. Също като възпитателките, за които съм чувала да

говорят децата, живеещи в пансион, но Лиз наричаше тези тук „медицински сестри“.

На долната площадка в ноздрите ми нахлу силна миризма на препарат за почистване с аромат на лимон. Миришеше като в къщата на баба ми. Дори татко не се чувстваше уютно в чистата до блясък къща на майка си, под нейния поглед, който ясно говореше: „Никакъв подарък за рождения ти ден, ако разлееш содата си върху бялото кожено канапе“. Ала само като погледнах всекидневната, въздъхнах с облекчение. Беше чисто като у баба ми — по килима нямаше и едно петънце, дървеният под направо блестеше, — но всичко наоколо излъчваше такава топлина и уют, че ми идваше тутакси да се свия на мекия диван.

Беше боядисана в любимия за Лайл Хаус цвят — жълто, но този път по-бледо. Върху тъмносиния диван и двата люлеещи се стола бяха разхвърляни възглавници. В ъгъла тиктакаше голям стенен часовник. Върху всяка маса имаше ваза с маргаритки или нарциси.

Пъстри и засмени. Всъщност твърде пъстри и твърде засмени, също като в онзи хотел край Сиракуз, където двете с леля Лорън бяхме отседнали миналата есен — обстановката толкова силно напомняше за дома, че приличаше повече на декор, отколкото на нечий дом.

Тук не беше по-различно — бизнес, който се мъчеше да убеди околните, че не става въпрос за бизнес, да ги накара да се почувстват като у дома си. В случая — да те накарат да забравиш, че си в дом за умопобъркани деца.

Пред трапезарията Лиз ме накара да спра, за да можем първо да надникнем вътре.

В единия край на масата седеше високо момиче с къса тъмна коса.

— Това е Тори. Виктория, но предпочита да я наричат Тори. С „и“ накрая. Тя е най-добрата ми приятелка. Настроението ѝ непрекъснато се променя и тъкмо затова е тук, но според мен е готина.

Тя кимна в посока на другата персона на масата — хубаво момиче с дълги тъмни къдрици и с меден цвят на кожата.

— А тази е Рейчъл. Рей. Тя има слабост към пожарите.

Вторачих се в момичето. Има слабост към пожарите ли? Това да не би да означава, че обича да подпалва пожари? Мислех, че тук ще

съм в безопасност.

Ами момчетата? Дали някой от тях не е склонен към насилие?

Потърках корема си с ръка.

— Виждам, че някой тук е гладен — изчурулика един глас.

Вдигнах поглед и видях госпожа Талбът да излиза от вратата, която ми се стори, че води към кухнята. В ръцете си носеше кана с мляко. Усмихна ми се.

— Влизай, Клоуи. Нека те представя на останалите.

Преди закуска госпожица Ван Доп ни раздаде хапчета, после ни накара да ги изпием пред очите ѝ. Беше отвратително. Никой не каза и дума — просто протегнаха ръце, преглътнаха хапчетата си с малко вода и продължиха да разговарят.

Когато се вторачих в моето хапче, госпожица Ван Доп заяви, че по-късно лекарката ще ми обясни всичко, но засега ще трябва просто да го глътна. Така и направих.

Като се нахранихме, всички вкупом се заизкачвахме нагоре, за да се облечем. Рей вървеше най-отпред, следвана от Лиз и Тори. Аз бях след тях.

— Рейчъл — повика я Тори.

Рей изправи рамене, но не се обърна.

— Да, Виктория?

Тори прескочи две стъпала и застана до нея.

— Нали изпра дрехите? Беше твой ред, а аз искам да облека новата блузка, която ми купи мама.

Рей бавно се обърна към нея.

— Госпожа Талбът каза, че мога да изпера и днес, защото не бива да сме наоколо, когато — погледът се спря върху мен и тя леко се усмихна, сякаш ми се извиняваше за нещо — настаняват Клоуи.

— Значи не си изпрала.

— Казах как стоят нещата.

— Но аз искам...

— Блузата си. Вземи я. Облечи я. Чисто нова е.

— Аха, но вероятно и други са я пробвали. Гадно е.

Рей вдигна ръце и изчезна надолу по коридора. Тори ми хвърли сърдит поглед през рамо, сякаш вината беше моя. Щом се обърна към мен, сякаш някаква невидима сила се появи между нас, която ме накара да отстъпя крачка назад и да се хвана за перилата.

— Божичко! Не се бой, няма да те ударя.

Над рамото ѝ се появи една ръка, чиито бледи пръсти се извиваха като червеи.

— Клоуи? — повика ме Лиз.

— Аз-аз-аз... — С мъка отлепих очи от безплътната ръка. — Препънах се.

— Чуй, момиче — шепнесе мъжки глас в ухото ми.

Лиз се върна няколко стъпала надолу, дойде при мен и постави длан върху ръката ми.

— Добре ли си? Бяла си като платно.

— С-стори ми се, че ч-чух нещо.

— Защо говори така? — попита Тори.

— Нарича се заекване — отвърна Лиз и ме стисна за ръката. — Не е кой знае какво. И брат ми заеква.

— Брат ти е петгодишен, Лиз. Много хлапета заекват. Но не и петнайсетгодишните.

Тори се вторачи в мен.

— Забавена ли си?

— Какво?

— Ами, протаааакаш ли — тя разпери ръце, после отново ги прибра, — или свършваш набързо.

Лиз се изчерви.

— Тори, това не е...

— Е, говори като малко момиченце, пък и видът ѝ е такъв, значи.

— Имам затруднения в речта — обясних аз, като внимателно произнасях всяка дума, сякаш тя бе от по-бавните. — Работя върху това.

— Справяш се страхотно — изчурулика Лиз. — Изрече цяло изречение, без да се запънеш.

— Момичета? — госпожа Талбът надникна през долната врата. — Нали знаете, че не бива да се мотаеете по стълбите? Някой може да пострада. Часът започва след десет минути. Клоуи, все още чакаме документите ти от училището, така че днес няма да влизаш в час. Щом се облечеш, ще обсъдим дневния ти режим.

В Лайл Хаус на дневния режим гледаха така, както на строевата подготовка във военен лагер.

Ставахме в 7:30. Закусвахме, вземахме душ, обличахме се и в 9:00 влизахме в час, където ни обучаваха по индивидуални програми, определени от преподавателите, под ръководството на главната учителка, госпожица Уенг. В 10:30 — междучасие за междинна закуска, която, разбира се, бе много хранителна. После пак часове. Обедна почивка и обяд.

От 13:00 до 14:30 с двайсетминутна почивка в 14:30 — отново часове.

Някъде между часовете — времето не бе точно установено — провеждахме едночасова индивидуална терапия с доктор Джил; днес след обяда, щях да я видя за първи път. От 16:30 до 18:00 имахме свободно време... нещо такова. Освен учене и терапия имахме и други задължения. Дори много, ако се съди по програмата. Те трябваше да се свършат през свободното време преди и след вечеря. Освен това ни мъчеха и с физически упражнения — трийсет минути дневно.

След леко похапване си лягахме в 21:00 и в 22:00 гасяха лампите.

Хранителни закуски? Терапия? Списък с къщните задължения? Задължителни упражнения?

Лягане в девет часа?

Без съмнение военният лагер бе по-привлекателен.

Мястото ми не беше тук. Със сигурност.

След като поговорихме, повикаха госпожа Талбът по телефона и тя се изстреля нанякъде с обещанието да се върне, за да съставим дневния ми режим. Колко хубаво!

Седнах във всекидневната стая, за да помисля, ала бликащата отвсякъде пъстрота бе като светлина, която заслепяваше очите ми и ми пречеше да се съсредоточа. Още няколко дни сред жълтата боя и маргаритките и ще се превърна в щастливо зомби като Лиз.

Усетих, че ме прониза срам. Лиз ме бе накарала да се почувствам чакана и желана и не се забави да ме защити от приятелката си. Ако да си весел е душевно заболяване, то тази болест е нещо доста хубаво — във всеки случай по-добро от това да ти се привиждат изгорели хора.

Потърках се по врата и затворих очи.

Всъщност в Лайл Хаус не беше толкова лошо. Беше по-приятно, отколкото в тапицирани стаи и безкрайни коридори, пълни с истински зомбита, тромави душевноболни пациенти, упоени до такава степен, че дори не можеха да се облекат, камо ли да се изкъпят. Може би се

безпокоях от факта, че тук се създаваше илюзията, че си у дома си. Може би щях да се чувствам по-щастлива на неудобната кушетка сред белите стени и замрежените с предпазни решетки прозорци, където не се чуваха фалшиви обещания. Фактът, че не виждах решетки, не означаваше, че съм свободна.

Не би могло да е така.

Отидох до прозореца. Въпреки слънчевия ден той беше затворен. Зърнах и една дупчица, в която вероятно е стояло резето. Погледнах навън. Много дървета, тиха улица, стари къщи, издигнати върху огромни парцели. Никаква електрическа ограда. Никаква табела на моравата, на която да пише: „Лайл Хаус — Дом за побъркани деца“. Всичко бе съвсем обикновено, макар да предполагах, че ако разбия стъклото с някой стол, алармата тутакси щеше да се включи.

Но къде беше тази аларма?

Излязох в коридора, погледнах към входната врата и я видях да проблясва на стената. Не бяха направили опит да я скрият. Да ни напомнят, казах си аз. Това тук може и да ви прилича на вашия дом, но не си и помисляйте да излизате през тази врата. Ами задната?

Отидох в трапезарията и погледнах през прозореца в просторния двор, в който също растяха дървета. В него имаше барака за инструментите, разтегателни столове, цветни лехи.

Футболната топка върху дървения стол и баскетболният кош над циментовата площадка сочеха, че все пак ни се разрешава да излизаме — вероятно за онези „трийсет минути физически упражнения“. Дали ни наблюдаваха? Не се виждаха камери, ала сградата имаше много прозорци и сестрите можеха да следят всеки един, който се намира в двора. А близо двуметровата ограда можеше да възпре всеки човек.

— Гледаш дали има изход ли?

Извъртях се и видях госпожица Ван Доп. Очите ѝ блестяха, сякаш се забавляваше, ала лицето ѝ бе сериозно.

— Н-не. П-просто разглеждах. О, когато се обличах, забелязах, че колието ми го няма. Може да съм го забравила в болницата и искам да съм сигурна, че ще мога да си го прибера. Много държа на него.

— Ще уведомя баща ти, но то ще трябва да остане при него, докато си тук. Момичетата на това място не носят накити. А що се отнася до това, че разглеждаш...

С една дума, опитах се да я разсея, но не стана. Тя дръпна един стол и ми направи знак да седна.

Послушах я.

— Сигурна съм, че си видяла системата за сигурност на парадния вход — забеляза тя.

— Аз-аз не...

— Не си мислела да избягаш. Знам. — По устните ѝ пробяга лека усмивка. — Повечето от децата тук не са от онези, които бягат от къщи, освен ако не искат да покажат нещо с този си акт. Те са достатъчно интелигентни, за да знаят, че навън всичко е по-лошо от това тук. А тук не е толкова зле. Не е увеселителен парк, но пък не е и затвор. Единствената причина, поради която деца са бягали от тук, е била, за да се видят с приятели. Родителите изискват от нас по-добра система за сигурност и независимо, че се гордеем с домашния уют, който сме създали, според мен е важно предварително да предупредим за ограниченията, които налагаме.

Тя млъкна, сякаш чакаше отговор. Кимнах с глава.

— Прозорците са защитени със сирени, каквито има и на външните врати. Разрешено ви е да излизате само през задната врата в двора, където няма порта за навън. Поради наличието на аларма, трябва да ни уведомявате предварително, за да я изключим и, разбира се, да не ви оставяме без наблюдение. Ако се интересуваш какво можеш и какво не можеш да правиш, ще се обърнеш към мен. Няма да подслаждам истината, Клоуи. Според мен честността е първата крачка към установяване на доверие между хората, а доверието е изключително важно в дом като този.

Тя отново ме прониза с поглед, за да се увери, че съм разбрала правилно онова, което е искала да каже, — че честността трябва да се проявява и от двете страни и че аз трябва да изпълня моята част от задълженията.

Кимнах с глава.

6

Госпожа Талбът поиска да чистят моркови за обяд. Не посмях да ѝ кажа, че през живота си не съм изчистила и един морков. Бях си наранила палеца и след това неизменно се скатавах.

Докато белех морковите, мисълта ми блуждаеше из места, които щеше да е по-добре да не посещавам. Ето защо прибягнах до най-добрата защита: превръщах всичко в кинокадри.

Последните няколко дни ми бяха предложили чудесна храна за въображаемия ми филм.

Но какъв жанр да бъде той? Чист хорър? Или психологически съспенс? А може би съчетание на елементи и от двете, което би удивило зрителя с.

— Вече даваш дежурство по кухня, така ли? — прошепна ми един глас. — Какво си сторила, за да го заслужиш?

Този път, когато се огледах, не видях отделена от тялото ръка, а цяло тяло. Това всъщност беше някакво момче, може би година по-голямо от мен, десетина сантиметра по-високо и слабо, с високи скули и разчорлени къси кичури тъмноруса коса. Бадемовите му кафяви очи шареха наоколо и той видимо се забавляваше.

— Ти сигурно си Клоуи.

Протегна ръка. Аз се дръпнах назад. Морковът се изплъзна от ръцете ми, уцели го в ръката и отскочи. Истинско оръжие. В ръката на истинско момче.

— Аз-аз...

Той постави пръст пред устните си и посочи към вратата на трапезарията. Госпожа Талбът говореше с Лиз.

— Не бива да ме виждат тук — прошепна момчето. — Впрочем, името ми е Саймън.

Внезапно осъзнах, че той стои между мен и изхода. Усмивката му беше дружелюбна, а той определено бе симпатичен, ала не можеш да наречеш симпатично момчето, което практически те е притиснало в ъгъла.

Той отстъпи към кухненския килер, предупреди ме с пръст да почакам и изчезна вътре.

Чувах как рови по рафтовете. Когато надникнах, той сваляше кутия с бисквити.

Кражба от кухнята? Не се сдържах и се усмихнах. Ами ако забравим, че е дом за групова терапия и го вземем за най — обикновен летен лагер? Стомасите на момчетата са си едни и същи. Саймън издърпа неотворената опаковка бисквити.

— Другата вече е отворена — прошепнах аз и посочих с ръка нагам.

— Благодаря ти, но той би искал цялата опаковка. Нали, брат ми?

Проследих погледа му над рамото си и изписках. Момчето, което стоеше зад мен, сигурно беше метър и осемдесет високо, а плещите му запълваха рамката на вратата. Въпреки че по ръст не отстъпваше на никой зрял човек, той имаше вид на момче. Лицето му би могло да се използва в реклама на крем за акне, „преди“ използването на крема. Тъмната му коса влизаше в очите му, а тялото му бе дълго и тромаво.

— Аз-аз-аз — запрегльщах объркано. — Не те видях да влизаш.

Той протегна ръка над мен и взе кутията с бисквити от Саймън. Когато тръгна да излиза, Саймън го сграбчи отзад за ризата.

— Още не се е научил на добри обноски — обърна се към мене той. — Дерек, това е Клоуи. Клоуи, брат ми Дерек.

— Брат ти ли? — попитах аз.

— Да. — Гласът на Дерек се чу като тих тътен. — При това близък.

— Доведен брат — уточни Саймън. — Тъкмо щях да кажа на Клоуи...

— Свършихме ли тук? — попита Дерек.

Саймън го отпрати с ръка и обели очи.

— Извинявай. Тъй или иначе, тъкмо се канех да те поздравя с добре дошла.

— Саймън? — гласът на Тори проехтя в кухнята. — Аха. Стори ми се, че те чух да говориш. — Тя улови дръжката на вратата за килера. — Двамата с Дерек непрекъснато тарашите...

Като ме зърна, присви очи.

— Тори? — повика я Саймън.

Гневното ѝ изражение отстъпи място на престорена усмивка.

— Да?

Той посочи с пръст вратата към трапезарията.

— Шшшшт!

И докато тя бръщолевеше разни извинения, аз избягах от там.

Когато привърших с морковите, госпожа Талбът каза, че до вечерята съм свободна и ме насочи към стаята с телевизора. Ако съм се надявала на голям екран със стереозвук и свръхмощен и бърз компютър, дълбоко съм грешала. Екранът на телевизора бе около петдесетсантиметров, имаше вградено евтино ди-ви-ди устройство, стара кутия и още по-стар компютър. Като хвърлих поглед на филмите, разбрах, че няма да прекарвам дълго време тук, освен ако не ми се приискаше да гледам някой стар филм на близначките Олсън.

Единственият по-свестен диск бе „Юрски парк“, на който се мъдреше надпис: „Моля, попитайте, преди да го пуснете“, сякаш трябваше да си покажа ученическата карта като доказателство, че съм над тринайсет години.

Включих компютъра. Трябваше му пет минути, за да загрее. Уиндоус 98.

Отидоха още пет минути, докато си спомня как се работеше на Уиндоус. В училище използвахме системата „Макс“ и този факт ми бе послужил, за да убедя най-после татко да ми купи преносим „Апъл“, ъпгрейднат с всички нови програми за гледане на филми.

Затърсих браузър. Надявах се да има Файърфокс, но получих само тъпата стара IE.

Напечатах „URL“ и затаих дъх в очакване да получа отговора: „Няма връзка с Интернет съобщения“. Но страницата се отвори. Да не повярваш! Не бяхме чак дотам откъснати от външния свят.

Пръстите ми викаха любимите ми сайтове, като си убивах времето и се настройвах да надникна в пощенската си кутия. Докато правех съответните проверки, главата ми се проясни, аз написах „URL“, за да получа достъп до моя MSN.

Браузърът изчезна за миг и на негово място се появи съобщение: „Страницата не може да бъде показана“. Опитах с Hotmail. Надписът си остана.

— Ето къде си била, Клоуи!

Обърнах се и видях госпожа Талбът да влиза.

— Аз само... — посочих към екрана. — Искам да проверя електронната си поща, но все това се появява.

Тя се приближи, погледна към екрана и въздъхна:

— Пак този софтуер или каквото използват там. Опасявам се, че не само блокира уеб страници, а прави и други бели. Можеш да изпращаш и да получаваш поща чрез нашия акаунт. Трябва да използваш програмата, която върви с компютъра, а госпожица Ван Доп ще напише паролата, за да изпратиш писмото си. Признавам, че така е по-трудно, но миналата година имахме проблем с един млад мъж, който влезе в сайтове, в които не биваше да влиза, и когато бордът на директорите разбра... — Тя поклати глава. — Ние тук наказваме всички за една развалена ябълка, съжалявам, че го казвам. А сега е време за вечеря.

На вечеря се запознах и с Питър. Той каза „здрассти“, попита как вървят нещата, после, докато се хранеше, съсредоточи вниманието си в своя PSP — портативния си Плейстейшън.

Всичко наоколо беше нормално, както и цялата атмосфера в Лайл Хаус. Твърде нормално.

Всеки път, щом някой помръднеше, аз се напънах в очакване да чуя нечия несвързана реч или писъци в смисъл че в нечия чиния пълзят буболечки. Но нищо подобно не се случи.

Храната бе доста прилична. Пръстен гювеч, натъпкан със зеленчуци и месо. Сигурна бях, че е здравословно като млякото и кифлите от пълнозърнесто пшеничено брашно. За десерт ни бяха обещали желирани плодове. Каква радост!

Сирените и скърцането на гуми, долитащи от играта на Питър, представляваха саундтракът на по-голямата част от нашата вечеря. Рей не беше в настроение. Тори и Лиз възбудено бърбореха, но твърде тихо и не можех да се включа в разговора им. От лапане Дерек нямаше време да говори.

Така че бяха оставили Саймън да домакинства. Когато признах, че не съм се задържала да живея по-дълго време в определен район, той заяви, че и те са се местили доста — той и Дерек. Започнахме да сравняваме преживяванията си от най-кошмарните си премествания и Тори се включи, като ни предложи истинска история на ужасите,

преживяна по времето, когато преместили стаята ѝ от горния етаж в мазето. Саймън я остави да бръщолечи около две минути, след което ме попита в кой клас съм и в кое училище уча.

Знаех, че просто проявява вежливост — приобщава новата към разговора — но ако Тори бе героиня от анимационен филм, димът щеше да бълва на кълбета от ушите ѝ. Познавам такива момичета. Не отстъпват територията си, независимо дали става въпрос за гребена им, за най-добрата им приятелка или за момчето, на което са хвърлили око.

— Училище по изкуства — задъхано повтори тя. — Колко вълнуващо! Кажете ми, Клоуи, какво изучавате там? Как да фотографирате призраци ли? Или как да пишете разкази за призраци?

Месото в устата ми ме задави.

— О! — Тори погледна Саймън с влажни очи. — Клоуи не ти ли каза защо е тук? Привиждат ѝ се мъртъвци.

Питър вдигна поглед от играта си.

— Наистина? Страхотно!

Когато погледнах нагоре, забелязах, че Дерек е престанал да лапа, ръката му е застинала във въздуха пред устата му, зелените му очи, разкъсали завесата от коси, ме пронизват, а от устните му сякаш всеки миг щеше да се отрони: „Кой е този чешит, дете твърди, че вижда призраци?“.

— Не е съвсем така. Аз-аз-аз...

— Ето, започна се — въздъхна Тори. — Лиз, тупни я по гърба. Гледай да я рестартираш.

Саймън се взираше в нея.

— Голяма кучка си, Тори!

Тя замръзна на място, отворила уста, унижена и ужасена. Дерек продължи да нагъва закуската си.

— Не исках да прозвучи така — обади се Тори; думите се затъркаляха от устата. — Както каза и Питър, това е страхотно. Ако наистина вижда призраци, може би ще помогне на Лиз, която има проблеми със своя полтъргайт.

— Тори! — изпищя Лиз и изпусна вилицата от ръката си.

— Започна се — недоволно измърмори Дерек.

Лиз шумно избута стола си назад, очите ѝ бяха пълни със сълзи. Тори отново се впусна в неубедителни извинения. Саймън улови във

въздуха захвърлената от Лиз чаша, преди да се е разбила на пода. Питър се приведе над играта си. Дерек се възползва от суматохата и изсърба последните останки от купата си.

Кухненската врата се отвори със замах и в трапезарията се появи госпожа Талбът, ала думите ѝ потънаха в настъпилата какофония.

На другата врата се появи Рей с коша мръсни дрехи в ръце.

— Последно повикване — каза тя. — Да имате още нещо за пране?

Никой не я забеляза, нито пък я чу. Огледах се и се уверих, че в хаоса никой нямаше да ме види, ако си тръгна. Така и направих.

Те знаеха. Всички знаеха.

Аз не бях наред. Побъркано момиче, което вижда призраци. Тук ми беше мястото.

Храната в стомаха ми се разбунтува. Побързах да се изкача по стълбите, като си мислех за леглото с тънкия матрак, ухаещ на изкуствена ванилия — внезапно ми се стори много привлекателно. Ще спусна щорите, ще се свия под завивките с айпод в ръка и ще се опитам да забравя.

— Мога ли да ти помогна, Клоуи?

Оставах две стъпала до горната площадка, се обърнах и видях госпожица Ван Доп да стои долу и да ме следи с поглед.

— Аз-аз тъкмо се качвах, за да си полегна. Боли ме главата и...

— Тогава слез и си вземи тилебол.

— Аз-аз съм малко уморена. Нямам часове и затова си казах...

— Слизай, Клоуи.

Почака ме да слеза и каза:

— В Лайл Хаус спалните са направени за спане.

— Аз...

— Знаем, че вероятно си уморена и превъзбудена, но имаш нужда от движение и общуване, а не от усамотяване. Рей е много заета преди следобедните часове. Ако си се нахранила, можеш да отидеш да помогнеш.

Когато отворих вратата към мазето, очаквах да видя разнебитена дървена стълба, която да води надолу в тъмно и влажно помещение като мазетата, които най-много мразех. Ала пред очите ми блесна ярко осветено стълбище и светъл коридор, стените бяха светлозелени с

флорални бордюри. За първи път през този ден се зарадвах на пъстротата в дома.

Подът на пералното помещение бе покрит с плочки, вътре имаше перална машина и сушилня, както и няколко шкафа и рафтове. Факторът „старо мазе“ бе равен на нула.

Пералнята беше включена, но от Рей нямаше и следа.

Погледнах към отсрещния край на помещението, където имаше затворена врата. Когато се запътих натам, усетих остра миризма.

Дим?

Ако Рей пушеше вътре, аз нямаше да съм човекът, който да я залови. Обърнах се, за да се върна обратно по стълбите и зърнах Рей, приквасена между два реда рафтове. Устните ѝ нашепваха мълчалива клетва, когато с трепереща ръка се мъчеше да извади клечка кибрит.

Погледнах да видя къде е цигарата ѝ. Но цигара нямаше — само тлеещата кибритена клечка.

Отново чух гласа на Лиз: „Тя има слабост към пожарите“.

Вероятно бях реагирала доста бурно, защото Рей подскочи напред и с разперени ръце застана между мен и вратата.

— Не, не, не е това! Нямаше нищо да направя. Аз не... — Тя заговори по-бавно, като видя, че цялото ми внимание е съсредоточено върху нея. — Не подпалвам пожари. Нямаше да ме оставят тук, ако го правех. Попитай когото искаш. Просто обичам да гледам пламъка.

— О!

Видя, че съм вперила очи в кибритената клечка и я мушна в джоба си.

— Аз, ъ-ъ-ъ, забелязах, че не си яла — казах. — Да ти донеса ли нещо?

Лицето ѝ светна.

— Благодаря. Но преди часа ще си взема някоя ябълка. Използвам всяко извинение, за да не сядам на една маса с кралица Виктория. Нали видя каква е? С мен се заяжда за храната. Щом посегна да си взема още малко от второто или от десерта, незабавно ме захапва.

Сигурно съм изглеждала доста обърквана, защото тя посочи с ръка към тялото си.

— Да, бих могла да си позволя да изгубя някое и друго килце, но не желая да го правя под нейното лично ръководство.

Тя се приближи към купчината разбъркано пране.

— Питаш за съвет ли? Дръж се по-далече от нея. Тя е като чудовищата, които видях в един стар научнопопулярен филм, вампири от космоса, които обаче не пият кръв, а изсмукват цялата ти енергия.

— „Жизнени сили“. Туб Хупър. Психовампири.

Тя се ухили и изложи на показ кривите си кучешки зъби.

— Психовампири. Ще трябва да го запомня.

Преди малко си мислех, че мястото ми не е тук, защото се чувствах съвсем наред.

Обзалагам се, че и останалите се чувстваха като мен. Може би душевните болести бяха като пелтеченето. През целия си живот се мъчех да убедя околните, че да заекваш не означава, че не си наред. Просто имам проблем и правя всичко необходимо, за да го преодоля.

Като например да ти се привиждат разни хора.

Като например огънят да те привлича.

Това не означаваше, че си шизофреник или нещо подобно.

Колкото по-скоро превъзмогна себе си, толкова по-добре ще се чувствам в Лайл Хаус.

Толкова по-бързо ще се оправя и ще изляза на свобода.

Погледнах към купчината пране.

— Искаш ли да ти помогна?

Тя ми показва какво да правя — още нещо, което никога досега не бях вършила. Дори като бяхме на лагер, имаше кой да се погрижи за прането.

След няколко минути тя каза:

— Намираш ли смисъл в това?

— В кое?

— Да затвориш момиче в място като това тук, само защото обича да гледа огъня?

— Е, ако е само това...

— Има и друго, но то е съвсем незначително в сравнение с проблема с огъня. Не е опасно. Не наранявам нито себе си, нито когото и да било.

Тя продължи да сортира дрехите.

— Харесваш ли манга? — попита след малко тя. — А аниме?

— Анимето е нещо страхотно. Не си падам много по него, но харесвам японските филми, независимо дали са анимационни или не.

— Е, аз много си падам. Гледам шоу програмите, чета книгите, разговарям в чата по темата и други такива. Но познавам едно момиче, което е много вътре в нещата. Харчи по-голямата част от издръжката си за книги и дивидита. Знае наизуст цели диалози. — Погледна ме в очите. — Мислиш ли, че нейното място е тук?

— Не. Повечето деца си падат по разни неща. Аз например си падам по киното. Знам кои са режисьорите на научнофантастични филми, снимани още преди да се родя.

— Но никой не може да твърди, че това те прави луда. Ти си просто луда по киното. Запленена си от него. Както например — тя извади кибритената клечка от джоба си и я размаха във въздуха — аз съм запленена от огъня.

Вратата на горната площадка изскърца.

— Момичета? — викна госпожа Талбът. — Още ли сте долу?

Преди да успеем да отговорим, стъпките ѝ затрополиха по стъпалата. Когато сянката ѝ се показа иззад ъгъла, аз грабнах кибритената клечка от протегнатата ръка на Рей и я скрих в блузата, която сгъвах.

— Рей? — повика я госпожа Талбът. — Часовете ти започват. Клоуи.

— Ще свърша тук и ще се кача.

Госпожа Талбът си тръгна. Върнах кибритената клечка на Рей и тя ми благодари, после последва сестрата нагоре по стъпалата. Аз останах сама в мазето.

Метнах два чифта розово бельо, на които пишеше „Лиз“, в съответната купчина и спрях. И бельото на момчетата ли перяхме? Надявах се да не е така. Разрових се из купчината и като открих само дрехи на Рей, Лиз и Тори, въздъхнах с облекчение.

— Момиче.

Мъжки глас над главата ми. Сепнах се, ала си наложих да продължа работата си. Тук нямаше никой. Или пък, дори да имаше някой, не беше реален. Ето как трябваше да реагирам. Не да подскачам като опърлена котка. А да не му обръщам внимание. Нека чувам гласове, нека виждам въображаеми неща, но да ги игнорирам.

— Ела тук.

Гласът се движеше из помещението. Повдигнах във въздуха червени дантелени прашки с надпис „Тори“ и се сетих за малките си момичешки пликчета.

— Ела тук.

Помъчих се да се съсредоточа върху въпроса как да се снабдя с по-красиво бельо, преди да е дошъл редът на някой друг да изпере моето, ала от усилията да се направя, че не чувам гласа, ръцете ми се разтрепериха. Нека погледна. Само веднъж.

Хвърлих поглед наоколо. Нямаше никой. Въздъхнах и продължих да разпределям прането.

— Вратата... затворена...

Погледнах към затворената врата. Онази, която бях забелязала в началото и която бе доказателство, че гласът, който чувах, бе плод на развнтеното ми въображение.

Че защо търсиш доказателства? Какво друго би могло да бъде?
Страховно. Сега трябваше да пренебрегна и още един глас.

— Отвори вратата... нещо... да ти покажа.

Ха! Ето една класическа филмова сцена: „Ела, момиченце, ела да погледнеш какво има зад затворената врата.“ Засмях се, ала звукът от смеха ми потрепери и се извиси във фалцет.

Хвани се здраво. Стегни се, иначе никога няма да те пуснат да излезеш от тук.

Погледът ми се стрелна към вратата. Приличаше ми на най-обикновен килер за провизии. Ако наистина вярвах, че гласът е само в главата ми, тогава защо да не я отворя?

Отправих се нататък, като се насилвах да поставям стъпало пред стъпало със съзнанието, че ако спра, ще изгубя самообладание.

— Така... идвай.

Хванах топчестата дръжка на вратата и усетих студенината на метала в дланта си.

— Отвори.

Бавно я завъртях. Тя направи четвърт оборот и спря. Поклатих я.

— Заключена — проехтя гласът ми из пералното помещение.

Отново я разтърсих, после рязко дръпнах дръжката. Вратата не помръдна.

— Ключ... намери... Отключи...

Притиснах с пръсти слепоочията си.

— Вратата е заключена, така че се качвам горе — отвърнах аз.

Обърнах се и се блъснах в стена от здрава плът; за втори път през този ден изписках като малко момиченце. Вдигнах очи и видях същото лице, което бе причина за писъка ми първия път.

Политнах назад и ако не се бях подпряла на вратата зад мен, щях да падна. Дерек не направи опит да ме хване, а остана на мястото си, мушнал ръце в джобовете.

— С кого говореше? — попита.

— Със себе си.

— Ха!

— А сега ме извини, но...

Той не се помръдна от мястото си и аз тръгнах да го заобиколя. Той ми препречи пътя.

— Видяла си призрак, нали? — рече той.

За щастие, успях да се засмея.

— Не искам да те разочаровам, но призраци не съществуват.

— Ха!

Очите му огледаха пералното помещение — приличаше на ченге, което се озърта за избягал затворник. Когато насочи очите си към мен, острият му поглед ме прониза до мозъка на костите.

— Какво виждаш, Клоуи?

— Аз-аз не в-в-в...

— Говори бавно. — Той нетърпеливо изстреля думите от устата си. — Как изглеждат? Говорят ли ти?

— Наистина ли искаш да знаеш?

— Да.

Прехапах устни, после се повдигнах на пръсти. Той се наведе, за да ме чуе по-добре.

— Наметнали са си бели чаршафи с пробити в тях дупки за очите. И казват: „Ба!“. — Загледах го сърдито. — А сега се отдръпни от пътя ми.

Очаквах да ми се присмее. Да скръсти ръце и да каже: „Не ме будалкай, момиченце“.

Устните му затрепериха и аз се стегнах, ала той се усмихна. Присмиваше ми се. Отстъпи встрани. Аз се промъкнах покрай него към стълбите.

Доктор Джил беше дребна жена с дълъг като на гризач нос и изпъкнали миши очи, които ме изучаваха внимателно, сякаш мишката бях аз — опитно мишле, чието и най-малко движение трябваше да бъде отбелязано в нейната тетрадка. И преди съм ходила на терапевт.

Имах дори двама след смъртта на мама. Мразех първия — старец с лош дъх, който затваряше очи, когато говорех, сякаш дремеше. Оплаках се и ме заведоха при друг, при доктор Ана — жена с огненочервена коса, която обичаше да се шегува с мен, приличаше ми на мама и ми помагаше да се справя с живота. След десет минути, прекарани в компанията на доктор Джил, вече знаех, че тя беше някъде по средата. Изглеждаше доста готина и ме слушаше внимателно, ала както вървеше, нямаше скоро да започне да се шегува.

Говорихме за това как съм спала; как се храня; какво мисля за останалите; и най-вече как се чувствам тук. За последното я излъгах. Не бях глупава. Ако исках да изляза, не биваше да пъшкам и да се оплаквам, че са направили ужасна грешка, като са ме вкарали тук.

Ето защо заявих, че леля ми и баща ми са направили много добре като са ме довели в Лайл Хаус и че съм решена да се оправя, каквото и да ми коства това.

Мишето лице на доктор Джил се отпусна.

— Мислиш като напълно зрял човек. Радвам се за теб.

Кимнах с глава, като се опитвах да изглеждам искрена.

— Каж ми, Клоуи, чувала ли си за шизофренията?

Сърцето ми се сви.

— За ш-шизофренията ли?

— Да. Знаеш ли нещо за нея?

Устата ми се отвори, после се затвори, а мозъкът ми отказа да я запълни с думи.

— Клоуи?

— М-мислите, че съм шизо ли?

Тя сви устни.

— Тук не използваме тази дума, Клоуи. Всъщност предпочитаме изобщо да не използваме етикети за хората. Но диагнозата е важна част от оздравителния процес. Пациентът трябва да знае състоянието си, да го разбере и да го приеме, преди да започнем да го лекуваме.

— Н-но аз току-що постъпвам. Откъде з-знаете какво ми е?

— Спомняш ли си времето, прекарано в болницата? Лекарите, с които си разговаряла? Тестовете, които са ти направили?

— Открили са ми шизофрения ли?

Тя поклати глава.

— Учените работят, за да определят със сигурност диагнозата, така че все още нямаме заключението им. Ала тези тестове насочват и към други вероятности, като например тумор в мозъка или наркотична зависимост. Като имаме предвид резултатите от тестовете, приложени към твоите симптоми, най-вероятната диагноза е шизофрения.

Вторачих се във вратата.

— Значи мислите, че имам шизофрения.

— Знаеш ли какво е това заболяване? — Говореше бавно, сякаш изпитваше моята интелигентност.

— Гледала съм „Красив ум“.

Устните ѝ се свиха още по-силно.

— Това са измишльотините на Холивуд, Клоуи.

— Но нали филмът е направен по истински случай?

— „Направен“ е. — Тя заговори с по-мек тон. — От досието ти знам, че обичаш киното и това е прекрасно. Но то не е мястото, от което можеш да научиш за душевните заболявания. Шизофренията има

много различни форми и проявления, а твоят случай не е като онзи във филма.

Не е ли? Привиждаха ми се разни хора също като на главния герой.

Д-р Джил продължи:

— Ти преминаваш през една недиференцирана шизофрения, както я наричаме ние, което означава, че проявяваш ограничен брой първоначални симптоми — в твоя случай това са виденията и гласовете. Визуални и слухови халюцинации.

— Ами параноята?

— Не наблюдаваме такъв симптом при теб. Не демонстрираш хаотично поведение, нито хаотично говорене.

— А заекването?

Тя поклати глава.

— Това няма връзка. Не проявяваш нито един от останалите симптоми, Клоуи.

— А в бъдеще? Евентуално?

— Не е задължително. Разбира се, трябва да внимаваме, но диагнозата ти е установена навреме. Обикновено не се хваща, преди пациентът да е навършил двайсет и да приближава трийсетте. Като да установиш болестта в ранния ѝ стадий, когато имаш възможност да забавиш развитието ѝ до минимум.

— И да я ликвидираш.

Миг мълчание, през който тя заопипва дългата си огърлица.

— Шизофренията не е като настинката, Клоуи. Не може да се ликвидира.

Кръвта заблъска в ушите ми и заглуши думите, които последваха. Тя се наведе напред и ме докосна по коляното.

— Клоуи, слушаш ли ме?

Кимнах с глава.

Тя отново се облегна назад.

— Шизофренията не е доживотна присъда. Но е състояние, което продължава цял живот. Като астмата. Като промениш начина си на живот и приемаш медикаменти, можеш да я контролираш и да водиш нормален живот до такава степен, че никой да не разбере, че си болна, освен ако сама не решиш да си признаеш.

Тя отново се наведе към мен и ме погледна в очите.

— Преди малко заяви, че си решена да направиш всичко, за да преодолееш състоянието си. Знам, че се надяваше да се възстановиш бързо, а заболяването ти изисква голяма зрялост и решимост. Още ли си готова на това, Клоуи?

Имах въпроси. Толкова бързо ли се развива обикновено тази болест? Без предупредителни симптоми? Вчера си крачил безгрижно по света, а днес вече имаш халюцинации и тичаш с писъци из коридорите? А после — бам! — заявяват ти, че страдаш от шизофрения и въпросът е приключен?

Изглеждаше ми твърде неочаквано. Ала щом погледнах към д-р Джил и видях с какво очакване се визира в мен, за да свърши с въпроса и да премине към следващата фаза, аз се притесних да не изтърся нещо, което ще ѝ прозвучи като отказ; а ако го направех, никога нямаше да изляза от Лайл Хаус.

Ето защо кимнах с глава.

— Искам да се оправя.

— Добре. Тогава започваме.

Д-р Джил ми обясни за медикаментозното лечение. Лекарствата трябвало да спрат халюцинациите. Щом определили дозировката, те нямало да дадат нежелателни странични ефекти, но в началото можело да имам откъслечни халюцинации, депресия и параноя.

Страхотно. Разбрах, че лечението ще е също толкова неприятно, колкото и заболяването.

Д-р Джил ме увери, че когато се прибера у дома, пиенето на тези хапчетата няма да е по-различно от приемането на всекидневните лекарства против астма.

— Ето как трябва да мислиш за шизофренията си, Клоуи. Като за здравно състояние. Не си направила нищо, с което да го причиниш. И не можеш да направиш нищо, за да се излекуваш.

— Известно време ще си депресирана, гневна и дори ще искаш да спреш лечението. Това е нормално и ще го обсъждаме по време на сеансите си. Ще се виждаме за по един час всеки ден.

— Ще има ли групова терапия? — попитах.

— Не. Някой ден може да решиш, че имаш нужда от действената сила на груповата терапия и по-късно ще го обсъдим, но тук, в Лайл Хаус, ние сме убедени, че на първо място трябва да стои

самостоятелната работа. Трябва напълно да приемеш състоянието си, преди да го споделиш с други хора.

Тя постави бележника върху писалището и скръсти ръце върху коляното си.

— Ето че стигнахме и до последната тема за деня — самостоятелността. Сигурно вече си разбрала, че всички обитатели на този дом имат психични проблеми. Но подробности не са ти известни. Ние няма да обсъждаме подробности за състоянието ви, нито симптомите, нито пък лечението ви с никого, освен със самите вас. Ако някой настоява да научи подробности около теб, трябва веднага да ни съобщиш.

— Те вече знаят — измърморих аз.

— Какво?

Гневът, бликнал от очите, ме предупреждаваше, че е трябвало да си държа устата затворена. Знаех от предишната терапия, че е много важно да споделяш всичко, което те безпокои, но нямаше нужда да дрънкам толкова много още от първия ден в Лайл Хаус.

— Н-не за шизофренията. Просто... някой разбра, че ми се привиждат разни неща. Духове. Но аз никога не съм го споменавала. Пред никого.

— Кой беше?

— Аз-аз... предпочитам да не казвам. Не е кой знае колко важно.

Тя разпери ръце.

— Важно е, Клоуи. Но все пак оценявам опасенията ти да не би да вкараш някого в беда. Досещам се кой може да е. Сигурно е подслушвала, когато обсъждахме халюцинациите ти, и си е направила собствени умозаклучения, които... — Тя махна с ръка. — Духове. Съжалявам, че е станало така, но ти обещавам, че ще се справим дискретно с положението.

— Но...

— Тя няма да научи, че ти си ни казала, но трябва да вземем мерки. — Настани се удобно на мястото си. — Съжалявам, че това се случва още в първия ден на твоето пребиваване тук. Младите са по природа любопитни и макар да се стараем да опазим тайните ви, невинаги успяваме в тези условия.

— Няма нищо. Никой не му отдаде голямо значение.

Тя кимна с глава.

— Тук са събрани много свестни младежи. Общо взето, всички проявяват уважение и приемат нещата такива, каквито са. В Лайл Хаус това е от значение. Предстои ви труден път и всички тук се стараем да го направим колкото е възможно по-гладък.

Шизо.

Независимо от това колко пъти д-р Джил бе сравнила страданието с най-обикновена болест или физическо състояние, между тях нямаше база за сравнение.

Просто нямаше. Бях шизофреничка.

Ако видя на пътя си две момчета, едното в инвалиден стол, а другото да си говори само, на кого ще се втурна да помогна да отвори вратата? И кого ще заобиколя, защото не искам да се срещнем?

Д-р Джил каза, че е въпрос на медикаменти и навик. Ако беше толкова лесно, защо по улиците се скитат хора, които си говорят самички? Бездомници, които гледат налудничаво и крещят в празното пространство?

Които виждат несъществуващи хора. Които чуват несъществуващи гласове? Шизофреници.

Също като мен.

След сеанса с д-р Джил се настаних в стаята с телевизора, за да си събера мислите. Бях се свила на канапето, притиснала възглавницата към гърдите си, когато Саймън доплава в стаята.

Не ме видя — прекоси помещението и грабна бейзболната шапка от бюрото с компютъра.

Като си тананикаше под носа, той подхвърли шапката във въздуха и я хвана.

Изглеждаше щастлив.

Как би могъл да се чувства щастлив на това място? Да му е уютно, разбирам, но чак пък да е щастлив?

Прехвърли шапката от ръка на ръка и си я нахлупи на главата. Спря и се вторачи в прозореца. Не виждах изражението му, но забелязах, че стои неподвижно. След малко главата му потрепна. Той се обърна и ме видя. Изненада се, после широко се ухили.

— Здравей.

— Здравсти.

Той се приближи и усмивката му изчезна.

— Добре ли си?

„Добре съм“, щях да му отвърна, ала думите не излизаха от устата ми. Не бях добре. Щеше ми се да му кажа, че не съм добре. Щеше ми се да е добре да му призная, че не съм добре.

Ала загрижеността в гласа му не бе по-дълготрайна от усмивката му, нито се отрази в очите му. Погледът му бе дистанциран, сякаш се насилваше да е учтив, защото си беше вежливо момче и беше длъжен да се държи по този начин.

— Добре съм — отвърнах.

Той извъртя назад козирката на шапката си, без да сваля погледа си от мен. После сви рамене.

— Добре. Но приеми съвет от мен. Не се оставяй да забележат, че се навърташ наоколо. Все едно да се оттеглиш в стаята си посред бял ден. Ще си помислят, че си апатична.

— Аз не...

Той вдигна ръце във въздуха.

— Това са техни думи, не са мои. Само те предупреждавам. Можеш да се измъкнеш от положението, като включиш телевизора и се престориш, че го гледаш, но те ще са по-доволни, ако си заедно с нас. Не сме лоша компания. Нито сме толкова луди.

Той ми подари ослепителна усмивка, от която стомахът ми се преобърна. Седнах и се помъчих да кажа нещо, за да го задържа в стаята. Наистина ми се разговаряше с някого. Не за д-р Джил. Не за шизофрения. За всичко друго, само не за това. Саймън изглеждаше нормално момче, а аз отчаяно се нуждаех от някой нормален човек.

Ала погледът му беше все във вратата. Сигурно си мислеше, че ми трябва някой друг.

Просто даваше съвет на новото момиче и толкоз.

На вратата падна тъмна сянка и усмивката отново огря лицето на Саймън.

— Здравсти, брат ми! Не се притеснявай. Не съм те забравил. Просто си поговорих с Клоуи.

Той посочи към мен. Дерек надникна, но лицето му беше тъй безизразно, сякаш Саймън му сочеше масата или стола. Припомних си сцената в мазето — как Дерек ме обвиняваше, че разговарям с духове.

Дали бе споделил със Саймън? Сигурно. Обзалагам се, че добре са се посмели на побърканото момиче.

— Излизаме — каза Саймън. — Ще поритаме през междучасието. Ако искаш, ела и ти.

Той изрече поканата автоматично, дори не дочака отговора ми, а като мина покрай Дерек, рече:

— Ще кажа на Талбът да изключи алармата.

Дерек не помръдна от мястото си. Продължаваше да ме наблюдава. Взираше се в мен, сякаш бях някакво чудо.

Сякаш бях нищо.

— Фотографирай ме — подметнах аз. — Да ме гледаш по-дълго.

Той само премига с очи. Не си тръгна. Продължи да ме изучава, сякаш нищо не бях казала. Ще си тръгне, когато поиска. И той си тръгна, без да отрони и дума.

Когато излязох от стаята с телевизора, видях само госпожа Талбът. След междучасието децата се бяха прибрали по класните стаи. Тя ме изпрати в кухнята да беля — този път картофи.

Преди да започна ми даде още едно хапче. Искях да я попитам кога ще подейства, ала така щях да си призная, че продължавам да чувам гласове. Въпреки че вече не ми се привиждаха разни неща. Само онази ръка сутринта, веднага след като си изпих хапчетата. Може пък да действат. Може би няма да стана по-добре от това. Какво ще правя после?

Ще симулирам. Ще се дистанцирам от гласовете и ще се преструвам, че не ги чувам.

Ще се науча да.

Письък прониза въздуха.

Скочих, картофобелачката издрънча в мивката. Ослушах се, сърцето ми тежко биеше в гърдите. Ако няма реакция, значи письъкът се е родил в собствената ми глава. Ето, вече се уча как да се държа.

— Елизабет Дилейни! Върни се веднага!

Някаква врата се затръшна. По коридора затрополиха стъпки, дочу се хлипане. Косата на главата ми се изправи, когато си спомних за плачещото момиче в училище. Насилих се да се приближа до вратата,

отворих я точно навреме, за да видя как Лиз се катери нагоре по стълбите.

— Харесва ли ти представлението?

Спуснах се напред и улових намръщения поглед на Тори, която се канеше да последва приятелката си. Госпожица Ван Доп излезе от всекидневната и се изправи в коридора.

— Достатъчно! — изгърмя другият глас от класната стая. — Поведенческите проблеми в място като това са нещо нормално, но момичето има нужда от професионална помощ.

— Госпожице Уенг, моля ви — отвърна госпожица Ван Доп. — Недейте пред...

— Тя ме замери с молива си. Посегна ми. Използва го като оръжие. Още сантиметър и щеше да ми извади окото. Одраска ме по лицето. До кръв. С молива си! Само защото заявих, че като ученичка в десети клас би трябвало да е запозната с основите на алгебрата.

Госпожица Ван Доп я дръпна в коридора, но жената се откопчи от ръцете ѝ и бясно се втурна в съседната стая.

— Къде е номерът на директора? Напускам. Това момиче е истинска заплаха.

Една сянка се приближи до мен и като се обърнах, видях Дерек. Вратата на трапезарията политна да се затвори след него и в това време зърнах на масата разпилените му учебници и калкулатора му. Сигурно през цялото време е бил вътре и се е занимавал самостоятелно.

Той погледна надолу към мен и аз зачаках някой саркастичен коментар относно подслушването, ала той измърмори:

— Добре дошла в лудницата.

После се изхлузи покрай мен и влезе в кухнята, за да омете някоя допълнителна закуска.

8

След това настъпи мир и покой. Като затишие пред буря, само че в обратния ред. Сестрите сложиха вечерята във фурната и се оттеглиха на съвещание в кабинета на д-р Джил, като наредиха никой да не ги безпокои.

Никой не оспори обясненията на госпожица Уенг. Никой не се опита да каже, че е било случайност. Никой не се изненада, че Лиз за малко е щяла да извади нечие око.

Когато дойде време за вечеря, госпожа Талбът сервира храната и отново се оттегли в кабинета. Лиз се присъедини към нас — помръкнала и мълчалива. Саймън ѝ отвори кутия със сок, въпреки че имахме мляко за вечеря. Тори се суетеше около нея и я подканяше да яде.

Дори Рей и Питър се мъчеха да ѝ говорят, за да я разсеят. Само аз и Дерек се държахме настрана.

След вечерята Тори напомни на Лиз, че вечерта е определена за гледане на филми и ѝ предостави удоволствието тя да го избере. Ала Лиз не искаше да поеме такава отговорност и се обърна за помощ към нас. Саймън направи предложението си, но заяви, че няма да гледа — двамата с Дерек имали да изготвят някакъв проект за следващия ден. Накрая Лиз се спря на някаква романтична комедия. Двете с Тори тръгнаха да предупредят сестрите и Рей заяви, че трябва да сгъне готовото пране. Предложих ѝ помощта си. Всяка една от нас взе по един кош с дрехи и го отнесе в стаята, която Рей делеше с Тори.

Сигурна бях, че нито една от двете не беше доволна от съжителството си. Мога да се закълна, че зърнах маркировка с химикалка върху перваза на прозореца им, която разделяше стаята на две.

Половината на Тори бе изключително чиста — като моята, когато за първи път влязох в стаята. По стените нямаше нищо. Върху пода и на леглото също нямаше нищо. Повърхностите бяха чисти, с изключение на скрина, върху който имаше две фотографии в рамки. На

едната се виждаше Тори с родителите си, а на другата — огромна сиамска котка.

Но в половината на Рей имаше струпани на едно място непотребни вещи и за двете им. На рамките на леглото висяха суичъри, купчината книги върху писалището опасно се бе наклонила на една страна, кутиите с гримове върху скрина бяха отворени, от чекмеджетата се подаваха краищата на дрехи. Това беше стаята на човек, който не вижда смисъл да си прибира дрехите, щом на следващия ден отново ще трябва да ги изважда, за да ги облече. На стените ѝ бяха окачени фототапети.

Рей остави коша с дрехите върху леглото на Тори и затвори вратата.

— Добре, бих могла да го кажа и със заобиколки, но мразя да го правя, така че ще питам направо. Правилно ли съм разбрала? Тук си, защото виждаш духове?

Тутакси ми хрумна да изрека: „Не ми се говори за това“. Но истината беше, че ми се говореше. Копнеех да вдигна телефона и да се обадя на Кери или Бет, ала не знаех какво бяха чули за случилото се с мен и доколко го бяха разбрали. Човекът, който не очаквах да ми се подиграе като останалите, бе до мен и искаше да ѝ разкажа историята си.

Така че аз я разказах.

Когато свърших, видях, че Рей бе коленичила на пода и вече поне минута държеше някаква блуза в ръце, без да знае какво да я прави. После си спомни и я сгъна при другите.

— Олеле! — възкликна тя.

— Сега вече не се чудиш защо съм тук, нали?

— И е започнало точно преди да ти дойде за първи път? Може би в това е разковничето.

Защото ти е позакъсняло, напрежението се е трупало и изведнъж — бум!

— Предменструален синдром ли?

Тя се засмя.

— Ти провери ли?

— Какво да проверя?

— Пазача.

Аз се намръщих и тя продължи:

— Преследвал те е някакъв мъж в униформа на пазач, нали така? Бил е изгорял, сякаш е загинал в пожар или експлозия. Ако наистина е било така, трябва да са писали за него във вестниците. Защо не провери в интернет?

Не твърдя, че подобна мисъл не ми бе хрумвала, но тя бе прекосила съзнанието ми като онези фенове, които като светкавица прекосяват голи-голенички игрището преди началото на футболен мач, ала тичат твърде бързо, за да ги разгледаш добре.

Ами ако наистина виждах духове?

В мозъка ми проблесна предупреждение „Не прекрачвай прага!“, но някъде дълбоко в себе си аз бях омаяна и исках да го прекрача.

Потърках слепоочията си.

Духовете не са реално нещо. Духовете са за лудите. Онова, което виждах аз, са халюцинации и колкото по-бързо го разбира, толкова по-скоро ще се измъкна от тук.

— Щеше да е страотно, ако наистина бе така — предпазливо изрекох аз. — Но д-р Джил каза, че виденията са сигурен симптом за душевно заболяване.

— А, етикетът. Божичко, колко обичат етикетите! Още първия ден ще лепнат някой етикет на човека. Моят е „пиромания“. — Тя улови погледа ми. — Да, знам. Не бива да споделяме тези неща. Защитават индивидуалността ни. Според мен това са чисти глупости. Просто не желаят да сравняваме случаите си.

Тя подреди чорапите в една редица и започна да ги чифтосва.

— Не си съгласна.

— Ако е нещо като пиромания — да. Дори звучи... страотно. Но има неща, които може да не искаш да споделиш.

— Какви например?

За минута се съсредоточих върху работата си. Исках да ѝ кажа. Като онова за духовете.

Колкото и да се опасявах, че ще ме вземат за доста странна, аз исках да кажа на някого, да видя какво ще ми отговори, да получа още едно мнение по въпроса.

— Казват, че имам шизофрения.

Наблюдавах реакцията. Тя се обърка и леко смръщи вежди.

— Това не беше ли раздвоение на личността? — попита.

— Не. Шизофренията е онова, нали знаеш, шизо.

Изражението на лицето ѝ не се промени.

— Значи означава, че ти се привиждат разни неща, така ли?

Повдигнах една бяла тениска с леко протрити подмишници. Нямахше нужда да проверявам чия е. Сгънах я и я сложих в купа на Дерек.

— Има още сума ти симптоми, но при мен отсъстват.

— Всички до един ли?

— Мисля, че да.

Тя се облегна назад и изпружи крака.

— Разбираш ли, това е и моят проблем. Случва ти се само веднъж и те бързат да ти поставят етикета, дори да нямаш останалите симптоми. Все едно като кашлящ, да ти поставят диагноза „пневмония“. Обзалагам се, че при пироманите се проявяват още много симптоми. Симптоми, които в моя случай липсват.

Очите ѝ се втренчиха в един чорап на червени и сини райета и тя се взираше в него така, сякаш искаше да го направи пурпурен, за да си пасне с другия.

— Какво друго върви с шизофренията?

— Д-р Джил не ми каза.

— Ха!

— Мога да погледна в интернет. Трябва да го направя.

— Ние трябва да го направим. Шизофрения и пиромания. Искам да знам повече. Да съм сигурна, нали разбираш? Особено сега, когато стана това с Лиз. — Тя потърка уста с opakото на дланта си, като продължаваше да се взира в двата различни чорапа. — Според мен скоро ще останеш сама в стаята. Вероятно съвсем скоро.

— Ще я преместят ли?

— Сигурно. От известно време го обсъждат. Този дом е за деца с проблеми, но те не са много тежки и скоро се оправят. Две седмици след като пристигнах тук, преместиха едно момче на име Брейди. Положението му не се беше влошило, нищо подобно. Не беше като Лиз. Просто не желаше да се оправи. Мислеше, че нищо му няма. И се махна. Даде ми урок. Дори да не харесвам етикетите и лекарствата им, трябва да си затварям устата, да играя по свирката им и да изляза от тук по нормалния начин.

— И да се прибереш у дома си.

Млъкнахме и известно време не помръдвахме. После тя издърпа синия чорап от ръката ми и го размаха във въздуха.

— Опа! — Дори не бях разбрала, че е у мен.

Събра двата сини чорапа в един чифт и мушна червения чорап под леглото на Тори.

— Готово. Време е за кино.

Тя сложи сгънатото пране в единия кош.

— Забеляза ли колко бързо се измъкна Саймън? Тези двамата са истински учени. Правят всичко възможно да избегнат общуването си с побърканите деца.

— Имам усещането, че Саймън е добър, но...

Тя ми връчи единия кош и взе другия.

— И той е същата примадона като Тори. Биха били страхотна двойка. Дерек може и да е шушумига, но поне е честен. Саймън се прави на добър през деня, когато трябва да е с нас и в следващия миг хуква с брат си. Държи се така, сякаш не му е тук мястото. Сякаш няма никакви проблеми и е попаднал при нас по силата на някаква огромна грешка.

— За какво са го изпратили тук?

— Повярвай, и аз бих искала да знам. И за него, и за Дерек. Саймън не стъпва на терапия, но Дерек е по-натоварен от всеки друг. Никой не ги е посетил досега, но сегиз-тогиз ще ги чуеш да говорят за баща си. Бащата на Саймън, струва ми се. Ако е толкова велик, защо ги е заврял на това място и дим да го няма? И как е възможно две момчета от едно и също семейство, но без кръвна връзка, да страдат от психични проблеми? Бих искала да зърна досиетата им.

Ще излъжа, ако кажа, че не изпитвах любопитство по отношение на Саймън. Може би и по отношение на Дерек, дори само за това, че имах нужда от оръжие срещу него. Но не бих желала някой да прочете моето досие, така че нямах намерение да помагам на Рей да прочете техните.

— Но не можем да рискуваме точно тази вечер да надникнем в тях — заяви тя. — След случилото се с Лиз всички ще са нащрек. Не искам да ме изритат от тук, задето развращавам новодошлото момиче.

— Може пък да изхвърлят мен, задето развалям теб.

Разбрала, че се шегувам, тя се засмя.

— Ами, да, ти си истинско бедствие, момиченце. Повярвай ми.

Тя ме побутна да изляза от стаята и затвори вратата след нас.

Не си падам по романтични комедии. Може да звучи като момче, което твърди, че не обича автомобилни състезания, но Рей кимна няколко пъти с глава и аз разбрах, че и на нея няма да се хареса.

Останах будна, само защото се бях заела да деконструирам сценария, който беше толкова предсказуем, че се обзалагам: авторът е бил студент на гуруто на сценаристите Робърт Маккий.

Ала докато гледах тъпия филм и дъвчех пуканки, най-после успях да се отпусна. За това бе помогнал и разговорът ми с Рей. Тя не мислеше, че съм луда. Дори смяташе, че нямам шизофрения.

За първи път след кризата ми нещата не ми се струаха чак толкова зле. Може би животът за мен не свършваше в тази класна стая. Може би го приемах твърде навътре и незаслужено се чувствах в центъра на драматургичното повествование.

Дали децата в училище знаеха какво ми се бе случило? Няколко ученици ме бяха видели да бягам по коридора. Мнозина бяха свидетели на това как ме изнесоха припаднала на носилката. Голяма работа! Бих могла да се върна само след няколко седмици и тогава ще разбере, че дори не са забелязали отсъствието ми.

Утре ще изпратя имейл на Кери, ще съобщя, че съм болна и ще видя какво ще ми отговори. Вероятно точно това е чула — че имам нещо като инфекциозна мононуклеоза.

Ще се оправя. Каквото и да си мислех за поставената ми диагноза, сега не му беше времето да споря с тях. Ще си пия лекарствата, ако трябва, ще лежа, ще изляза от Лайл Хаус и ще продължа да живея.

9

— Клоуи? Клоуи?

Гласът на Лиз проехтя в дълбоките недра на моите сънища и аз имах нужда от няколко минути, за да намеря изхода навън. Щом отворих очи, видях я надвесена над лицето ми да ме облива с дъха си, ухаещ на паста за зъби, докато дългата ѝ коса ме гъделичкаше по бузата.

Ръката, вкопчена в моята, продължаваше да трепери и след като бе спряла да ме разтърсва.

Повдигнах се на лакти.

— Какво става?

— Лежа тук от часове и се мъча да измисля начин, за да те попитам, но така, че да не ти прозвучи странно. И все не мога. Не мога и това е.

Тя се дръпна назад, бледото лице засия в мрака, а ръцете, се стрелнаха към деколтето на нощницата, сякаш нещо я давеше.

Подскочих.

— Лиз?

— Искат да ме изгонят от тук. Всички са наясно, че го искат и затова са толкова внимателни с мен. Не искам да си ходя, Клоуи. Ще ме затворят и... — Тя си пое дълбоко въздух на пресекулки, без да отмества длан от устата си. Когато ме погледна, очите ѝ бяха толкова широко отворени, че склерите им се виждаха. — Знам, че отскоро си тук, но имам нужда от помощта ти.

— Добре.

— Наистина ли?

Потиснах прозявката си и седнах в леглото.

— Ако има нещо, което бих могла да направя...

— Има. Благодаря ти. Благодаря.

Тя коленичи и измъкна една торба изпод леглото си.

— Не знам какво точно ще ти е нужно, но миналата година направих нещо подобно, така че съм събрала всичко, което

използвахме. Тук има чаша, подправки, свещ. — Ръката ѝ се стрелна към устата. — Кибритени клечки! О, не, нямаме кибритени клечки. Заклучват ги заради Рей. Можем ли да го направим, без да палим свещта?

— Какво да направим? — Разтърках лицето си. Не бях взела хапче за сън, но съзнанието ми бе все още замъглено — сякаш плувах в море от топчета памук. — Какво точно ще правим, Лиз?

— Сеанс, разбира се.

Съзнанието ми тутакси се проясни и аз се попитах дали това не е някаква шега. Ала по лицето ѝ, разбрах, че не е. Спомних си какво бе казала Тори на масата днес.

— За пол-полтъргайста ли? — предпазливо попитах аз.

Лиз се втурна към мен с такава бързина, че аз притиснах гръб в стената и протегнах напред ръце, за да се предпазя. Но тя се строполи до мен с широко отворени очи.

— Да! — отвърна. — В мен има полтъргайст. Толкова е очевидно, ала те не го виждат. Непрекъснато повтарят, че си измислям. Но как бих могла да запратя молива с такава сила? Някой видя ли ме да го хвърлям? Не. Госпожица Уенг ме вбеси и моливът литна и я удари, а всички казват: „О, Лиз го направи“. Но не са прави.

— И това беше пол-полтъргайстът?

— Точно така! Според мен той иска да ме закриля, защото всеки път, щом се вбеся, наоколо ми се разхвърчават разни предмети. Опитах се да му говоря, да го накарам да престане. Но той не ме чува, защото не мога да разговарям с духове. Затова ми трябваш ти.

С мъка запазих спокойно изражение на лицето си. Веднъж гледах документален филм за един полтъргайст. Обикновено се случва с момичета като Лиз — тревожни деца, жадни за внимание. Някои си мислят, че момичетата правят номера. Други са на мнение, че енергията, която излъчват — играта на хормоните, примесена с яростта им — карат предметите да се движат.

— Ти не ми вярваш — забеляза тя.

— Не, не съм казала...

— Не ми вярваш! — Тя се изправи на колене, а от очите ѝ захвърчаха мълнии. — Никой не ми вярва!

— Лиз, аз.

Шишенцата с гел за коса зад гърба ѝ се разклатиха. Празните закачалки в гардероба задрънчаха. Впих пръсти в матрака.

— Д-добр-ре, Лиз. Виж-ждам.

— Не, не виждаш!

Тя удари долу с ръце. Шишетата се изстреляха нагоре във въздуха и се разбиха в тавана с такава сила, че пластмасата експлодира. Гелът за коса потече надолу.

— Виждаш ли?

— Д-да.

Отново вдигна ръце като диригент, под чиято палка зазвучава кресчендо. От стената падна една фотография. Тя се удари в твърдия дървен под и наоколо се разпиляха стъкълца.

Падна още една. После трета. Едно стъкълце се удари в коляното ми. На мястото на удара се появи кръв и потече надолу по крака ми.

С крайчеца на окото си зърнах как снимката, окачена над леглото ми се заклати. Изскочи от мястото си.

— Не! — извика Лиз.

Аз се свих. Лиз замахна към мен и ме избута встрани. Фотографията ме удари по рамото.

Тя се изви. И двете се търкулнахме от леглото и тежко тупнахме на пода.

Останах да лежа на хълбок и се мъчех да си поема дъх.

— Много съжалявам — задъхано изрече тя. — Не исках. Нали видя какво става? Не мога да го контролирам. Когато се ядосам, всичко...

— Мислиш, че е полтъргайт, така ли?

Тя кимна, устните ѝ трепереха.

Нямах представа какво става. Ала не беше полтъргайт — глупости! — но ако тя мислеше, че е това, ако си мислеше, че мога да му кажа да престане, той щеше да спре.

— Добре — съгласих се аз. — Вземи свещта и ще...

Вратата се отвори с гръм и трясък. В рамката се появи силуетът на госпожа Талбът, облечена в хавлия за баня. Тя запали лампата. Аз се отдръпнах, като премигнах на светлината.

— Боже мой! — прошепна ужасена тя. — Елизабет. Какво си направила?

Скочих на крака.

— Не беше тя. Аз-аз-аз...

Започнах да пелтеча. Думите бяха от устата ми. Погледът ѝ зашари из стаята, тя видя парченцата стъкло на пода, капещия от тавана гел за коса, цветните петна по стените от експлодиращия грим и аз разбрах, че не може да намери разумно обяснение на видяното.

Погледът ѝ се спря на крака ми и тя изпищя.

— Няма нищо — казах и повдигнах крак, за да изтрия кръвта. — Не се тревожете. Малко се порязах. Когато си бръснеш краката.

Тя мина покрай мен, а погледът ѝ бе вперен в покрития със стъкла под.

— Недейте — прошепна Лиз. — Моля ви. Не исках...

— Всичко е наред, мила. Ще ти помогнем.

В стаята влезе госпожица Ван Доп със спринцовка в ръка. Тя заби успокоителната инжекция в ръката на Лиз, докато госпожа Талбът се мъчеше да я укроти, като ѝ говореше, че ще я прехвърлят в по-добра болница, по-подходяща за нея, където ще ѝ помогнат да се възстанови по-бързо.

Когато Лиз изгуби съзнание, те ме изхвърлиха от стаята. Отстъпих заднешком в коридора, а една ръка ме тупна по гърба и ме прикова към стената. Обърнах се и видях лицето на Тори.

— Какво ѝ стори? — просъска тя.

— Нищо.

За мое удивление отговорът ми прозвуча ясно, дори предизвикателно. Дръпнах се встрани и се изправих.

— Не аз ѝ казах, че мога да ѝ помогна.

— Да помогнеш?

— Като се свържа с нейния полтъргайт.

Очите ѝ се разшириха и тя доби същото онова ужасено изражение като тогава, когато Саймън ѝ каза да спре да се държи като кучка. Обърна се и си влезе в стаята.

10

Парамедиците дойдоха за Лиз. Видях как я взеха — спяща върху носилката, както бяха изкарали и мен от училище. Луксозен транспорт за умопобъркани деца.

Госпожица Ван Доп настоя да изпия половин таблетка за сън. Предадох се, но когато се опита да ми пробута и допълнително лекарство против халюцинациите ми, скрих го под езика си.

От обед не бях видяла, нито чула нещо. Може би се намирах под въздействието на хапчетата и не преставах да се надявам, че теорията на Рей бе правилна и че „скъсването ми с действителността“ бе само временно състояние на психиката ми, причинено от стреса и хормоните. Ако имах късмет, щях скоро да се върна към нормалния живот.

Трябваше да изпитам тази теория. Ето защо не изпих хапчето — ако видех нещо, чак тогава щях да го глътна.

Предложих помощта си за почистването на стаята, ала госпожа Талбът ме отведе долу и ми даде чаша мляко, после ме настани на дивана. Задряхах и се събудих, едва когато тя дойде с количката, за да ме извози обратно в леглото и аз се унесох в сън, преди да успея да издърпам завивката си.

Събудих се от плодовия аромат на лизиния гел за коса. Носех се из въздуха и сънувах, че са ме пъхнали в каца със захарен памук, а сладостният аромат караше стомаха ми да се преобръща, докато си проправях път през лепкавите нишки. Най-после се освободих, ококорих очи и вдишах с пълни гърди.

— Клоуи?

Премигах. Сякаш чух гласа на Лиз — плах и несигурен.

— Будна ли си, Клоуи?

Търкулнах се на хълбок. Лиз седеше на ръба на леглото си, облечена в нощницата си с Мики Маус на гърдите, а на краката си бе обула сиви чорапки на пурпурни и оранжеви жирафчета.

Тя размърда пръстите на краката си.

— Смешно, нали? Братчето ми ги подари за Коледа миналата година.

Надигнах се от леглото и замигах още по-силно. Захарният памук на сънотворното хапче все още обвиваше мозъка ми, лепкав и непроницаем, и не можех да се съсредоточа. През венецианските щори нахлуваше слънчева светлина и караше жирафчетата върху лизините чорапи да затанцуват, щом тя размърдаше пръсти.

— Снощи сънувах най-странното нещо на света — каза тя, като не откъсваше поглед от краката си.

Аз си помислих: „И ти, както и аз.“

— Сънувах, че ме откарват и аз се събуждам в болницата. Само че не върху легло, а върху маса. Студена, метална маса. А там беше онази жена, облечена като сестра, с една от онези маски на лицето. Беше се навела над мен. Когато отворих очи, тя подскочи. — Лиз насочи поглед към мен и леко се усмихна. — Както правиш ти понякога. Сякаш я стреснах. Тя повика момчето, което беше там, и аз попитах къде съм, ала те продължиха да си говорят. Бяха бесни, защото не очакваха да се събудя и не знаеха какво да правят. Опитах се да седна, но ме бяха завързали за масата.

Тя сви полите на нощницата на топка в ръцете си и започна да я мачка.

— Внезапно спрях да дишам. Не можех да помръдна, не можех да викам и тогава... — Тя потръпна и обви ръце около себе си — ... се събудих тук.

Седнах в леглото.

— Ще ти помогна, Лиз. Съгласна ли си?

Тя се сви на леглото и опря брадичка в коленете си. Отвори уста, ала трепереше толкова силно, че не можеше да произнесе нито звук. Аз се изправих, усетих леденостудения под под краката си, прекосих стаята и седнах до нея.

— Искаш ли да се опитам да поговоря на полтъргайста ти?

Тя толкова енергично кимна с глава, че брадичката се удари в гърдите.

— Кажу ми да престане. Кажу ми, че нямам нужда от помощта му. Мога сама да се грижа за себе си.

Протегнах ръка към нейната. Видях пръстите ми да докосват ръката ѝ, но не спираха да се движат. Шаваха ли, шаваха. Преминаваха

през ръката ѝ.

Взирах се с ужас в тях и Лиз погледна надолу. Видях как ръката ми премина през нея.

И започна да пищи.

11

Паднах от леглото ѝ и толкова силно се ударих в пода, че острата болка ме прониза до мозъка на костите. С мъка се изправих и видях, че леглото на Лиз е празно. Само на мястото, където седях до преди малко, одеялото се бе набръчкало.

Бавно огледах стаята. Лиз беше изчезнала.

Изчезнала ли? Тя никога не е била тук. Снощи я бяха откарали. Не бях сънувала — от тавана все още се стичаше гел за коса.

Притиснах с длани очите си и заотстъпвах назад, докато се ударих в моето легло, седнах и си поех дълбоко въздух. Само след миг отворих очи. Около мозъка ми все още се увиваха лепкавите нишки на съня.

Бях сънувала.

Не, не беше сън. Не беше плод на въображението ми. Не бяха халюцинации. Д-р Джил беше права. Страдах от шизофрения.

Ами ако не е така? Ами ако Рей е права и аз наистина виждам духове?

Рязко разтърсих глава. Не, това беше лудост. Означаваше, че Лиз е мъртва. Пълни глупости. Халюцинирах и трябваше да приема този факт.

Мушнах ръка под матрака си, измъкнах хапчето, което бях скрила там предишната нощ и го глътнах без вода, така, на инат.

Трябваше да си вземам лекарствата. Да ги пия, за да се оправя, в противен случай щяха да ме преместят в истинската лудница, както направиха с Лиз.

На закуска бяхме само двете с Рей. Тори бе още в стаята си и сестрите с удоволствие я оставиха да си седи там.

Гребнах си от овесената каша и се престорих, че се храня. Продължавах да мисля колко уплашена беше Лиз. Какъв ужас

изпитваше при мисълта, че биха могли да я изпратят у дома ѝ. Как ми каза, че е сънувала, че е била завързана и не можела да диша.

Такива неща в реалния живот няма.

Но пък в реалния живот момчетата не могат да накарат шишенца да експлодират.

Халюцинации.

Фотографии да падат от стените.

— Госпожице Ван Доп — започнах аз, когато тя влезе да сервира закуската на момчетата. — За Лиз...

— Лиз е добре, Клоуи. На по-добро място е.

Думите ѝ ме накараха да потръпна, лъжицата ми издрънча в купата.

— Бих искала да поговоря с нея, ако може — продължих. — Нямах възможност да се сбогувам. Нито да ѝ благодаря, защото ми помогна, когато пристигнах тук.

Суровото лице на госпожица Ван Доп се отпусна.

— Нужно ѝ е време, за да се настани, но след няколко дни ще ѝ се обадим и тогава ще можеш да говориш с нея.

Стана ли ми ясно? Лиз е добре. А аз съм параноичка.

Параноя. Още един симптом на шизофренията. Потиснах пронизалия ме ужас. Сестрата тръгна да излиза.

— Госпожице Ван Доп? Извинете, тъъ, вчера говорих с госпожа Талбът да изпратя имейл на приятелка. Тя ме посъветва да говоря с вас.

— Използвай програмата, за да напишеш писмото и щракни върху „Изпрати“. Така ще е готово за изпращане, когато вкарам паролата.

Бяха пристигнали някои документи от училището ми, така че след закуска си взех душ и се облякох, докато момчетата се хранеха, и двете с Рей се отправихме към класните стаи.

Тори бе останала в стаята си с одобрението на сестрите. Това ме изненада, но си помислих, че са ѝ разрешили, защото е разстроена за Лиз. Спомних си какво ми бе казала Лиз — Тори е тук, защото е „на настроения“. В драматичния кръжок преди две години имаше едно момиче, за което бях чувала, че е „на настроения“. Беше или много щастлива, или страшно тъжна, средно положение при нея нямаше.

Тъй като Тори отсъстваше, единствената деветокласничка бях аз. Питър беше в осми клас; Саймън, Рей и Дерек — в десети. Нямаше кой знае какво значение. Бяхме като в училищата, в които всички ученици учат в една класна стая. В стаята имаше осем чина и всички работехме по отделни задачи, а госпожица Уенг обикаляше между чиновете, помагаше ни и тихичко ни съветваше как да постъпим.

Вероятно фактът, че госпожица Уенг носеше известна вина за напускането на Лиз, бе повлиял на мнението ми за нея, но ми се струваше, че тя бе от онези учители, които си вършат работата мъчително и често поглеждат към часовника в очакване на края на работния ден... или на по-добра работа.

Тази сутрин не беше много ползотворна за мен. Не можех да се съсредоточа, не спирах да си мисля за Лиз — какво бе направила и какво ли е станало с нея.

Сестрите ни най-малко не се учудиха на разрухата в стаята ни. Ами да, това бе работа на Лиз. Ето какви ги върши. Пощурява и започва да хвърля моливи и най-различни предмети.

Но не тя бе хвърляла онези неща в стаята. Бях видяла как фотографиите от стената се разлетяха, а тя бе доста далеч от тях.

Наистина ли я бях видяла?

Ако съм шизофреничка, как можех да съм сигурна какво всъщност съм видяла и чула? А ако параноята бе още един симптом, как бих могла да се доверя на вътрешното си чувство, което ми подсказваше, че нещо лошо се е случило с Лиз?

През първата половина на сутринта Рей имаше среща с д-р Джил. Когато се върна, аз с нетърпение зачаках междучасието, за да си поговорим. Не за Лиз и за моите страхове.

Просто да разговарям с нея. За учебните предмети, за снощния филм, за времето... за всичко, което би разсеяло мислите ми от Лиз.

Но тя имаше проблем със своя доклад и госпожица Уенг я остави да работи и по време на почивката. Обещах да взема закуската ѝ и се отправих към кухнята, осъдена да остана още час-два сама с мислите си за Лиз.

— Здравей! — Саймън изскочи отнякъде и тръгна редом с мен по коридора. — Добре ли си? Тази сутрин си много мълчалива.

Помъчих се да се усмихна.

— Винаги съм мълчалива.

— Да, но след снощната случка си имаш извинение. Сигурно не си спала много, а?

Свих рамене.

Саймън протегна ръка към кухненската врата. Но над главата ми се появи друга ръка и хвана дръжката на вратата. Този път не подскочих, само погледнах назад и измърморих едно „добро утро“ на Дерек. Той не ми отговори.

Саймън влезе в килера. Дерек остана в кухнята и се загледа в мен. Отново ме изучаваше с онзи призрачен израз в очите.

— Какво? — не исках да му се зъбя, ала въпросът се изстреля от устата ми като куршум.

Дерек протегна ръка към мен. Аз отстъпих назад, и осъзнах, че се е пресегнал към фруктиерата, а аз му бях препречила достъпа до нея. Отдръпнах се с пламнали страни, като измърморих някакво извинение. Но той не ми обърна внимание.

— И какво стана снощи? — попита и грабна две ябълки с голямата си ръка.

— Ст-ст...

— По-бавно.

Лицето ми пламна още повече — този път от гняв. Мразя, когато възрастните ме съветват да говоря по-бавно. още повече, когато го правят деца. Приемах го като грубиянство, граничецо със снизхождение.

Саймън излезе от килера с кутия вафли в ръка.

— Трябваше да си вземеш ябълка — каза Дерек. — Това не...

— Добре съм, брат ми.

Подхвърли една вафла към Дерек и ми поднесе кутията да си взема. Взех две, благодарих му и тръгнах да излизам.

— Ако споделиш с някого, може да ти олекне — викна след мен Саймън.

Обърнах се. Саймън разопаковаше вафлата си и се стараше да не ме гледа в очите. На Дерек не му пукаше. Облегнал се на шублера, той шумно дъвчеше ябълката си и очаквателно се взираше в мен.

— Е? — подкани ме той, когато аз замълчах. Направи ми знак да побързам, да разкажа всичко с най-малки подробности.

Никога не съм си падала по клюките. Може би не това искаха те, може би просто бяха любопитни, дори загрижени. Но на мен ми

приличаше на клюка, а Лиз заслужаваше по-добро отношение.

— Рей ме чака — отвърнах.

Саймън направи крачка напред и вдигна ръка, сякаш искаше да ме спре. Погледна към Дерек. Не улових погледите, които двамата си размениха, но видях, че Саймън се отдръпна, кимна ми за довиждане и се зае да разопакова останалата част от вафлата си.

Вратата още не беше се затворила след мен, когато той прошепна:

— Нещо се е случило.

— Да.

Останах на мястото си. Дерек каза още нещо, ала не долових нищо от тихото му боботене.

— Не знам. Не биваше да...

— Клоуи?

Извъртях се, тъкмо когато госпожа Талбът излезе от всекидневната в коридора.

— Да си виждала Питър? — попита, а широкото ѝ лице сияеше.

— Аха, мисля, че е в класната стая.

— Би ли му съобщила, че искам да дойде във всекидневната? Имам изненада за него.

Хвърлих поглед към кухненската врата, ала момчетата бяха млъкнали. Кимнах на госпожа Талбът и бързо се изнизях.

Родителите на Питър бяха дошли да си го приберат у дома. Той го очакваше, ала те искаха да го изненадат, така че имаше малко празненство с торта.

Обезмаслена, екологично чиста торта от моркови. После родителите му се качиха да му приберат багажа, Саймън, Дерек и Рей се върнаха в клас, а аз проведох сеанса си с д-р Джил.

Двайсет минути по-късно наблюдавах от прозореца на кабинета, как миниванът на родителите му зави по алеята и изчезна надолу по улицата.

Още една седмица и аз щях да си тръгна от тук. Само трябваше да престана да мисля за Лиз и духове и да се съсредоточа в скорошното си излизане.

12

След обяда трябваше да вляза в час по математика. Тъй като учителката се чудеше къде точно да ме вкара в програмата, защото предишният ми учител още не беше изпратил документите ми, разрешиха ми да го пропусна. Математиката бе часът, който предишния ден Дерек бе прекарал извън класната стая, и сега направи същото, като взе следващите си по ред задачи и отиде в трапезарията, където госпожица Уенг му предаде кратък урок.

Помислих си, че се явява на поправителен по преподавания материал и има нужда от тишина около себе си. Той си тръгна по неговия път, а аз по моя — отидох в стаята с телевизора, за да напиша имейла до Кери.

Отне ми време да избира нужните думи. На третия път се получи, не бях избегнала нищо от случилото се и тъкмо се канех да щракна върху „Изпрати“, когато внезапно се спрях.

Използвах комунален акаунт. Какво ли щеше да се появи в полето, където е отбелязан изпращачът? „Лайл Хаус“ — Дом за психически разстроени деца? Бях убедена, че нямаше да е точно това, но дори да пише само „Лайл Хаус“, Кери щеше да си зададе въпроси и със сигурност щеше да провери откъде е изпратен имейлът.

Обърнах на брауъра и потърсих „Лайл Хаус“. Резултатите надхвърляха един милион.

Добавих „Бъфалоу“, резултатите намаляха наполовина, но като прегледах първата страница, видях, че бяха взети оттук-оттам: къща на Лайл в Бъфалоу, песните на Лайл Ловет, включващи в текстовете си думата „къща“ и „бизон“, разказът на някакъв представител в Камарата на представителите на име Лайл за езерото Бъфалоу.

Отново придвижих мишката към квадратчето ИЗПРАТИ и отново се спрях.

Фактът, че Лайл Хаус не разполагаше с весела уебстраница, оградена с маргаритки, не означаваше, че Кери няма да открие дома в телефонния указател.

Запомних имейла като документ с неясно наименование. После изтрих съобщението. С телефонното обаждане поне щях да успея да скрия мястото, от което се обаждам. В общото пространство нямаше телефони, следователно трябваше да използвам телефона на сестрите.

Ще ги помоля, но по-късно, когато Кери се прибере от училище.

Тъкмо се канех да изключа браузъра, когато погледът ми бе привлечен от един резултат на предишното ми търсене — за някакъв жител на Бъфалоу, загинал при пожар у дома си.

Спомних си какво ми беше казала Рей предишната нощ — да проверя дали моят пазач наистина не е претърпял пожар. Ето възможност да реша битката между онези, които твърдяха, че имам халюцинации — „така че пий си лекарствата и си затваряй устата“ — и другите, които не бяха толкова сигурни в това.

Откарах стрелката на мишката в полето за търсене, изтрих думите в него, после седнах, поставих пръсти над клавиатурата, а всеки мускул на ръката ми бе напрегнат, сякаш току-що ме бе ударил електрически ток.

От какво се страхувах?

Да не разбера, че наистина страдам от шизофрения?

Или да разбера, че съм здрава?

Докоснах с пръсти клавишите и написах: „Училище по изкуства «А. Р. Гърни», Бъфалоу, загинал пазач.“

Появиха се хиляди резултати, повечето от които с далечни съвпадения на името А. Р. Гърни, драматург, роден в Бъфалоу. И когато зърнах думите „трагичен инцидент“, всичко ми стана ясно.

Насочих мишката в горния край на екрана, щракнах и зачетох материала.

През 1991 година четирийсет и една годишният Род Стинсън, главен охранител в Училището по изкуства „А. Р. Гърни“, Бъфалоу, е загинал при експлозия на химикали.

Странен инцидент, причинен от пазач, който е работил на непълнен работен ден и е напълнил контейнер с разтвор, какъвто не е бивало да поставя в него.

Загинал е, преди да се родя. Така че по никакъв начин не бих могла да чуя за този инцидент.

Но фактът, че не бих могла да чуя за това, не изключваше вероятността да съм уловила някоя дума, може би нечий разговор в

класната стая, която се е съхранила дълбоко в подсъзнанието ми, а шизофренията ми я е измъкнала от там и я е трансформирала в халюцинации.

Прегледах статията. Нямаше снимки. Върнах се на „ТЪРСИ“ и повиках следващата страница. Общи неща, но пък тук имаше снимка. Нямаше съмнение, че ми се явяваше точно този човек.

Дали не бях видяла снимката му някъде?

Имаш отговор за всичко, нали? „Логично обяснение“. Ами ако го видиш в някой от твоите филми? Какво би помислила тогава?

Бих влязла вътре в екрана и бих зашлевила глупачката по лицето, защото е толкова тъпа, че не вижда очевидната истина. Не, не е тъпа. Твърдоглава е.

Нужно ти е логично обяснение? Постави фактите един до друг. Подреди сцените.

Първа сцена: момиче чува призрачни гласове и вижда момче, което изчезва пред очите ѝ.

Втора сцена: после вижда мъртвец със следи от изгоряла плът.

Трета сцена: открива, че изгорелият пазач е съществувал в действителност и е загинал в нейното училище по начина, по който тя го вижда.

И все пак това момиче, нашата, по общо мнение, интелигентна героиня, не вярва, че ѝ се привиждат духове? Я ела на себе си!

Но аз се съпротивлявах. Колкото и да обичах света на киното, правех разграничения между действителност и фикция. Във филмите гъмжи от призраци, инопланетяни и вампири. Дори да не вярваш в извънземни, сядаш в залата, гледаш героите как се борят с някакви персонажи, които имитират извънземни, и ти се иска да извикаш:

„Браво! Точно така!“.

Ала в реалния живот, ако разкажеш някому как си бил преследван от топящ се като восък на огън училищен пазач, той ще възкликне: „Олеле! Тази вижда призраци!“ И ще те изпратят на някое място като това тук.

Вторачих се в снимката. Нямаше съмнение.

— Този ли видя?

Извъртях се на стола. До мен стоеше Дерек. За момче с неговите размери сигурно се е придвижил толкова тихо, че го помислих за призрак. Беше точно толкова тих. И точно толкова нежелан.

Той посочи към заглавието над фотографията на пазача.

— „А. Р. Гърни“. Твоето училище. И ти си видяла точно този мъж, нали?

— Не знам за какво говориш.

Той ме фиксираше с поглед.

Изключих брауъра.

— Подготвих си домашното. За училище, когато се върна. Един проект.

— Върху какво? На тема „Хората, които са умрели в моето училище“ ли? Чувал съм, че училищата по изкуства са особени, но...

Настръхнах.

— Особени ли?

— Искаш да проучиш нещо, нали така?

Когато той се надвеси над мен, за да вземе мишката, лъхна ме миризмата на неговото тяло. Не миришеше на повехнали цветя или нещо такова, а просто ми подсказваше, че дезодорантът му е свършил. Помъчих се да се отдръпна дискретно, ала той усети и обидено се намръщи, после се обърна на една страна и сви лакти.

Откри нова сесия, написа някаква дума и щракна на „ГЪРСИ“. След това се изправи.

— Опитай с това. Може пък да научиш нещо.

Поне пет минути се взирах в думата, която той бе написал. Една-единствена дума.

„Некромант“.

Че това дори не бе на английски! Преместих курсора пред думата и написах „формулирай“.

Щракнах Enter и екранът се запълни с резултати.

Некромант: човек, който пророкува, като вика мъртъвци.

Пророкува ли? Като да предсказва бъдещето? Разговаря с мъртъвци от миналото? Но това нямаше никакъв смисъл.

Прочетох следващата дефиниция в Уикипедия:

„Некроманство е пророкуване чрез духове на мъртъвци. Думата произлиза от гръцката «некрос», което означава «мъртъв» и от «мантеиа» — «пророкуване». Има и друго значение, отразено в архаичната форма на думата (фолклорна етимология с използване на латинската дума «нигер», «черен»), в която магическата мощ на «черните сили» произтича от или чрез действия, извършвани с трупове. Човек, практикуващ некроманство, се нарича некромант“.

Прочетох параграфа цели три пъти и бавно дешифрирах текста, за да разбера, че не ми казва нищо повече от първата дефиниция. Преминах към следващата, също от Уикипедия: „Във въображаемата вселена на «Диабло 2», свещениците на Ратма.“

Определено не бе това, което търся, но бързо прегледах и останалите резултати и открих компютърна игра, наречена некромантите — хора, които могат да вдигат мъртви и да ги контролират. Това ли търсеше Дерек? Не. Той може да е противен, но ако в главата си не е поставил граница между реалния живот и видеоигрите, би трябвало да е в лудницата.

Върнах се в Уикипедия, преминах бегло през останалите дефиниции, но те бяха варианти на първата. Некроманът предсказва бъдещето, като разговаря с мъртвите.

Любопитството ми се възбуди, изтрих „формулирай“ и започнах да търся на „некромант“.

Първите два сайта бяха на религиозна тематика. Според тях некромантията е изкуството да общуваш със света на духовете. Наричаха я зло, черна магия и сатанизъм.

Нима Дерек мислеше, че правя черна магия? Нима се опитваше да спаси душата ми? Или само ме предупреждаваше, че ме наблюдава? Цялата настръхнах.

Навремето клиниката за жени, където работеше леля ми Лорън, по погрешка бе станала мишена на някаква войнстваща група в защита на живота. Така че от първа ръка знам колко се плашат хората, когато им се струва, че се върши нещо, което противоречи на убежденията им.

Върнах се на резултатите и избрах един от тях, видимо на по-академично равнище.

Пишеше, че некромант е другото — по-старото — название за медиум, спиритист, човек, който разговаря с духове. Значението произлиза от древното поверие, че човек може да разговаря с мъртъвци и че те могат да предсказват бъдещето, защото виждат всичко — знаят какви ги върши врагът ти и къде можеш да откриеш заровено имане.

Щракнах на следващото заглавие и върху целия екран се появи ужасно изображение — тълпа мъртъвци, с разкапваща се плът, посечени на парчета, предвождани от човек с пламнали очи и зловеща усмивка. Надпис: „Армията на мъртъвците“.

Разгледах страницата до долу. Беше пълна с подобни неща — хора, заобиколени от зомбита.

Бързо повиках следващата страница. Там се описваше „изкуството на некромантията“: вдигане на мъртъвците. Потреперих и отидох на друга страница. Това бе религиозен сайт, който цитираше стара книга, надутото осъждаща „противните некроманти“, които извършват престъпление против природата, като общуват с духове и съживяват мъртвите.

Имаше и още сайтове. Сайтове със старинни гравюри и картини. Уродливи рисунки на уродливи хора. Съживяване на трупове. Съживяване на духове. Съживяване на демони.

С треперещи пръсти изключих браузъра.

13

Предпазливо излязох от стаята с телевизора, като мислех, че ще зърна Дерек да ме чака зад ъгъла, за да ми се нахвърли.

Боботенето на гласа му ме накара да подскоча, ала то долетя от трапезарията — той питаше госпожа Талбът кога д-р Джил ще може да го приеме. Побързах да вляза в час. Още не бяха свършили с математиката и госпожица Уенг ми посочи с ръка да седна до вратата.

Часът най-последно свърши, Дерек се домъкна в стаята, но аз се направих, че не го виждам.

Рей ми помахаше с ръка да седна на чина до нея. Тръгнах натам. Дерек дори не поглеждаше към мен; седна на мястото си до Саймън, двамата събраха глави една до друга и си зашушукаха.

Саймън се засмя. Напрегнах се да доловя нещо от думите на Дерек. Дали разказваше на Саймън за „шегата“ си? Или си въобразявах?

В последния час за деня имахме английски език. Дерек и Саймън изчезнаха, а аз тръгнах с Рей към трапезарията да си пишем домашните.

Едва свърших изречението с диаграмата. Сякаш дешифрирах израз на чужд език.

Виждах призраци. Истински призраци.

За някой, който вярва в духове, може би е различно. Но аз не вярвах.

Религиозното ми образование бе ограничено до нередовни посещения в църквата и четене на библията с приятелки, както и до един-единствен кратък урок в някакво частно християнско училище, когато баща ми нямаше как да ме заведе в общинското. Ала аз вярвах в Бог, както вярвах и в слънчевите системи, които никога не бях виждала — по онзи начин на безусловно приемане на нещата, без дори да се замисляш много-много върху тяхното естество.

Ако съществуваха духове, нима това означаваше, че няма рай? Нима всички сме обречени да се скитаме завинаги по земята като сенки с надеждата да намерим някой, който може да ни вижда, да ни чува и...?

И какво? Какво искаха духовете от мен?

Спомних си гласа в мазето. Знаех какво искаше той — да отворя вратата. Значи духът се бе скитал години наред, най-накрая бе намерил някой, който може да го чуе и сърцераздирателно го моли: „Хей, би ли ми отворил онази врата?“

Ами случилото се с Лиз? Трябва да съм го сънувала. И останалото... вероятно витае само в главата ми.

Но едно бе сигурно. Трябваше да науча повече и ако хапчетата не ми позволяват да виждам и чувам духовете ясно, трябваше да спра да ги пия.

— Това няма да се случи с теб.

Обърнах се от прозореца на всекидневната стая и видях Рей да влиза.

— Станалото с Лиз, това, че я преместиха, няма да се случи и с теб. — Тя седна на канапето. — Това е притеснението ти, нали? Не си казала и десет думи днес.

— Извинявай. Просто съм...

— Изплашена си.

Кимнах с глава. Беше права, макар че грешеше за причината. Седнах на люлеещия се стол.

— Както ти казах снощи, Клоуи, има начин да се измъкнем от тук. — Тя понижи глас. — Какво ще кажеш? За етикетите, които ти лепват? Просто кимай и се усмихвай. Ще отвърщаш: „Да, д-р Джил. Както кажете, д-р Джил. Само искам да се оправя, д-р Джил“. Прави го и много скоро ще последваш Питър през парадния вход навън. И двете ще го последваме. После ще ти изпратя сметката за съвета ми.

Помъчих се да ѝ се усмихна. Доколкото бях видяла досега, Рей можеше да служи за пример на всички пациенти. Защо тогава бе още тук?

— Колко продължава средно престоят в този дом? — попитах.

Тя се облегна на канапето.

— Предполагам, два месеца.

— Два м-месеца ли?

— Питър остана тук почти толкова. Тори е тук малко по-отдавна. Дерек и Саймън са в дома от около три месеца.

— Три месеца?

— Така мисля. Но може и да греша. Преди ти да дойдеш, само двете с Лиз бяхме нови.

Всяка от нас беше тук от три седмици, макар че аз бях дошла няколко дни преди нея.

— Аз-аз... казаха ми, че ще остана само две седмици.

Тя сви рамене.

— Значи ти си по-различна. Щастливка.

— Да не са искали да кажат, че две седмици е минималният престой?

Тя протегна крак и ме побутна по коляното.

— Не увесвай нос. Нима компанията ти е лоша?

Успях да се усмихна.

— Част от нея — не.

— Не се шегуваш, нали? Питър и Лиз ги няма, така че останаха само франкенщайновци и примадони. И като споменах, кралица Виктория е станала и всеки момент ще се появи, така да се каже.

— Хм?

Тя понижи още малко гласа си.

— Натъпкана е с успокоителни и съвсем е изключила.

Сигурно съм изглеждала притеснена, защото тя побърза да обясни:

— О, обикновено не го правят. Не постъпват така с никой друг, освен с Тори, а и тя го желае. Наричаме я „принцесата на хапчетата“. Ако не ѝ ги дадат навреме, отива да си ги иска. Един път, беше в почивните дни, таблетките свършиха и трябваше да се обадят на д-р Джил да изпише още — поклати глава тя. — Тогавя Тори се втурна в стаята ни, заключи вратата и отказа да излезе, преди да ѝ донесат лекарствата. После го издрънкала на майка си и се вдигна голяма шумотевица. Майка ѝ се свързала с управителния съвет на дома. Във всеки случай, днес е натъпкана с успокоителни до козирката, така че няма да ни създава главоболия.

14

Когато госпожа Талбът ни събра за вечеря, осъзнах, че не съм казала на Рей, че се възползвах от съвета ѝ и потърсих материали за мъртвия пазач.

Тори слезе за вечеря — поне телом. По време на вечерята тя репетираше роля за най-новия филм за зомбита — безизразно и механично поднасяше вилицата към устата си, понякога дори си набождаше и от храната. Разкъсвах се между съжалението си към нея и задоволството си от факта, че не ме забелязва.

Не бях единствената. С всяка изминала минута Рей се напрягаше все повече и повече, сякаш очакваше „старата Тори“ да скочи и да я заяде заради начина, по който се храни.

Саймън се мъчеше да разговаря весело с мен и предпазливо отправяше въпроси към Тори, сякаш се опасяваше, че тя се прави на опосум и търси съчувствие.

След безкрайната вечеря всички с благодарност се изнизахме навън и се заехме всеки със задачите си — двете с Рей разчистихме масата, момчетата изхвърлиха боклука. После Рей се задълбочи в проекта си, а госпожица Уенг бе предупредила сестрите, че желае Рей да се справи сама, без чужда помощ.

Така че, след като уверих госпожица Ван Доп, че веднага се връщам, аз се запътих към стаята си, за да си взема айпода. Отворих вратата и зърнах на пода сгъната на четири бележка.

Клоуи, Трябва да поговорим. Среща в пералното помещение в 19:15.

Саймън

Отново сгънах бележката. Дали Дерек не бе казал всичко на Саймън, когато не се разтревожих от думата „некромант“? Дали не се надяваше да дам по-задоволителен отговор на брат му?

Или пък Саймън искаше да подновим разговора, който започнахме в кухнята, когато ме питаха за Лиз? Може би и те се притесняваха за нея.

Слязох долу малко след седем и оползотворих свободното си време да преследвам призраци — дебнех в пералното помещение, ослушвах се и се оглеждах. За първи път имах желание да видя или да чуя някой дух, но уви, не стана.

Бих ли могла да се свържа с него? Или е едностранно действие и трябва да чакам, докато отсрещната страна пожелае да ми се обади? Искях да разбера и да го повикам, ала Дерек вече ме бе хванал да си говоря сама на себе си. Не ми се щеше да рискувам и със Саймън.

И така, аз обикалях наоколо, докато погледът ми автоматично се плъзна зад камерата.

— Тук — прошепна някакъв глас толкова тихо, сякаш долавях шума на вятъра през високите треви — говори с...

Зад рамото ми се извиси една сянка. Пригответх се да зърна нещо ужасно и погледнах нагоре. Лицето на Дерек.

— Винаги ли се стряскаш така? — попита той.

— От-тк-къде се появи?

— От горе.

— Чакам някого. — Млъкнах и наблюдавах изражението му. — Ти си бил, нали? Двамата със Саймън сте ми изпратили.

— Саймън не ти е изпращал нищо. Знаех, че няма да дойдеш, ако аз те повикам. Но Саймън? — Той погледна часовника си. — За Саймън си подранила. И така, прегледа ли всичко?

Значи такава била работата.

— Говориш за онази дума ли? Нек... — свих устни, за да я изрека. — „Некромант“? Така ли се произнася?

Той махна с ръка. Произношението не беше важно. Облегна се на стената и се опита да изрече едно нехайно, незаинтересувано „може би“. Но извиващите се пръсти издаваха нетърпението му да чуе моя отговор. Да види реакцията ми.

— Провери ли? — попита отново той.

— Проверих. Е, наистина не знам какво да кажа.

Той потърка длани в джинсите си, сякаш ги бършеше.

— Добре. Значи потърси и...

— Не беше онова, което очаквах.

Той отново изтри длани в джинсите си, после скръсти ръце. След малко ги отпусна.

Оглеждах се и го карах да подскача и да се тресе от нетърпение.

— И така... — подкани ме той.

— Е, признавам, че... — Поех си дълбоко въздух. — Всъщност не си падам по компютърните игри.

Той присви очи и те се превърнаха в тесни цепки, а лицето му се изкриви.

— Компютърни игри ли?

— Видеоигри. Роулплей геймс. Играла съм, но не и такива, за които говориш.

Той ме погледна уморено, сякаш подозираше, че мястото ми наистина е в дом за побъркани деца.

— Но ако вие, момчета, си падате по тях — дарих го с лъчезарна усмивка, — тогава със сигурност ще им хвърля един поглед.

— На тях ли?

— На игрите. Съгласен ли си? Но не мисля, че некромантите са за мен, макар високо да оценявам предложението ти.

— Предложението — бавно изрече той.

— Да поиграя на тази игра. Затова ме накара да прочета за нея, нали?

Като разбра, отвори уста и ококори очи.

— Не, нямах предвид...

— Предполагам, че е страхотно да играеш ролята на човек, който може да вдигне мъртвите, но просто, нали се сещаш, не е за мен. Твърде мрачна игра. Твърде е емо^[1] (Емо стилът произлиза от музиката и е микс от пънк, готика и инди рок. В обществото за емо феновете се говори най-често като за хора, склонни към самоубийство и депресии.), нали разбираш? По-скоро бих играла ролята на вълшебник.

— Но аз не...

— Така че не мога да съм некромант. Благодаря. Наистина оценявам жеста ти, с който искаше да ме приобщиш. Толкова мило от твоя страна.

Насочих захаросаната си усмивка към него и той най-последно разбра, че го будалкам.

Лицето му помръкна.

— Не те канех да играеш, Клоуи.

— Така ли? — опулих очи аз. — Тогава защо ме изпрати при онези сайтове за некромантите? Показа ми картинка на някакви луди, които вдигат армия от разлагащи се зомбита? Така ли привличаш вниманието към себе си, Дерек? Като плашиш новодошлите? Е, позабавлява се и ако още веднъж ме притиснеш или ме примамиш в мазето...

— Да те примамя ли? Опитвам се да разговарям с теб.

— Не — вдигнах поглед към него. — Опитваше се да ме изплашиш. Ако го направиш пак, ще те обадя на сестрите.

Когато написах сценария в главата си, изреченията ми се сториха силни и предизвикателни — новата се опъва на хулигана. Ала щом ги изрекох на глас, прозвучаха като реплики на разглезено момиченце, което заплашва да се разприказва.

Очите на Дерек приеха суров израз и се превърнаха в зелени стъкълца, а лицето му се изкриви в нечовешка гримаса, изпълнена с ярост, пред която отстъпих назад и се втурнах към стълбите.

Той протегна ръце да ме хване и пръстите му изщракаха някъде до рамото ми. Дръпна ме толкова силно, че аз изпицях, ставата ми се изкриви и аз изгубих равновесие. Той ме пусна и аз се сгромолясах на пода.

За миг застинах на мястото си, свих се на кълбо, хванах се за рамото и запримигнах с очи — не можех да повярвам на станалото. После сянката му падна върху мен и аз се изправих на крака.

Протегна ръка към мен.

— Клоуи, аз...

Бързо се отдръпнах. Той каза нещо, което не чух. Изобщо не го погледнах. Хукнах презглава към стълбите.

Спрях се едва горе в стаята. Седнах на леглото с кръстосани крака и дълбоко си поех въздух. Рамото ме пареше. Навих ръкава си нагоре и видях следите от пръстите му — червени петна.

Вторахих се в тях. Никой досега не ме беше наранявал. Родителите ми не ми бяха посягали. Не ме бяха плясвали с ръка, нито ме бяха заплашвали. Не бях от момичетата, които налитаха на бой с юмруци, или се биеха с другите момичета. Да, бяха ме блъскали, бяха ме ръгали с лакти... но да ме хванат и да ме тръшнат на пода?

Дръпнах ръкава си надолу. Изненадах ли се? Дерек ме бе накарал да се чувствам неспокойна още при първата ни среща в кухненския килер. Когато разбрах, че тъкмо той е изпратил бележката, трябваше да се върна горе. Ако се беше опитал да ме спре, трябваше да викам. Но аз — не. Реших, че трябва да запазя хладнокръвие. Да проявя разум. Да му се присмея.

Нямах никакви доказателства срещу него, освен бележите на ръката ми, които вече избледняваха. Дори да си останеха все тъй червени, ако ги покажех на сестрите, Дерек можеше да заяви, че съм го примамила в мазето и съм го ударила, а той ме е хванал за ръката, за да ме накара да престана. Та нали имах диагноза шизофрения? Халюцинациите и параноята вървяха ръка за ръка с нея.

Трябваше сама да се справя.

Би трябвало да се оправя сама.

Досега бях живяла, както се казва, в саксия. Винаги съм знаела, че ми липсва опит в живота. Нали ще пиша сценарии? Трябваше да започна да се уча още отсега. Щях да се справя.

Но за да се справя, трябваше да си изясня срещу какво точно се боря.

Повиках Рей настрана.

— Все още ли искаш да надникнеш в досиетата на Дерек и Саймън? — попитах.

Тя кимна с глава.

— В такъв случай ще ти помогна. Тази вечер.

Открихме госпожа Талбът да сервира вечерната закуска. Пръчки от моркови и рядък сос.

Ох! Колкото и оплаквания да имах към Анет, в едно поне бях сигурна — винаги можех да разчитам на хрупкавите ѝ курабийки.

— Гладни ли сте, момичета? Не се учудвам. Никой не се нахрани добре на вечеря.

Тя ни поднесе чинията. Всяка от нас си взе по едно морковче и го натопи в соса.

— Двете с Клоуи се притеснихме, госпожо Талбът — обясни Рей. — За Тори.

Тя постави чинията на масата и кимна с наведен поглед.

— Знам, милички. Тори много тежко преживява напускането на Лиз. Бяха близки. Сигурна съм, че като поговорят, ще се почувства по-добре, но засега ще е малко потисната, докато ѝ дозираме лекарствата. А вие, момичета, трябва да сте изключително мили с нея.

— Разбира се — отвърна Рей и облиза изцапания си със сос пръст. — Чудехме се дали няма да ѝ е по-лесно, ако остане сама в стая. Бих могла да се преместя при Клоуи.

Госпожа Талбът подаде салфетка.

— Не бих искала да я изолираме напълно, но да, вероятно засега ще се чувства по-добре, ако е сама.

— Само засега ли?

Сестрата се усмихна.

— Не, можеш да се преместиш за постоянно, ако това е желанието ви — твоето и на Клоуи.

Тори гледаше телевизия долу и Рей побърза да си премести нещата, сякаш се боеше, че госпожица Ван Доп и д-р Джил ще забранят промяната.

Подаде ми купчина сгънати тениски.

— Заради Саймън, нали?

— Хм?

— Искаш да разбереш защо Саймън е на това място.

— Но аз не...

Тя метна джинсите на ръката си и ми направи знак да излизаме.

— Двамата винаги си бърбите по време на храна. Отначало си помислих, че те използва, за да разкара Тори от пътя си, но днес тя не му обръщаше внимание, а той продължи да ти говори.

— Но аз не съм...

— Хей, харесва ти. Това е чудесно. — Тя дръпна най-долното чекмедже на Лиз. Беше изпразнено — докато бяхме в час, бяха изтрили всяка следа от нея. — Не ми пука за момчето, но такова е мнението ми. Може би се държи надутото с мен, защото не съм в лигата му.

— В лигата му ли?

Тя повдигна чифт джинси и посочи етикета.

— Да си видяла някого на това място да носи джинси „Уол-Март“? Това е частна модна колекция. Струва пари и аз се обзалагам, че цената им е по-висока от нощувката в Мотел 6.

— Но аз...

— Страхотно. Отнасяш се добре с мен. И Питър се държеше добре, както и... — с тъга огледа стаята — Лиз. Дерек е идиот с всички, тъй че не го приемам лично. Е, щом Саймън и Тори са хладни към мен, голяма работа! Ето защо си мисля, че двамата са чудесна двойка, но ако го харесваш и той те харесва? Мен не ме засяга. Ала ти си твърде умна, за да завързваш подобни отношения.

Тя тръгна към предишната си стая и аз я последвах.

— Майката на приятелката ми имаше връзка с един, за когото искаше да се омъжи. Но разбра, че има три деца, за които не й бе споменавал. — Тя ми се усмихна през рамо. — Сигурна съм, че Саймън няма деца, но знае ли човек?

Изпразнихме всичките й чекмеджета и аз реших да я оставя да си мисли каквото си иска. Но все пак не желаех да ме взема за едно от

онези момичета, които като пристигнат някъде, моментално се втурват да свалят момчетата. Щом не съм готова да кажа на сестрите за Дерек, ще се наложи да споделя с друг. Така че оставих разказа си за по-нататък.

— Не е Саймън — казах аз, когато се върнахме в нейната стая и прибрахме последните дрехи. — Дерек е.

Тя тъкмо сваляше една снимка от стената и я изпусна, аз я улових във въздуха и тя започна да ругае.

— Дерек ли? Ти харесваш.

— Божичко, не! Само казвам, че се интересувам от Дерек, но не по този начин.

Тя въздъхна и се облегна на стената.

— Слава богу! Знам, че някои момичета си падат по идиоти, а е толкова неприятно! — Когато взе снимката от ръката ми, тя се изчерви и се протегна да свали и другата. — Не биваше да го казвам. Грешката не е в него, а в... — тя затърси нужната дума — пубертетската възраст.

Ухили се.

— Точно така. Би трябвало да го съжалявам, но ми е трудно, защото поведението му е също толкова грозно, колкото и неговата физиономия. — Тя се спря със снимка в ръка и ме погледна през рамо. — Така ли е? Той... направи ли ти нещо?

— Защо? Нима е вършил такива неща в миналото си?

— Зависи от това, какви неща имаш предвид. И друг път е бил грубиян, така е. Идиот е — безусловно. Не ни обръща никакво внимание, освен ако няма друг избор и, повярвай ми, никой не се оплаква от това. Какво е направил този път?

Обмислях думите си. Нямах да ми е приятно тя да настоява да го обадя на сестрите, така че пропуснах частта с падането ми на пода и само казах, че ме преследва и когато съм сама, тутакси цъфва до мен.

— Аха, харесва те — каза и ми даде да държа снимката.

— Не, не е това.

— Ами! Е, не ти се иска да е така, но уви! — така е. Може пък да си неговият тип. В моето училище харесвам едно момче, баскетболист. По-висок е и от Дерек, но си пада по дребни момичета като теб.

Взех и другата снимка.

— Не, не си права. Убедена съм.

Тя отвори уста и аз усетих нотка на раздразнение у нея. Защо става така? Щом някое момиче каже, че някое момче я притеснява, следват възклицания от рода на: „О, да, той те харесва!“, сякаш това обяснява всичко?

Забелязала изражението ми, Рей тутакси затвори уста и свали следващата фотография.

Казах:

— Той ме плаши и искам да надникна в досието му. Да видя дали има причина да се притеснявам. Дали той има, нали се сещаш, някакъв проблем.

— Умно. Извинявай. Щом те плаши, имаш право. Не исках да се шегувам с това. Сериозно е. Довечера ще разполагаме с всички факти.

В Лайл Хаус всички си лягахме в девет, а час по-късно гасяха лампите, сестрите се оттегляха и правилото „Никакви разговори!“ влизаше в сила.

Във всеки край на горния етаж имаше спалня за сестрата, която отговаря за съответната част. Лиз ми беше казала, че няма врата, която да свързва спалните на момчетата и момичетата, ала според Рей стаите на сестрите бяха свързани с врата, което им даваше пълен достъп до целия етаж в случай на нужда.

Така че, когато Рей се кълнеше, че госпожа Талбът заспивала бързо и спяла много дълбоко, тя трябваше да вземе предвид и госпожица Ван Доп. Беше рисковано да се опитаме да проникнем в кабинета по-рано през нощта. Рей нагласи спортния си часовник да звънне в 2:30 и легнахме да спим.

В 2:30 в сградата беше тихо и спокойно. Твърде тихо и твърде спокойно. Всяко изскърцване на пода гърмеше като изстрел. А в старите постройките дъските неизменно скърцат.

Рей ме последва в кухнята, отворихме хладилника и взехме две кутии плодов сок, които поставихме на плота. Аз отворих вратата на килера, запалих лампата и се върнах в коридора, като оставих и двете врати открити.

Кабинетът на д-р Джил беше в западния край, до стълбите за момчешките спални. Още преди седмица Рей беше проверила ключалката. Отключваше се с най-обикновен ключ за вътрешни врати,

беше просто, като да пуснеш монета и да отвориш. Поне тя така ми бе казала. Никога не ми е трябвало да отключвам вътрешна врата — вероятно защото нямах нито братя, нито сестри. Ето защо само наблюдавах и запомнях. Така обогатявах житейския си опит.

Веднъж Рей видяла как д-р Джил бе извадила нейното досие по време на събеседването си с нея, така че знаеше къде ги държи. Кабинетът разполагаше с комплексен принтер, което улесняваше работата ни. Аз пазех на вратата. Единствената засечка стана, когато копирахме страниците — главичката на скенера вдигна шум и ме изнерви. Но те трябва да са били кратки, защото докато надзърна, тя ги беше копирала и ги подреждаше в папката.

Подаде ми два листа, сгънати на две, после върна досието в чекмеджето. Измъкнахме се заднешком от стаята. Когато тя отново заключи вратата, непогрешимият шум от скърцане на дъски ни накара да замръзнем на място. Последва миг тишина. После пак се чу изскърцване.

Някой слизаше от момчешките спални.

Ние изчезнахме, като тичахме с боси крака надолу по коридора. Втурнахме се през откренатата врата в кухнята и оттам — в килера за провизии.

— Хайде — изсуфлирах аз. — Просто вземи нещо от рафта.

— Не мога да намеря бисквитките от оризено брашно. Знам, че миналата седмица бяха тук.

— Вероятно момчетата... — млъкнах, после прошепнах: — Някой идва. Лампата!

Тя щракна ключа, а аз затворих вратата, като оставих съвсем тесен процеп. Погледнах през него и видях Дерек да влиза в кухнята. Не светна лампите; заоглежда се, а луната огряваше лицето му. Погледът му обходи цялата кухня и се спря върху вратата за килера.

Бутнах я и излязох.

— Бисквитка? — попитах и му подадох кутията.

Той ме погледна и за миг ми се стори, че отново съм долу в мазето и политвам към пода.

Усмивката ми се стопи и аз мушнах кутията в ръцете му.

— Тъкмо си похапвахме — каза Рей.

Той продължи да ме гледа с присвити очи.

— Ще взема сока — рече Рей и се плъзна покрай мен.

Дерек хвърли поглед към кутиите, които бяхме оставили на плота. Доказателство, че наистина бяхме нападнали кухнята. Аз измислих плана, като си мислех, че е много хитър, но когато погледът му си върна към мен, косата ми настръхна и разбрах, че номерът ни няма да мине.

Пристъпих напред. За миг той остана неподвижен и аз чувах само дишането му, усещах огромните му размери, надвесени над мен.

Той отстъпи встрани.

Когато минавах покрай него, той взе една опаковка от кутията и ми я подаде:

— Забрави ги.

— Да. Благодаря.

Взех я и изтичах в коридора, следвана от Рей. Дерек тръгна след нас, но зави в другата посока, към момчешкото отделение. Преди да започна да се качвам по стъпалата, погледнах надолу по коридора. Той бе застанал пред кабинета на д-р Джил и се взираше във вратата.

Останахме да лежим на тъмно в леглата си поне четвърт час — достатъчно дълго, за да може Дерек да реши дали да ни обади на сестрите, или и той да отиде да спи. Пръстите ми се докосваха до листата, които бях напъхала в колана на пижамата си. Накрая Рей се сгуши до мен в леглото с фенерче в ръка.

— Измъкнахме се на косъм — забеляза тя.

— Мислиш ли, че ще каже на сестрите?

— Не-е. И той бе слязъл да си похапне. Няма да посмее да се разприказва.

Значи Дерек бе решил да си похапне, тъкмо когато отключвахме вратата на д-р Джил? Не обичах съвпаденията, но бях сигурна, че принтерът не бе издал толкова висок шум, че да се чуе на горния етаж.

Издърпах листите изпод колана си и ги пригладих върху матрака.

— Досието на Дерек — прошепна Рей, когато включи електрическото си фенерче.

Издърпах и другата страница и ѝ я подадох.

— Искаш ли досието на Саймън?

Тя поклати глава.

— Това е втората страница на същото досие. За Саймън нямаше нищо.

— Не успя да го откриеш ли?

— Не, просто нямаше нищо. Отделенията в чекмеджето носят нашите имена, както и папките с досиетата ни. Нямаше нито отделение, нито папка на името на Саймън.

— Но това е...

— Странно е, знам. Може да го държат другаде. Но ти искаше да надникнеш в досието на Дерек, така че не исках да губя време и да търся досието на Саймън. Да видим за какво са вкарали този Франкенщайн тук. — Тя освети най-горната част на страницата.

— Дерек Суза.

Дата на раждане, дрън, дрън, дрън.

Тя премести светлината по-нататък.

— Ха! Бил е докаран в Лайл Хаус от някаква агенция за деца. Няма и намек за бащата, когото двамата със Саймън споменават в разговорите си. Щом е намесена агенция за деца, баща им не е цвете за мирисане. О, ето. Диагноза: антисоциална личност. — Тя се засмя под носа си. — Хайде, де! Кажете ми нещо, което да не ми е известно. Че това заболяване ли е? Грубиянство. С какви лекарства се лекува?

— Каквито и да са, не действат.

Тя се ухили.

— Правилно го каза. Нищо чудно, че е от толкова дълго време тук.

Лампите в коридора светнаха. Рей се втурна към леглото си и остави електрическото фенерче включено. Загасих го в мига, в който се затвори вратата на банята. Направих движение към нея да ѝ го подхвърля, но тя поклати глава, наведе се и прошепна:

— Ти довърши. Виждаш ли нещо интересно? Утре ще ми кажеш.

Който и да бе влязъл в банята — Тори или госпожа Талбът, — остана вътре цяла вечност.

Когато се чу шуртенето на вода, Рей вече спеше. Почаках няколко минути, включих фенерчето и зачетох.

С всяко следващо изречение ужасът в стомаха ми растеше. Антисоциалното поведение на разстроената личност нямаше нищо общо с грубиянството. Означаваше, че болният проявява съвършено незачитане на останалите и неспособност да емпатира, т.е. да се постави на мястото на другия. Разстройството се характеризира с проява на насилие и пристъпи на гняв, които влошават ситуацията. Ако не разбираш, че нараняваш някого, какво би те спряло?

Отгърнах на следващата страница, която носеше етикета „Произход“.

Провеждането на стандартна проверка за произхода на Д. С. се оказа трудно. Не се намери нито свидетелство за раждане, нито друг документ. Вероятно съществуват, но липсата на конкретна информация относно ранните му години прави търсенето невъзможно. По думите на Д. С. и заварения му брат С. Б. Дерек е дошъл да живее в семейството на петгодишна възраст. Д. С. не си спомня — или отказва да сподели — подробности от живота си преди това, макар отговорите му да предполагат, че може би е отгледан в дом за изоставени деца.

Бащата на Саймън, Кристофър Бей, фактически е поел грижата за него, без да има документи за реално осиновяване или приемането му като храненик в семейството.

Момчетата са записани в училище под имената „Саймън Ким“ и „Дерек Браун“. Причината за фалшивите имена е неизвестна.

Според училищните документи поведенческите проблеми на Д. С. са започнали в седми клас. Никога не е бил весело дете, но в седми клас е ставал все помрачен, самоизолирането му от околните е било придружено с изблици на незаслужен гняв, често завършващи с пристъпи на насилие.

Пристъпи на насилие.

Белезите по ръцете ми ме пареха, аз разсеяно ги потърках и потреперих.

„Не са документирани никакви инциденти, така че проследяването на болестта е невъзможно. По всяка вероятност Д. С. е избегнал изключването от училище, както и другите дисциплинарни наказания, докато не е станал жесток побой, описан от свидетели като

«обикновено сбиване в училищния двор». Д. С. яростно е нападнал трима младежи и служителите подозират, че нападението е повлияно от изкуствено подклаждан гняв.

Силният наплив на адреналин може да обясни и необикновената му сила, за която съобщават свидетелите. Докато властите успеят да се намесят, единият младеж е получил увреждания на гръбначния стълб. Медицинските експерти се опасяват, че той никога няма да може отново да проходи.“

На страницата бяха изброени още подробности, но думите изчезнаха и аз виждах само пода, стелещ се под мен, когато Дерек ме запрати в другия край на пералното помещение.

Необикновена сила.

Пристъпи на насилие.

Няма да може да проходи.

Бяха отвели Лиз, задето хвърляла моливи и шишенца с гел за коса, а бяха оставили Дерек тук? Огромен мъжага с история на насилнически прояви? С диагноза, която означаваше, че не му пука кого наранява и колко болезнено е нараняването?

Защо никой не ме предупреди?

Защо не го затворят някъде?

Мушнах листите под матрака. Нямаше нужда да чета по-нататък. Знаех какво ще пише там. Че е поставен на медикаменти. Че го рехабилитират. Че той им сътрудничи и през времето, прекарано в Лайл Хаус, не е проявявал насилие. Че състоянието му е под контрол.

Светнах с фенерчето и отново видях белезите на ръката си. Следите от пръстите му бяха станали морави.

Всеки път, когато се унасях, аз оставах приклепена в едно странно състояние между съня и действителността, а умът ми пресяваше случилото се през изминалия ден, изкривяваше го и го изопачаваше. Връщах се долу в мазето, Дерек ме хващаше за ръката и ме пращаше в другия край на помещението. После се събуждах в болницата, а госпожа Талбът до мен ми заявяваше, че никога няма да прохода.

Някой потропа на вратата и ме събуди, но аз зарових лице във възглавницата.

— Клоуи? — Госпожа Талбът отвори вратата. — Трябва да се облечеш и да слезеш долу.

Стомахът ми се сви. След като Питър и Лиз ги нямаше, нима бяха решили, че всички трябва да закусваме заедно? Не можех да погледна Дерек в очите. Не можех и толкова.

— Леля ти ще наmine към осем и ще те изведе на закуска. Трябва да си готова.

Пуснах възглавницата и станах.

— Бясна си ми, нали, Клоуи?

Спрях да мушкам с вилицата бърканите яйца в чинията си и вдигнах очи. Лицето на леля Лорън, изкривено от притеснение. Тъмните полукръгове под очите ѝ говореха, че не се е наспала миналата нощ. По-рано нямаше да ги забележа, защото щяха да са покрити с грим и щях да ги видя едва в закувалнята на Дени на светлината на флуоресцентните лампи.

— За какво да съм ти бясна? — попитах.

Тя се засмя.

— Ами, не знам. Може би задето те пъгнах в дом, пълен с непознати, а после изчезнах.

Оставих вилицата си на масата.

— Не ти ме „пъхна“. Училището настоя да ме настанят тук, а домът настоя двамата с татко да не се появявате, за да свикна с обстановката. Не съм дете. Знам какво става.

Тя издиша толкова шумно, че заглуши боботенето на гласовете в препълнения ресторант.

— Имам проблем — продължих. — Трябва да се науча да се справям сама, защото вината не е нито твоя, нито на татко.

Тя се наведе напред.

— Но не е и твоя. Разбираш го, нали? Състояние на организма. Не си направила нищо, за да го причиниш.

— Знам. — Отхапах от препечената си филийка.

— Държиш се като напълно зрял човек, Клоуи. Гордея се с теб.

Кимнах с глава и отново отхапах от хляба. Семената от малиненото сладко хрускаха между зъбите ми.

— О, донесох ти нещо. — Тя бръкна в чантичката си и измъкна торбичка за сандвичи. В нея бе сложила колието с рубина. — Сестрите от дома ми се обадиха и ми казаха, че си го искаш. Баща ти беше забравил да го прибере от болницата, когато те изписаха.

Взех пликчето в ръка и напипах познатия камък през найлона, после ѝ го върнах.

— Нека остане у теб да ми го пазиш. В дома не позволяват да носим накити.

— Не се тревожи, вече говорих със сестрите. Казах им, че е важно за теб и те се съгласиха да ти разрешат да си го слагаш.

— Благодаря.

— Гледай да го носиш. Не искаме пак да изчезне.

Извадих колието от пликчето и си го сложих. Знаех, че е глупаво суеверие, но с него се почувствах по-добре. По-сигурна, предполагам. Напомняше ми за мама; беше нещо, което бях свикнала да нося толкова много години, че без него се чувствах малко странно.

— Не мога да повярвам, че баща ти го е забравил в болницата — поклати глава леля ми. — Бог знае кога щеше да си спомни, защото пак отлетя.

Да, моят татко си бе отишъл. Беше ми се обадил по мобилния телефон на леля Лорън да ми обясни, че трябва незабавно да отлети за Шанхай по някаква неотложна работа. Тя му беше бясна, но нямаше смисъл той да остава, щом аз живея в Лайл Хаус. Беше си уредил да

излезе в едномесечен отпуск, когато ме пуснат от тук и аз бих предпочела да е с мен тогава.

Леля ми говореше за плана си да заминем „по женски“ в Ню Йорк, когато ме пуснат.

Нямах сърце да ѝ призная, че по-скоро бих си останала вкъщи при татко, бих се шляла с приятелки. Връщането ми към нормалния живот щеше да е най-хубавото отпразнуване на освобождаването ми от Лайл Хаус.

Моят нормален живот.

Спомних си за призраците. Щеше ли животът ми отново да се върне към нормалния ритъм? Щях ли аз да се върна към нормалния живот?

Погледът ми подскачаше от лице на лице. Имаше ли призраци тук? Как можех да разбера?

Какво ще кажа за онова момче отзад с риза на хевиметалист, който сякаш току-що бе излязъл от телевизионната програма VH1, излъчваща предаване под названието „Обожавам осемдесетте години“? Или старицата с дълга посивяла коса и с риза на вратовръзки? Или пък облеченият в костюм мъж, който чака до вратата? Как мога да разбера, преди някой да се е блъснал в тях, откъде да съм сигурна, че не са духове, които чакат да ги забележа?

Наведох поглед към портокаловия си сок.

О, ето ти едно предложение, Клоуи. През остатъка от живота си избягвай да гледаш хората в очите.

— Е, приспособяваш ли се вече? Разбираш ли се с другите деца?

Думите ѝ сякаш ме зашлевиха и ми напомниха, че имам по-важни проблеми от този с духовете.

Усмиваше се, бе задала въпроса на шега. Очевидно е, че се разбирам с децата. Макар и да не бях кой знае колко общителна, бях човек, на когото можеше да се разчита и който не причинява неприятности. Вдигнах поглед към нея и усмивката ѝ изчезна.

— Клоуи?

— Хм?

— Имаш проблеми с децата ли?

— Н-не. Всичко е н-наред.

Затворих уста и зъбите ми изтракаха. За всички, които ме познаваха, заекването ми беше стресометър. Нямах никакъв смисъл

да настоявам, че всичко е наред, щом дори не можеш да изрека лъжата.

— Какво е станало? — Тя стисна вилицата и ножа си, сякаш бе готова тогач да ги насочи срещу виновника за състоянието ми.

— Няма ни...

— Не ми разправяй, че нямало нищо. Щом те попитах за другите деца, лицето ти така се изкриви, сякаш се канеше да повърнеш.

— От яйцата е. Прекалих с горещия сос. Нямам проблеми с другите деца. — Очите ѝ ме пробождаха и аз разбрах, че няма да се отърва лесно. — Само едно дете, но не е толкова важно. Не можеш да се разбираш с всички, нали така?

— Кое дете? — Тя отпрати с ръка сервитьора, който предпазливо се приближаваше с кафето ѝ в ръка. — Не обелвай очи, Клоуи. Тук си, за да си отпочинеш и ако някой те притеснява.

— Мога да се оправя.

Тя освободи приборите от смъртната си хватка, остави ги на масата и приглади салфетката пред себе си.

— Не е там работата, миличка. В момента трябва да се погрижиш за толкова много неща. Каж ми кое е това момче и те уверявам, че повече няма да те притеснява.

— Той няма да...

— Значи е момче. Кое? Имате три момчета. Не, вече са само две. Високото момче е, нали? Видях го тази сутрин. Опитах се да се представя, но той ме отмина. Дарън, Деймиън.

Възпях се и не я поправих. Вече ме бе измамил и ме бе накарала да призная, че мъчителят ми е момче. Исканх поне веднъж да си кротува и просто да ме изслуша, може би да ме посъветва, но не да скача и да се втурва да ми оправя нещата.

— Дерек — каза тя. — Така се казва. Когато сутринта ме подмина, госпожа Талбът ми обясни, че той си е такъв. Грубиян. Права ли съм?

— Ами той... просто се държи недружелюбно. Но нищо от това. Както вече ти казах, човек не може да се разбира с всички, а останалите деца се държат добре. Едното момиче е малко надутото като съквартирантката ми на миналогодишния лагер. Нали я помниш? Онази, дето...

— Какво ти стори този Дерек, Клоуи? — попита тя, като отказа да се остави да отвлека вниманието ѝ в друга посока. — Докосна ли

те?

— Н-не, как ти х-хрумна?

— Клоуи — гласът стана рязък, тъй като пелтеченето ми ме издаде. — Не трябва да криеш. Ако е постъпил неуместно с теб, кълна се...

— Не беше така. Просто разговаряхме. Докато го отминавах, той ме сграбчи за ръката.

— Сграбчил те е?

— Само за миг. Изплаши ме. И аз реагирах твърде бурно.

Тя се наведе напред.

— Не си реагирала твърде бурно. Щом някой те докосне, а ти не го желаеш, имаш право да възразиш, да се оплачеш и...

Това продължи до края на закуската. Четеше ми конско за „неподходящото докосване“, сякаш бях петгодишно момиченце. Не разбирах защо се тревожи толкова. Дори не й бях показала белезите си. Но колкото повече й противоречах, толкова повече тя побесняваше и вече започвах да мисля, че може би тук не ставаше въпрос за някакво си момче, което ме бе хванало за ръката. Тя се гневеше на баща ми, задето замина, на училището ми, задето ме накара да постъпя в този дом и тъй като не можеше да им се опълчи, леля ми бе намерила човек, когото да обвини за състоянието ми, бе открила проблема, който би могла да реши вместо мен.

— Моля те, недей — казах аз в колата, която работеше на празен ход на алеята пред Лайл Хаус. — Не е направил нищо. Моля ти се. И без това е достатъчно трудно.

— Ето защо аз няма да го правя по-трудно, Клоуи. Няма да викам бедите, а ще ги превъзможвам. — Тя се усмихна. — Превантивна медицина.

Стисна ме за коляното. Аз погледнах през страничното стъкло, а тя въздъхна и загаси двигателя.

— Обещах ти да бъда дискретна. Знам как да се справям с деликатни проблеми като този, защото последното нещо, което желае жертвата, е да я обвинят, че много дърдори.

— Аз не съм жер...

— Този Дерек никога няма да разбере откъде е дошло оплакването. Дори сестрите няма да узнаят, че си споделила с мен.

Внимателно ще привлече вниманието им върху собствените ми професионални наблюдения.

— Дай ми само два дни и...

— Не, Клоуи — строго изрече тя. — Ще разговарям със сестрите и ако е необходимо ще се обърна и към администраторите. Би било безотговорно от моя страна да не го направя.

Обърнах се с лице към нея и отворих уста да възразя, ала тя вече бе слязла от колата.

Когато се прибрах, Тори се беше върнала. Беше вече на себе си, в обичайното си настроение.

Ако аз пишех сценария за тази сцена, щях да се съблазня да променя героите до известна степен. Млада жена вижда как отвеждат единствената ѝ приятелка, отчасти поради неин донос. Когато съквартирантите ѝ се съюзяват помежду си и се стараят да я изведат от депресията ѝ, като ѝ засвидетелстват своята подкрепа и загриженост, тя осъзнава, че приятелката, която е изгубила, не е единствената ѝ приятелка и се заклева да стане по-добра и по-мила с околните.

В реалния живот обаче хората не се променят за една нощ.

Още в началото на първия час Тори ми заяви, че съм седнала на мястото на Лиз и че по-добре ще е да не се държа така, сякаш Лиз няма да се върне. После излезе след мен и Рей в коридора.

— Закуси ли добре с леличката си? Предполагам, че родителите ти са твърде заети, за да дойдат?

— Мама със сигурност щеше да дойде. Но малко ѝ е трудно, тъй като е мъртва и среща спънки.

Тутакси последва ответен удар. Окото ѝ не мигна.

— И какво направи, за да заслужиш отпуската, а, Клоуи? Така ли те възнаградиха, задето им помогна да се отърват от Лиз?

— Тя не... — започна Рей.

— Като че ли ти си по-добра от нея, Рейчъл. Дори не изчака постелята на Лиз да изстине и се търкулна в нея с новата си приятелка. Е, Клоуи, как върви специалното лечение?

— Не е специално — отвърна Рей. — Майка ти непрекъснато те взема от тук и те води някъде. А при Клоуи това най-вероятно е награда за добро поведение. Докато случаят с теб е различен — майка ти е в борда на директорите.

На нашата възраст „да имаш добро поведение“ не е пример, който трябва да следваш. Но ноздрите на Тори се разшириха, лицето ѝ се изкриви, сякаш Рей бе изрекла най-голямата обида на света.

— Така ли? — каза тя. — Е, затова пък не виждаме твоите родители да идват при теб, така ли е, Рейчъл? Колко пъти са те посетили откакто си тук? Да видим... О, правилно, нула пъти. — Тя оформи нула с палеца и показалеца на ръката си. — А това няма нищо общо с лошото поведение. Те просто не се интересуват от теб.

Рей я притисна до стената. Тори нададе оглушителен писък.

— Тя ме изгори! — викаше Тори и се държеше за рамото.

— Блъснах те.

Госпожица Уенг излетя от класната стая в коридора, следвана от Саймън и Дерек, които бяха останали след часа да обсъдят домашните си.

— Рей ме изгори. В себе си има кибритени клечки или нещо подобно. Вижте, вижте.

Тори дръпна надолу деколтето на фланелката си.

— Спри, Тори, не се разсъбличай — каза Саймън и закри очите си с длан. — Моля те.

Откъм Дерек се чу тихо боботене, което при добро желание би могло да се приеме и като смях.

Рей вдигна ръце във въздуха.

— Не нося клечки. Нито запалка. Не крия нищо в ръкава си.

— Забелязвам лека червенина, Тори, от блъсването е — каза госпожица Уенг.

— Тя ме изгори! Усетих го! Пак е скрила кибритени клечки някъде. Претърсете я. Направете нещо.

— Защо ти не направиш нещо, Тори? — попита Саймън мимоходом, докато ни отминаваше. — Например да ѝ вземеш живота.

Тя се извъртя — не към него, а към Рей — и ѝ се нахвърли, преди госпожица Уенг да я сграбчи, за да я спре. Сестрите пристигнаха тичешком.

Да, Тори се бе върнала.

През първия час очаквах всеки миг госпожица Ван Доп или д-р Джил да влязат в стаята и да повикат Дерек на „разговор“. Трябваше да повярвам на леля ми. Когато се върнахме от закуска, тя тихичко бе повикала госпожа Талбът настрана с думите, че искала да обсъди напредъка, който съм отбелязала. Никой не си помисли нещо друго. А и никой не прекъсна часа, за да измъкне Дерек навън.

Случката с Тори бе единствената неприятност в спокойната иначе утрин. Дерек присъстваше на всички часове и не ми обръщаше внимание. Преди обяда отиде на сеанс с д-р Джил. Когато се върна, аз чаках в коридора пред банята. Вътре, както винаги преди ядене, беше Саймън. Не познавам друг човек, който толкова съвестно да си мие ръцете преди всяко хранене.

Мислех да изтичам горе до момичешката тоалетна, но вратата на кабинета се отвори и в рамката ѝ се откри едрата тъмна фигура на Дерек. Стегнах се. Той излезе и ме погледна.

Сърцето ми биеше толкова силно, че можех да го чуя — бях сигурна, че му се бяха карали.

Погледите ни се срещнаха. Той кимна, изръмжа нещо, което звучеше като „Здрасти!“, и тъкмо се канеше да ме отmine, когато вратата на банята се отвори.

Отвътре излезе Саймън с наведена глава. Като ме видя, мушна нещо в задния си джоб.

— Опа! Значи пак съм окупирали банята и ме чакате на опашка.

— Само Клоуи. — Дерек отвори вратата, за да вляза. Изобщо не ми се сърдеше. Дори бе по-мил от всякога. Леля ми трябва да се е справила чудесно. Трябваше да съм по-сигурна в нея.

Когато влязох, Саймън каза на Дерек:

— Хей, трапезарията е натам.

— Започвай без мен. Трябва да взема нещо от стаята.

Пауза. После:

— Почакай!

След което чух как Саймън последва Дерек нагоре по стълбите.

След обяда беше мой ред да изхвърля боклука. Житейски опит, казах си аз и взех завоя с количката към бараката, като разгоних мухите, които искаха да видят отблизо какво карам.

Всичко бе житейски опит. Не се знаеше дали няма да ми се наложи да заснема някоя важна сцена, в която главният герой извозва боклук с товарна количка.

Смехът ми литна из двора. Слънцето грееше, топлината му се разнасяше по лицето ми, дърветата и нарцисите цъфтяха, вонята на гниещ боклук едва се усещаше от лекия полъх на свежо окосена трева.

Доста добро начало на днешния следобед. По-добро, отколкото очаквах.

Спрях. Отсреща, в съседния двор, имаше призрак. Малко момиченце на не повече от четири години.

Сигурно беше дух. Играеше си самичко в двора. Носеше рокличка с набор — като сватбена торта, изобилстваща с фльонги и панделки, с ленти, вплетени в извитите, като тирбушони къдрици и фльонги върху лъскавите ѝ лачени обувки. Сякаш самата Шърли Темпъл бе слязла направо от киноафиша.

Изхвърлих торбите в бараката, където щяха да са на сигурно място, защитени от крадливите животинки. Те тупнаха върху дървения под, ала момиченцето, което бе на по-малко от десет метра от мен, не вдигна поглед. Затворих вратата на бараката, заобиколих я и се приближих до оградата, клекнах, за да съм на нивото на детето.

— Здравей — казах аз.

Момиченцето се намръщи, сякаш се чудеше с кого разговарям.

Усмихнах се.

— Да, виждам те. Много красива рокля. Като бях колкото теб на възраст и аз имах такава.

Тя колебливо ме погледна през рамо и се приближи.

— Мама ми я купи.

— И моята рокля ми я бе купила мама. Харесва ли ти?

Момиченцето кимна с глава и в тъмните му очи грейна усмивка.

— Сигурна съм, че е така. Аз обожавах моята. Ами...?

— Аманда!

Момиченцето подскочи назад, приземи се по дупе и изстена. Жена, облечена в памучни панталони и кожено яке се втурна към него,

ключовете в ръката ѝ се раздрънчаха, а задната врата шумно се блъсна зад гърба ѝ.

— О, Аманда, изцапа красивата си рокля. Трябва да променя датата на снимките.

Жената втрещено ме погледна, прегърна детето си и го поведе към къщата.

— Нали ти казах да не се приближаваш до тази ограда, Аманда? Никога не разговаряй с децата в съседния двор. Никога, разбра ли ме?

Не разговаряй с побърканите деца. Искях да извикам след нея, че ние не сме луди. Просто взех детето ѝ за призрак, това е.

Питах се дали има книги на подобна тематика. „Петдесет начина да различиш живите от мъртвите, преди да те затворят в стаята с тапицираните стени.“ Ами да, сигурна съм, че библиотеката е закупила това томче.

Можеше да съм единственият човек в света, който вижда духове. Дали не съм го наследила, като например сините ми очи? Или съм го прихванала като вирус?

Трябва да съществуват и други като мен. Но как да ги открия? И бих ли могла? Нужно ли беше?

Шум от стъпки — някой идваше. Жив човек. Вече си бях научила урока: призраците могат да викат, да пицят, да говорят, но се придвижват безшумно.

Все още бях зад бараката и никой не можеше да ме види. Също като в мазето, само че тук никой нямаше да чуе виковете ми за помощ.

Втурнах се напред, тъкмо когато една сянка заобиколи бараката. Саймън.

Той вървеше към мен, а лицето му бе потъмняло от гняв. Сърцето ми се сви, но останах твърдо на мястото си.

— Какво им каза? — изрече думите бавно, хладнокръвно, сякаш се мъчеше да изглежда непоколебим.

— Да съм казала ли?

— На сестрите. За брат ми. Обвинила си го в нещо.

— Не съм казала на сестрите ни.

— Тогава леля ти им е казала. — Той барабанеше с пръсти по стената на бараката. — Знаеш за какво говоря. Ти си казала на нея, тя е казала на сестрите, после д-р Джил повика Дерек на специален

разговор преди обяда и го предупреди да не те закача. Ако те притесни отново, ще го махнат от тук.

— К-какво?

— Чакат само да им споменеш нещо и той си отива. Ще го преместят. — Вената на врата му пулсираше. — Откакто е дошъл тук се държи идеално. А сега, най-неочаквано, след една разправия с теб, получава предупреждение. Ако само те погледне странно, изчезва.

— Аз-аз-аз...

— Снощи между вас е станало нещо, така ли? Дерек се качи в стаята обезумял от страх. Каза, че е разговарял с теб и е съсипан. Само това.

Изтъкнах истината — че не съм искала да го обадя. На закуска съм била мълчалива, леля ми помислила, че съм разстроена. Ала това можеше и да означава, че съм много намусена и че искам да изкопчи истината от устата ми.

Но отношението на Саймън ми изби рибата. Обвини ме, че съм си измисляла. Разни истории и нечестно съм насочвала стрелите в неговия неразбран от никого брат.

— В ресторанта беше горещо — казах. — И аз си навих ръкавите нагоре.

— Какво?

Дръпнах ръкава на лявата си ръка и му показах четирите белега, тъмнолилави като мастилени петна. Саймън пребледня.

— Леля ми поиска да разбере какво се е случило. Аз не й казах и тя ме прилъга да призная, че е било момче. Срећнала Дерек сутринта и той се отнесъл грубо с нея, така че леля ми реши, че сигурно е бил той. Не съм го потвърдила. Ако той е в беда, вината не е моя. Имам пълно право да кажа на някого, но не го направих.

— Добре, добре. — Той потърка брадичката си, като не отлепваше очи от ръката ми. — Значи той те дръпна за ръката. Така трябва да е било. Прав ли съм? Просто те е стиснал по-силно, отколкото е очаквал.

— Запрати ме в другия край на помещението.

Саймън се опули и спусна клепачи, за да скрие изумлението си.

— Но не е искал. Ако беше видяла колко бе изплашен снощи, щеше да разбереш.

— И това го оневинява? Ако изляза извън кожата си и те смачкам от бой, няма да съм направила кой знае какво, защото не съм искала, не съм го планирала.

— Ти не разбираш. Той просто...

— Права е — изпревари го Дерек. Гласът му идваше откъм ъгъла.

Свих се цялата. Нямахме как да го избегна. През очите на Дерек премина някакво чувство.

Съжаление ли? Вина? Но той премига и край — изражението изчезна.

Спря се зад Саймън — застана поне на метър и половина-два от мен.

— Снощи исках да поговоря с теб. Когато ти тръгна да излизаш, аз те дръпнах и... — Той сякаш се отдръпна, загледа се встрани.

— Ти ме запрати в другия край на помещението.

— Не. Да, права си. И преди го казах. Нямам извинение. Саймън? Да тръгваме.

Саймън поклати глава.

— Тя не разбира. Виж, Клоуи, Дерек не е виновен. Той е свръхсилен и...

— И ти не носеше криптонитната си огърлица — додаде Дерек, като изкриви уста в горчива усмивка. — Да, много съм едър. Пораснах бързо. Може би и аз не познавам докрай силата си.

— Това не е... — започна Саймън.

— Не е извинение, както каза и ти. Искаш да стоя по-далече от тебе? Желанието ти ще бъде изпълнено.

— Дерек, кажи й.

— Спри, разбрахме ли се? Тя не се интересува. Даде ми ясно, дори много ясно да разбере. А сега да се махаме, преди някой да ме е видял с нея и отново да ме нахокат.

— Клоуи! — гласът на госпожа Талбът проехтя в двора.

— Точно навреме — измърмори Дерек. — Сигурно разполага с екстрасензорна програма.

— Една минута — викнах й в отговор аз и се придвижих встрани, така че да ме види.

— Тичай — каза Дерек, щом чухме вратата да се затръшва. — Нали не искаш да закъснееш за лекарствата си?

Аз се намръщих, обърнах се и описах широк полукръг около тях, за да ги заобиколя и да се прибера. Саймън измърмори нещо под носа си, сякаш говореше на Дерек.

Пред мен се изви дим. Аз отстъпих назад. Той се носеше над земята като паднала ниско мъгла.

— Саймън! — просъска Дерек.

Обърнах се към тях, като сочех с пръст мъглата.

— Какво е това?

— Кое? — проследи пръста ми Дерек. — Ха! Трябва да е призрак. Не, почакай, нали уж не виждаше духове? Получаваше халюцинации. Тогава сигурно халюцинираш.

— Това не е...

— Нищо не е, Клоуи. — Той мушна ръце в джобовете си и се залюля на пети. — Игра на въображението ти, както всичко останало. А сега бъди добро дете и тичай да си изпиеш лекарствата. Не се тревожи, от сега нататък няма да се приближавам до теб. Изглежда сгреших. Много сгреших.

Искаше да каже, че ме е преценил погрешно. Че не заслужавам неговото внимание. Свих ръце в юмруци.

— Внимавай, Клоуи. Да не ме удариш. Тогава ще трябва да те обадя.

Саймън излезе напред.

— Стига, Дерек. Тя не те е обадила.

— Отлично го знае — намесих се аз, като гледах Дерек право в очите. — Дразни ме. Той е кретен и побойник и за каквито и „тайни“ да ми се присмива, моля! Може да ги запази за себе си. Прав е. Аз не се интересувам.

Извърнах се, отидох до товарната количка и я хванах за дръжките.

— Недей — каза Саймън. — Аз ще я взема.

— Тя вече я взе.

Обърнах се и видях, че Дерек е поставил ръка върху рамото на Саймън.

Саймън отблъсна ръката на брат си.

— Клоуи.

Аз се отправих с количката към къщата.

Влязох през задната врата и се сблъсках с Тори.

— Забавляваш се като изхвърляш боклука ли? — попита тя.

Погледнах назад през набраните перденца и видях само Саймън до бараката. Бих казала, че ако тя погледнеше по-отблизо, щеше да разбере, че Дерек също беше там. Ала не виждах какъв е проблемът.

Дерек ме обвиняваше, че съм му навлякла неприятности. Саймън ме обвиняваше, че съм навлякла неприятности на Дерек.

Ако и Тори започнеше да ме обвинява, че съм отвлякла въображаемото ѝ гадже, нека го направи. Нямах сили дори да мисля за това.

Рей беше мълчалива през целия следобед. Коментарите на Тори относно родителите ѝ очевидно ѝ бяха подействали потискащо. През междучасието ни разрешиха да се качим горе и преди часовете да преместим останалите фотографии в нашата стая.

— Благодаря за помощта — каза тя. — Знам, че не му е точно сега времето да довърша преместването си, но ако оставя някоя фотография, Тори ще я изхвърли, защото ще си каже, че повече не я искам.

Погледнах към снимката, която беше най-отгоре — около тригодишно русокосо момиченце и малко по-голямо момченце с вид на американски туземец.

— Очарователна. Твои приятели ли са? Деца, за които си се грижила?

— Не, това са по-малкото ми братче и сестриче.

Сигурна бях, че лицето ми е пламнало — започнах да пелтеча и да се извинявам.

Рей се засмя.

— Не се извинявай. Аз съм осиновена. Майка ми била от Ямайка. Поне така са ми казвали. Била съвсем млада, когато ме родила, затова трябвало да ме даде за отглеждане. Това — и тя посочи една снимка на двойка бели хора на плажа — са мама и татко. А това тук —

пръстът ѝ посочи момиче с испанска кръв, което бе направило физиономия специално за пред камерата с Патето Доналд, — е сестра ми Джес. Тя е на дванайсет. Онзи — тя махна с ръка към червенокосо момче със сериозно изражение на лицето — е брат ми Майк. Осемгодишен. Както виждаш, многонационална фамилия.

— Пет деца? Леле!

— Двете с Джес сме осиновени. Другите са храненици. Мама обича малките деца. — Тя млъкна и додаде: — Е, поне на теория.

Влязохме в моята стая. Тя взе снимките от ръката ми и ги постави върху скрина си.

Избута настрана своя Nintendo DS и пръстите ѝ изтропаха по надрасканата пластмаса на конзолата.

— Нали знаеш как се отнасят някои деца към новата си електронна придобивка? В течение на седмици, дори на месеци, тя е най-страхотната, най-хубавата, най-интересната игра, която някога са имали и не престават да говорят за нея. Навсякъде я мъкнат със себе си. Но идва ден, когато се запалват по друга джунджурия. Старата не се е повредила, нищо ѝ няма. Просто престава да е страхотна, защото не е нова. Е, такава е и мама.

Тя се обърна и тръгна към леглото.

— Само че при нея не става въпрос за джунджурии, а за деца.

— О!

— Когато са още малки, те са прекрасни. Но щом пораснат, вече не... — Рей седна на леглото и поклати глава. — Да, вероятно съм твърде строга към нея. Така става понякога, нали? Когато си малък, майка ти е страхотна и всичко, което прави, е страхотно, но пораснеш ли... — Тя млъкна и се изчерви. — Не, мисля, че не би могла да го знаеш. Извинявай.

— Няма нищо — казах и седнах на леглото си.

— Баща ти никога ли не се е женил повторно?

Поклатих глава.

— А кой се грижи за теб?

Докато вървахме към класната стая, аз ѝ разказах за леля Лорън и за неизброимите икономки у дома, а описанията ми искрено я разсмяха и тя забрави за всичко друго... поне за известно време.

Същия следобед по време на беседата с д-р Джил демонстрирах изпълнение, достойно за „Оскар“. Признах, че, както самата тя бе

очаквала, аз съм мислела, че виждам призраци. Но сега, след като съм чула диагнозата и приемам редовно лекарствата, вече разбирам, че съм имала халюцинации. Съгласих се, че съм шизофреничка. И че се нуждая от помощ.

Тя изобщо не се усъмни.

Само трябваше да остана в ролята си една-две седмици и готово — щяха да ме освободят.

След часовете двете с Рей си написахме домашните в стаята с телевизора. Саймън мина покрай вратата на два пъти и аз си казах, че вероятно иска да говори с мен, но когато надникнах в коридора, той изчезна нагоре по стълбите.

Докато работех, все си мислех за онази мъгла, която се бе появила в двора. Ако и Дерек не я бе видял, щях да я помисля за призрак.

Защо направи знак на Саймън да мълчи? Нима тъкмо Саймън по някакъв начин причиняваше „халюцинациите“ ми? С помощта на някакви специални ефекти?

Това със сигурност щеше да обясни призраците, които видях в училище — холографски проекции на момче, което никога не бях виждала. Точно така.

Но нещо ставаше.

Или поне така ми внушаваше Дерек.

Като отказваше да ми обясни и отдаваше такова голямо значение на отказа си, Дерек се стремеше да ме накара да правя точно това, което правех — да си блъскам главата, за да разбера думите му. Искаше да отида при него, да го моля да ми отговори, та да ме измъчва още повече.

Нямаше как Саймън или Дерек да сътворят призраците, които видях в училище, ала онази мъгла бе добро начало за разсъжденията ми. Може би Дерек я бе сътворил. Ето защо Саймън се бе противопоставил, а Дерек му каза да си затваря устата.

Дали Саймън се боеше от брат си? Преструва се, че го защитава и че двамата са най-добри приятели, но имаше ли избор? Докато баща му отсъства, той е закопчан за Дерек.

А къде беше баща му?

Защо бе записал Саймън и Дерек в училище под фалшиви имена?

И защо Саймън изобщо бе тук, щом няма дори досие?

Твърде много въпроси. Трябваше да започна да намирам отговорите им.

След вечеря разтребвахме масата, когато госпожа Талбът влезе в трапезарията с някакъв мъж, когото представи като д-р Давидоф, директор на борда, управляващ Лайл Хаус. Главата му бе покрита с един-единствен пласт оредяла коса, носът му бе дълъг, а самият той бе толкова висок, че непрекъснато се навеждаше, за да може да чува по-добре. С рядката си коса и дългия си нос той приличаше на хищник със свита между раменете глава и с оченца като стъклени мъниста зад очилата.

— Това сигурно е малката Клоуи Сондърс.

Той излъчваше фалшивата сърдечност на човек на средна възраст, който няма деца и на когото и през ум не му минава, че съм вече на петнайсет и не може да ме нарича „малката“ Клоуи Сондърс.

Несръчно ме потупа по гърба.

— Харесва ми прическата ти, Клоуи. На червени кичури. Страхотно.

Той произнесе думата „страхотно“, както аз изричам някоя испанска дума, когато не съм сигурна в произношението ѝ. Зад гърба му Рей обели очи, после застана пред него.

— Здравейте, д-р Ди.

— Рейчъл. О, извинявай, Рей, нали така? Още ли правиш бели?

Рей му се усмихна нахакано — специалната ѝ усмивка за пред възрастните, на които държи да се хареса.

— Вече не, д-р Ди.

— Браво. Клоуи, д-р Джил ме уведоми, че днес си направила истински фурор. Тя е много доволна от напредъка, който отбелязваш и от бързината, с която навлизаш в терапията и приемаш диагнозата си.

Не знаех къде да се дяна от смущение. Намеренията му бяха добри, но аз не желяех да ме хвали пред всички заради послушанието ми. Особено когато Дерек спира да яде, за да ме наблюдава.

„Хайде, бъди добро момиче и тичай да си изпиеш лекарствата.“

Д-р Давидоф продължи:

— Обикновено не се запознавам с младежите, преди да изкарат една пълна седмица тук, но тъй като ти, Клоуи, напредваш с огромна бързина, не искам да те задържам по-дълго.

Сигурен съм, че нямаш търпение да се върнеш при приятелите си в училище.

— Да, господине — изимитирах нахаканата усмивка на Рей, като се направих, че не забелязвам тежкия поглед на Дерек.

— Тогава ела да си поговорим в кабинета на д-р Джил.

Той постави ръка на рамото ми и ме поведе към вратата.

Тори ни се изпречи на пътя.

— Здравейте, д-р Давидоф. Новото лекарство ми действа страхотно. Вече съм добре.

— Много хубаво, Виктория.

Той разсеяно я потупа по ръката и ме изведе от стаята.

Днешната беседа приличаше на предишната, когато д-р Джил попълваше историята на заболяването ми. Коя е Клоуи Сондърс? Какво ѝ се е случило? Какво мисли за случилото се?

Бях сигурна, че би могъл да вземе отговорите от бележника на д-р Джил, а и днес тя остана в дома до късно, за да присъства на разговора ни и цялата сцена сякаш бе взета от полицейски екшън, в който детективът разпитва заподозрения, като му задава същите въпроси, които му е задавал и предишния полицай. В случая не бе важна информацията, а начинът, по който я изричам. Емоционалната реакция. Подробностите, които щях да съобщя този път. Фактите, които щях да пропусна.

Въпреки фалшивата си сърдечност, д-р Давидоф бе началник на д-р Джил, което означаваше, че е дошъл да инспектира работата ѝ.

Д-р Джил седеше сковано и напрегнато, беше се навела напред и ме гледаше с присвити очи, като попиваше всяка моя дума, всеки мой жест, сякаш беше студентка на изпит и се боеше да не пропусне нещо важно от зададените въпроси. Д-р Давидоф не бързаше, поръча кафе за себе си и плодов сок за мен, почиваше си в креслото на д-р Джил и се стремеше да ме разговори, преди да започнем истинската беседа.

Когато ме попита, дали съм получавала халюцинации откакто съм в дома, аз потвърдих, че на втората сутрин съм видяла ръка без плът, а по-късно същия ден съм чула глас. Не споменах за вчерашния ден, но честно заявих, че днес всичко е наред.

Беседата премина без нито една засечка. Накрая той ми каза, че всичко е „добре, просто добре“, потупа ме по гърба и ме изведе от кабинета.

Когато минах покрай отворената врата на стаята с телевизора, погледнах вътре. Дерек беше на компютъра с гръб към мен и играеше на някаква военна игра. Саймън също играеше на своя Nintendo DS — беше се излегал в креслото, праметнал крака през страничната му облегалка.

Забеляза ме, изправи се и отвори уста, сякаш искаше да извика след мен.

— Ако ще ходиш за закуска, вземи ми една кока-кола — рече Дерек, без да откъсва поглед от екрана. — Знаеш къде ги държат.

Саймън замълча, двамата си разменихме погледи. Брат му осигури идеално извинение да се измъкне и да поговори с мен, ала той продължаваше да се колебае, сякаш усещаше, че в това има някаква уловка или че Дерек го подлага на изпитание. Дерек нямаше как да знае, че съм там, зад гърба му. И все пак Саймън отново се отпусна на креслото.

— Щом искаш кока-кола, сам си я вземи.

— Не те моля да ми донесеш. Казах, ако отиваш натам.

— Не отивам.

— Така кажи. Какво ти има тази вечер?

Продължих надолу по коридора.

Открих Рей в трапезарията; бе разтворила тетрадките си върху масата.

— Нали имаш DS конзола? — попитах аз.

— Да. Но на нея е само Марио Карт. Трябва ли ти?

— Ако обичаш.

— Върху скрина е.

Отново минах покрай вратата на стаята с телевизора. Момчетата още бяха там и сякаш не бяха помръднали, откакто ги зърнах последния път. Саймън и този път вдигна поглед.

Размахах конзолата на Рей и му направих знак. Той се ухили и дискретно повдигна палец нагоре.

Трябваше да намеря място с обхват. У дома имах такава конзола и знаех, че мога да се свържа с друга в радиус от петнайсет метра. Стаята с телевизора се намираще между предния коридор и класната стая, където не разрешаваха да се мотаем. Но пък беше точно под

банята. Така че се качих на горния етаж, включих я на „ПиктоЧат“ — общуване чрез рисунки — и се помолих да успея да се свържа със Саймън.

Успях.

Използвах острието, за да изпиша посланието си: „Да поговорим ли?“

Той драсна чертичка и написа: „Д“, последвана от картинка, която след миг разпознах като око. Да, той искаше да поговорим, но Дерек не сваляше очи от него.

Преди да отговоря на това съобщение, той изпрати друго. „Д. 20“? — кутийка, върху която пишеше „сапун“, а думата бе заобиколена с мехурчета. Отне ми малко време, но накрая го разчетох така: „Дерек ще вземе душ към осем“.

Той изтри съобщението, изписа „20“, после „двор“. Да го чакам навън в осем.

Изпратих му потвърждение.

19

В 19:50 помагах на Рей да изпразни миялната машина. От хола дочух как Саймън питаше дали може да излезе в задния двор и да си поиграе с баскетболната топка, да понаправи малко кошове, докато Дерек е под душа. Госпожа Талбът го предупреди, че вече се стъмва и че не може да остане дълго навън, но изключи алармата и го пусна да излезе. Щом изпразнихме миялната машина, казах на Рей, че ще се видим по-късно и се промъкнах след него.

Както предупреди и госпожа Талбът, вече се здрачаваше. В дъното на продълговатия двор се извисяваха клонести дървета, които хвърляха своите сенки — от тях ставаше още по-тъмно.

Баскетболният кош бе над покрита с бетон площадка извън обсега на входната лампа, така че виждах само бялото петно от ризата на Саймън и чувах тупкането на топката, когато той дриблираше. Заобиколих го.

Той не ме видя, продължи да дриблира с вперени в топката очи и сериозно лице.

Като се движех в сенките на дърветата, аз се приближих и зачаках да ме забележи. Щом ме видя, той подскочи, сякаш се стресна, после ме повика с ръка на едно още по-тъмно място, което се намираще зад коша.

— Наред ли е всичко? — попитах. — Изглеждаш... вгълбен.

— Замислил съм се. — Погледът му пробяга по оградата. — Нямам търпение да изляза от тук.

Както и всички останали, но...

— Рей каза, че отдавна си в дома.

— Може и така да се каже.

В очите му пробяга сянка, сякаш ясно виждаше бъдещето си, но така и не забелязваше края на престоя си тук. Аз поне имах къде да отида. А те бяха под грижите на детски агенции. Къде щяха да отидат, когато излязат от дома?

Той силно удари топката и се усмихна.

— Губя ти времето, нали? Остават ми още десет минути, преди Дерек да ме открие. Като начало, искам да ти кажа, че съжалявам.

— Че защо? Не си направил нищо.

— Заради Дерек.

— Той е твой брат, но ти не отговаряш за постъпките му. Не можеш да го спреш. — Аз кимнах към къщата. — Защо не искаш да ни види? Ще побеснее ли?

— Няма да се зарадва, но... — Той улови изражението на лицето ми и рязко се засмя. — Искаш да кажеш, че се страхувам да не ме набие ли? Няма начин. Дерек изобщо не е такъв. Когато се разбеснее, той се отнася с мен така, както се отнася и с останалите — престава да ми обръща внимание. Не е толкова страшно, но не, не желая да го ядосвам, щом може да мине и без това. Просто... — Удари топката още веднъж, без да отлепя поглед от нея. Само след миг се спря и я заподхвърля от ръка на ръка. — Вече е ядосан, задето го защитих — мрази да го защитавам — и когато сега разговарям с теб, когато се опитвам да ти обясня как стоят нещата, а пък той не желае да ти обяснявам.

Завъртя топката на върха на пръста си.

— Виждаш ли, Дерек не е като другите.

Помъчих се да не изглеждам изненадана.

— Когато той реши, че ти може би наистина виждаш духове, трябваше да му кажа: „Разбира се, брат ми, нека поговоря с нея.“ Но аз се отнесох към него... е, по различен начин. Дерек не знае кога да отстъпи. За него всичко е просто като две и две. Ако не можеш сам да си направиш сметката, а не го слушаш, когато той ти подсказва отговора, той ще продължи да те блъска, докато се осъзнаеш.

— Письците и бягството няма да помогнат.

Той се засмя.

— Хей, ако Дерек ми се нахвърли, и аз ще се разпищя. А пък и ти не си плю на петите, нали така? Изправи се срещу него, с което, повярвай ми, той не е свикнал. — Ухили се. — Браво на теб. Така трябва да постъпваш. Не се връзвай на глупостите му.

Отново стреля в коша. Топката грациозно се промуши през обръча.

— Значи Дерек мисли, че съм... некромантка?

— Виждаш духове, нали така? Някакъв мъртвец, който ти говори, преследва те, моли те за помощ?

— Откъде...

Тутакси млъкнах. Сърцето ми лумкаше в гърдите, дишах забързано и тежко. Тъкмо бях убедила д-р Джил, че вече съм приела диагнозата си. Въпреки голямото си желание да се доверя на Саймън, нямах този кураж.

— Откъде знам ли? Та нали духовете се държат точно така с некромантите? Само ти можеш да ги чуеш, а те все имат нещо за казване. Затова се навъртат наоколо, знам ли? — Той сви рамене и подхвърли топката. — Не съм много наясно с техните особености. Всъщност никога не съм виждал некромант. Знам само онова, което съм чувал.

Аз си поех въздух, после го изпуснах навън, като се преструвах, че думите му не се отнасят до мен.

— Предполагам, че си прав. Очакваме духовете да постъпват с хората, които си мислят, че могат да разговарят с мъртъвци, точно така. Медиуми, спиритисти, екстрасенси и тем подобни.

Той поклати глава.

— Да, медиумите, спиритистите и екстрасенсите наистина са хора, които си мислят, че могат да говорят с мъртвите. Докато некромантите наистина могат да го правят. Предава се по наследство. — Той се усмихна. — Като русата коса. Можеш да я боядисаш в червено, но под боята тя си остава руса. Както можеш да не обръщаш внимание на призраците, но те ще продължават да идват. Защото знаят, че ги виждаш.

— Не разбирам.

Той подхвърли топката във въздуха и я улови върху разтворената си длан. После измърмори нещо. Тъкмо се канех да му кажа, че не го чувам, когато топката се вдигна във въздуха.

— Левитация.

Ококорих очи.

— Знам, че е също толкова безполезно, колкото и онази мъгла — каза той, а очите му бяха вперени в левитиращата топка, сякаш се бе съсредоточил докрай в нея. — Ако успея да я повдигна на малко повече от пет-шест сантиметра, може би до този обръч, и всеки път

вкарвам кош, това вече ще е голяма работа. Но аз не съм Хари Потър, а и истинската магия не действа по този начин.

— Това... магия ли е? — попитах.

Топката падна върху дланта му.

— Не ми вярваш, нали?

— Не, аз...

Той ме прекъсна със смях.

— Мислиш си, че е някакъв номер, че става дума за специален ефект. Е, кинаджийке, вдигни си задника и ела да ме провериш.

— Аз...

— Ела тук. — Той посочи къде да застана. — Провери дали има конци наоколо.

Приблжих се още малко към него. Той изрече някакви думи, този път по-високо, за да ги чуя. Не бяха на английски.

Топката не се помръдна и той изруга.

— Нали ти казах, че не съм Хари Потър? Да опитаме отново.

Този път повтори думите по-бавно, очите му сякаш бяха залепнали за топката. Тя се вдигна на пет сантиметра.

— А сега провери за конци или жички, или каквото си мислиш, че може да я държи във въздуха.

Поколебах се, ала той ме подканяше и ме дразнеше, докато аз най-после се приближих и пъхнах пръста си между топката и ръката му. Нямах нищо — аз прекарах всичките си пръсти оттам, после ги размърдах. Саймън улови ръката ми, аз се дръпнах и топката тупна няколко пъти върху бетонната площадка и се търкулна в тревата.

— Извинявай — ухили се той, а пръстите му продължаваха да държат моите. — Не можах да устоя.

— Да... аз съм голяма кокетка, както може би брат ти вече ти е казал. Как успя да... — Погледнах топката, която стоеше неподвижно в тревата. — Леле!

Той се усмихна още по-широко.

— Сега повярва ли ми?

Вторачена в топката, аз се мъчех да намеря някое друго обяснение. Нищо не ми идваше на ум.

— Можеш ли да ме научиш на това? — казах накрая.

— Не. Както и ти не можеш да ме научиш да виждам духове. Или го имаш вътре в себе си, или...

— Нима играеш баскетбол в тъмното, Саймън? — провикна се глас от другия край на двора. — Трябваше да ме повикаш. Нали знаеш, че винаги съм готова за малко...

Щом ме видя, Тори млъкна по средата на изречението си. Погледът се насочи към ръката ми, която все още бе в неговата.

— Подскачане около коша — завърши мисълта си тя.

Издърпах ръката си. Тя се взираше в нас.

— Здравсти, Тори — поздрави я Саймън и вдигна топката от земята. — Какво има?

— Видях, че играеш и си казах, че може би ти трябва партньор. — Отправи поглед към мен, лицето ѝ бе безизразно. — Но виждам, че не ти е нужен.

— Трябва да влизам — казах. — Благодаря за указанията, Саймън.

— Не, почакай. — Той направи крачка след мен, после погледна към Тори. — Аха, добре. Когато поискаш. Но вече е тъмно, нали? Сигурно е време за вечерната закуска.

И той бързо влезе в сградата.

Лежах в леглото и не можех да заспя. Но този път не заради кошмарните сънища, а заради мислите, които се блъскаха в главата ми, тъй резки и настойчиви, че към полунощ аз сериозно се замислих върху възможността да нападна кухнята — да грабна тубата с тилебол, която бях видяла там.

Бях некромантка.

Етикетът, с който те бележат, би трябвало да ти донесе успокоение, но аз не бях сигурна, че този е по-добър от предишния — „шизофреничка“. Шизофренията поне бе познато и прието от хората състояние. Можех да говоря за него, да получа помощ, да си вземам лекарствата, от които симптомите биха могли да изчезнат.

Същите тези лекарства могат да замъглят симптомите на некромантията, но както и Саймън отбеляза, ще е все едно да си боядисаш косата — отдолу тя си остава все същата.

Истинската ми природа ще чака мига, в който спра да вземам лекарствата си и неминуемо ще се прояви.

Некромантия.

Откъде ли е дошла при мен? От майка ми? Ако е така, защо леля Лорън не знае нищо? От баща ми? Може би не му е стигнал куражът да ме предупреди и затова в болницата изглеждаше толкова виновен и от все сърце желаше да ме зарадва и да ми осигури всякакви удобства. Може пък нито родителите ми, нито леля ми да са знаели за това. Може да се дължи на някой скрит ген, прескочил няколко поколения и кацнал при мен.

Саймън бе късметлия. Баща му сигурно му бе казал за магията, беше му показал как да я използва. Завистта ми тутакси се изпари. Късметлия ли? И той бе затворен в дом за групово пребиваване. Магиите му не можеха да ми помогнат на място като това тук.

Магия. Думата изникваше в съзнанието ми тъй лесно, сякаш вече я бях приела. Така ли беше?

И трябваше ли да я приема?

Дни наред отричах, че виждам призрци, а сега най-неочаквано бях повярвала в магии?

Трябваше да поискам да ми ги демонстрира отново и отново. Да даде някакво обяснение. Но ето че се бях примирила и осъзнала, че действително виждам мъртъвци. Стана ми приятно, че не бях единствената, която притежава странни способности.

Ами Дерек? Саймън каза, че Дерек бил необикновено силен. И това ли беше магия? Бях усетила силата му. Бях прочела досието му, дори знаех, че и специалистите бяха озадачени от неговия случай.

Колкото и странно да звучеше, най-разумното обяснение бе и най-невероятното.

Съществуват хора с такива способности, но те се срещат само в сказанията и филмите. И ние ли бяхме част от тях?

За малко да прихна в смях. Сякаш бях излязла от страниците на някоя комедия. Хлапета със свръхестествени способности като супергероите. Супергероите ли? Точно така. Но аз не мислех, че появата на духове и левитацията на баскетболни топки ще ни помогне по някакъв начин да спасим света от злото.

Ако и Дерек, и Саймън имаха такива способности, така ли щеше да протече животът им — залепени един за друг? Какво им бе казал баща им? Дали изчезването му нямаше нещо общо с магиите? Затова ли момчетата бяха записани в училище под фалшиви имена и

непрекъснато се местеха? Така ли трябваше да живеем всички ние? Да се крием?

Въпросите се щураха в главата ми и никой не искаше да излезе оттам, без да е получил отговор... а аз не можех да им дам отговори в два сутринта. Те се въртяха като баскетболната топка на Саймън. Не след дълго можех да се обзаложа, че ги виждам — оранжеви топки, които летят през главата ми, отиват и се връщат, мятат се ту напред, ту назад, докато накрая потънах в сън.

Гласът сякаш разреза тежкото покривало на съня ми и аз скочих, като се мъчех да дойда на себе си. Огледах стаята, като дишах учестено и напругах очи и уши. Наоколо бе тихо и спокойно. Хвърлих поглед към Рей. Тя дълбоко спеше.

Сънувала съм. Понечих да си легна.

— Събуди се.

Шепотът долетя през откренатата врата. Легнах и се борех с непреодолимото желание да повдигна завесата по-високо.

Мислех, че вече няма да трепериш от страх. Това е планът, нали? Да не пренебрегваш гласовете, а да получиш отговорите, да контролираш нещата.

Дълбока въздишка. Аз се измъкнах от леглото и отидох до вратата.

Коридорът беше пуст. Чуваше се само тиктакането на стенния часовник на долния етаж.

Обърнах глава и зърнах белезникава сянка до затворената врата в дъното на коридора. Килер, бих предположила аз преди. Каква беше тази работа с призраците и килерите в дома?

Тихо се промъкнах до вратата и я отворих. Нагоре в мрака водеха стълби. Таванът. Ох, беше гадно като в мазето, може би дори още по-гадно. Нямах да тръгна след призраците.

Хубаво извинение.

Не е.

Не искаш да разговаряш с тях. Така е. Не искаш да научиш истината.

Страхотно. Трябваше да се справям не само с подигравките на Дерек, но и с вътрешния си глас, който започна да звучи като неговия.

Поех си дълбоко въздух и прекрачих прага.

20

Плъзнах ръка по стената и затърсих електрическия ключ, но тутакси спрях. Добра ли беше идеята? С моя късмет Тори сигурно щеше да тръгне към банята, щеше да види, че лампата на тавана свети и да разузнае. Щеше да ме открие и да види как си говоря самичка.

Не включих осветлението.

Заизкачвах се в мрака по стълбите, като с едната ръка се държах за парапета, а с другата се подпирах на отсрещната стена.

Парапетът свърши и аз продължих напред в непрогледната тъма. Изкачих се. Лунната светлина се процеждаше през малкото таванско прозорче, но щом спрях, за да дам възможност на очите ми да свикнат с мрачината, успях да различа само бледите очертания на предметите.

Вървах с протегнати напред ръце, за да не се блъсна в нещо. Препънах се и наоколо се вдигна облак прах. Ръцете ми се стрелнаха към носа ми, за да заглуша кихавицата си.

— Момиче.

Замръзнах на място. Духът от мазето, онзи, който настояваше да отворя заключената врата. Поех си дълбоко въздух. Който и да бе той, не можеше да ме нарани. Дори пазачът, колкото и да се опитваше, само ме плашеше и нищо повече.

Тук аз имах думата. Аз бях некромантката.

— Кой си ти? — попитах.

— ... контакт... да мина през...

— Не мога да те разбера.

— ... блокиран...

Нещо му пречеше да установи контакт? Остатъкът от хапчетата в организма ми?

— ... мазето... опитай...

— Да опитам вратата ли? Забрави. Никакви мазета повече. Никакви тавани. Ако искаш да ми кажеш нещо, направи го в стаите на долните етажи. Разбра ли?

— ... не мога... блок...

— Да, блокиран си. Мисля, че ти пречи нещо, което приемам, но утре положението ще е по-добро. Говори ми, когато съм в стаята си. Сама. Ясно?

Мълчание. Повторих изречението си, но отговор не последва. Стоях и треперех поне пет минути, а после опитах за последен път. Когато той отново не отговори, обърнах се към стълбите.

— Клоуи?

Извърнах се с такава скорост, че се ударих в нещо, което стигаше до коляното ми, босите ми крака остъргаха дървения под, разперените ми ръце шумно се удариха в покрива и пращен облак ме обгърна. Кихнах.

— Наздраве — кикот. — Знаеш ли защо го казваме?

Кръвта зашумя в ушите ми, щом разпознах гласа. На метри пред себе си различих фигурата на Лиз, облечена в нощницата си с Мини Маус отпред.

— Защото, когато кихнем, душата ни излиза през ноздрите и ако никой не каже „Наздраве“, дяволът може да я улови. — Отново кикот. — Поне така казваше бавачката ми. Интересно, а?

Отворих уста, но от нея не излезе и звук.

Тя се огледа и сбърчи нос.

— Това ли е таванът? Какво правим тук?

— Аз-аз-аз...

— Поеми си дълбоко въздух. Това винаги е помагало на брат ми. — Тя отново се огледа. — Как се озовахме тук? А, да. Сеансът. Щяхме да правим сеанс.

— Сеанс ли? — учудих се аз. — Не си ли спомняш?

— Да си спомням ли? Какво? — намръщи се тя. — Добре ли си, Клоуи?

Не, със сигурност не бях добре.

— Ти... няма значение. Тъкмо разговарях с един мъж. Можеш ли да го видиш? Още ли е тук?

— Хм, не. Само двете сме.

Тя опули очи.

— Духове ли виждаш?

— Д-духове ли?

— Клоуи?

Гласът прозвуча рязко и като се обърнах, видях, че госпожа Талбът си проправя път към мен. Обърнах се към Лиз. Но от нея нямаше и следа.

— Клоуи, какво правиш горе?

— Аз-аз-аз... Стори ми се, че тук има... мишка. Или плъх. Нещо се движеше и вдигаше шум.

— И ти разговаряше с това нещо? — на вратата се появи Тори.

— Н-не. Аз-аз...

— О, недей, съвсем сигурна съм, че те чух да казваш „дух“. Определено разговаряше с някого. Изглежда състоянието ти не се е подобрило толкова, колкото твърдиш.

Госпожа Талбът ми донесе приспивателно и почака, докато го изпия. През цялото време мълчеше, ала щом чух стъпките ѝ надолу по стълбите. Казах си, че имах какво да разкаже на д-р Джил и д-р Давидоф.

Бях провалила всичко.

Сълзи нахлуха в очите ми. Избърсах ги.

— Ти наистина можеш да виждаш духове, нали? — прошепна Рей.

Не казах нищо.

— Чух всичко. Дори не е нужно да си признаваш пред мен, нали?

— Искам да се махна от тук.

— Каква новина! Всички го искаме. — В гласа ѝ се появи странна нотка. — Добре е да ги лъжем. Но аз винаги съм била сигурна, че виждаш духове. Кой те посъветва да провериш дали мъжът, който ти се е привидял в училище, е съществувал в действителност? И ти провери, нали? Просто не си направи труда да ми кажеш.

— Това не е...

Тя се търкулна на една страна и ми обърна гръб. Знаех, че трябва да кажа нещо, но няхах представа какво.

Щом затворих очи, отново видях Лиз и стомахът ми се сви.

Наистина ли я бях видяла? Наистина ли бях разговаряла с нея? Помъчих се да намеря и друго обяснение. Тя не би могла да е призрак, защото я бях видяла и чула съвсем ясно, а не като онзи дух, който ме бе повикал горе. А не може да е мъртва. Сестрите бяха обещали да се обадим.

Кога ще се обадим?

Внезапно почувствах нужда веднага да изясня въпроса и се помъчих да се вдигна от леглото. Ала бях толкова уморена, че не можех да мисля — поразмърдах се, надигнах се на лакти, но приспивателното взе превес.

Нещо относно Лиз. Исках да проверя.

Главата ми падна върху възглавницата.

На следващата сутрин, когато ме повикаха да се явя пред лекарите, дадох най-доброто от себе си. Заявих, че наистина съм преживяла момента „Аз виждам мъртъвци“ и вече съм приела състоянието си, но съм се събудила от някакъв глас в нощта, който ме е повикал горе на тавана. Била съм объркана, все още спяща, сънувала съм, че виждам призраци, а всъщност не е било така.

Д-р Джил и д-р Давидоф не можеха да направят ясно разграничение между двете.

После пристигна леля Лорън. Спомних си, че когато бях осемгодишна, ме заловиха да надничам в резултатите от теста, подтиквана от новите си съученици, на които исках да направя впечатление. Заведоха ме в директорския кабинет, което ми се отрази зле.

Но разочарованието, изписано на лицето на леля Лорън ме нарани повече от наказанието. Сега зърнах на лицето ѝ същото разочарование и усетих в душата си същата болка.

Накрая успях да ги убедя, че съм имала леко влошаване, но съвсем незначително. Другия път обаче, когато заявя, че имам подобрене, нямаше толкова лесно да ми повярват. Пътят към скорошното ми освобождение бе прекъснат.

— Идната седмица ще трябва да дадеш урина за изследване — каза д-р Джил.

— Но това е смешно — заяви леля Лорън. — Откъде знаете, че не е вървяла, докато е спяла? Нима може да контролира сънищата си?

— Сънищата са прозорци към душата — забеляза д-р Джил.

— Това се отнася за очите — озъби се леля ми.

— Всеки, който е компетентен в областта на психиатрията, ще ви каже същото и за сънищата. — Д-р Джил говореше с равен тон, ала изражението ѝ казваше, че ѝ е омръзнало от родители и настойници, които поставят под съмнение диагнозите ѝ и защитават децата си. — Дори фактът, че сънува, че вижда духове означава, че на подсъзнателно

равнище Клоуи не е приела положението си. Ще трябва да я наблюдаваме, като изследваме урината ѝ.

— Аз-аз не разбирам — казах. — Защо трябва да давам проба от урина?

— За да се уверим, че лекарствата ти са правилно дозирани според теглото ти, активността ти, храната, която поемаш и други фактори. Трябва да има баланс.

— Нали не мислите... — захвана леля Лорън.

Д-р Давидоф се прокашля. Леля Лорън стисна устни и се зае да обира мъхчетата от вълнената си пола. Тя рядко се отказваше от спор, но сега нямаше как — лекарите държаха ключа към моето бъдеще.

Знаех какво щеше да каже. Изследванията нямаха за цел да уточнят дозировката на лекарствата ми. Те целяха да проверят дали ги вземам редовно.

Тъй като пропуснах сутрешните часове, сложиха ме дежурна по обяда. Подреждах масата, погълната в мислите си, когато чух глас:

— Зад теб съм.

Обърнах се и видях Дерек.

— Все не успявам и не успявам — каза той. — Плашлива си като малко коте.

— Ако ми се обадиш, когато се промъкваш към мен, ще се стресна по-малко, отколкото ако ме тупнеш по рамото, така ли?

— Не съм се промъквал.

Той поклати глава, грабна две кифли от панерчето за хляб и пренареди останалите, за да прикрие липсата им.

— Само исках да кажа, че ако двамата със Саймън искате да поговорите, не е нужно да го правите зад гърба ми. Освен ако не го правите нарочно.

— Ние просто...

— Знам какво сте правили. Саймън ми каза. Ти искаш отговори. През цялото време аз се опитвах да ти ги дам. Трябваше само да попиташ.

— Но ти каза...

— Довечера. В осем. В нашата стая. Кажи на госпожа Талбът, че ще дойдеш при мен за математиката.

— Забранено е да влизам във вашето крило. Ще ми разреши ли да се кача и да остана насаме с момче?

— Просто ѝ кажи, че е за математиката. Тя няма да се усъмни.
Защото той има проблеми с математиката, предположих аз.

— Всичко ще е... наред, нали? Ти и аз не бива да...

— Кажи ѝ, че и Саймън ще бъде с нас. И говори с Талбът, а не с
Ван Доп.

През деня двете с Рей не си говорихме много. Не че се държеше неприятно, не беше такава. В часа седеше до мен и ми задаваше въпроси, но не си бърбяхме, не се кикотехме, нито се мъкнехме заедно. Днес ние бяхме съученички, а не приятелки.

Преди вечеря, когато обикновено се шляехме навън или си пишехме заедно домашните, тя взе учебниците си, оттегли се в трапезарията и затвори вратата.

След като се навечеряхме, аз я последвах в кухнята с мръсните чинии.

— Мой ред е за прането — казах. — Имаш ли минутка да ми покажеш как се пуска машината? — Снизих глас. — Искам да поговорим.

— Разбира се — сви рамене тя.

— Извинявай, че не ти казах — започнах аз, докато тя ми показваше кой бутон за какво е. — Аз... Много ми е трудно.

— Защо? Можеш да разговаряш с мъртвите. Не е ли страхотно?

Въобще не беше страхотно — беше ужасяващо. Но не исках да се оплаквам. Не ми се щеше да цивря.

Пъхнах първото количество в машината и добавих прах за пране.

— Олеле! Подът ще се покрие със сапунена вода.

Тя грабна кутията с перилния препарат от ръцете ми, изгреба част от праха и го върна обратно.

— Щом имаш доказателства, че виждаш духове, защо просто не им го кажеш? Напълно логичен въпрос, но само като си го помислих, някъде дълбоко в мен инстинктът ми започна да крещи: „Не им казвай! Никога!“.

— Аз... не искам да знаят истината. Още не. Не и докато съм тук.

Тя кимна с глава и остави кутията настрана.

— Джил няма никакво въображение. Ще те държи заключена тук, докато спреш с тези „глупости с духовете“. По-добре задръж

историите си за призраци за след като излезеш от дома.

Двете мълчаливо сортирахме единия кош с прането и аз казах:

— Причината, поради която те доведох тук да разговаряме, е, че наоколо броди един дух.

Тя бавно се извъртя да огледа, като навиваше една фланелка около ръката си, сякаш беше боксьор, който се готви за схватка.

— Не в момента. Искам да кажа, че тук имаше един дух. Същият, когото чух снощи.

Преди да се появи Лиз. Цял ден се мъчех да не мисля за нея. Щом ми се появяваше, това не означаваше ли, че.

Защо ли не попитах госпожа Талбът кога ще мога да говоря с Лиз? Нима се боях от отговора ѝ?

— ... каза той?

Разтърсих глава и се обърнах към Рей.

— Хм?

— Какво ти каза духът?

— Не можах да разбера. Непрекъснато изчезва. Мисля, че е поради лекарствата, които вземам. Но настоя да отворя тази врата.

Посочих натам. Тя извъртя глава с такава бързина, че потрепери и започна да разтрива врата си.

— Коя врата? — светнаха очите ѝ. — Заключената врата в мазето ли?

— Да, знам, че звучи като клише. Ууу, не влизай в заключената стая, момиченце!

Рей вече се бе отправила към нея.

— Мислех си, че може би бихме могли, нали знаеш, да проверим какво има там — казах аз. — Да отворим вратата.

— Ами, разбира се. Ако бях аз, досега да съм я отворила. — Тя разклати дръжката ѝ. — Как можеш да живееш в такова напрежение?

— Като начало мога да ти заявя: сигурна съм, че вътре няма нищо.

— Тогава защо стои заключена?

— Защото там складираш неща, с които не желаят да имаме нищо общо. Градински столове. Зимни завивки и постелки. Коледни украси.

— Трупове на деца от Лайл Хаус, които не са се завърнали по домовете си. — Тя се захили, но като си помислих за Лиз, замръзнах на място. — Божичко! Шегувам се. Такова дете си.

— Не, просто съм гледала твърде много филми.

— Това също. — Тя се върна при рафтовете за пране и се разрови в една кутия. — Още една брава, която дори шестгодишно момиченце може да отвори с кредитната си карта.

— Колко са шестгодишните момиченца, които разполагат с кредитни карти?

— Обзалагам се, че Тори е била една от тях. — Тя повдигна някаква гъба, поклати глава и я пусна обратно в кутията. — Богаташки деца, които използват кредитните си карти, за да си купят нов чифт „Тимбс“. Поставят на вратите евтини заключалки, защото знаят, че който и да е, ще натисне бравата, ще възкликне „Ха, заключено е“ и ще отmine.

— Това е...

Тя ме спря с поглед.

— Нечестно? О, точно така си постъпвала и ти, момичето ми. — Размаха във въздуха някакво картонче, етикет от нова риза. — Няма да е идеално — мърмореше тя, докато го вкарваше между вратата и рамката. — Но ще... — Разклати картончето и изруга. — А може би... — Рязко го прекара до долу и то шумно се скъса на две половинки — ... няма да стане.

Последваха още ругатни, някои от които чувах за първи път.

— Остана едно парченце. Ето, дай на мен.

Улових единия му край с нокти, което щеше да стане много лесно, ако бяха по-дълги.

Но когато дойдох на себе си в болницата, видях, че са изрязали ноктите ми до кожата, сякаш се притесняваха да не би да се самоубия чрез издиране. Успях да подхвамна картончето, дръпнах го... и откъснах още едно парченце, като оставих останалото вклинено вътре, където никакви нокти, колкото и да са дълги, не можеха да го достигнат.

— Имам усещането, че някой не желае да влизаме там — забеляза Рей.

Помъчих се да се засмея, но откакто бе изрекла думата „трупове“, настроението ми се бе скапало.

— Ще ни трябва ключ — каза тя и се изправи. — Може да виси на връзката заедно с ключа за кухненския килер.

— Ще я донеса.

Когато влязох в кухнята, заварих Дерек да бърника в кошницата с плодовете. Вратата се отвори безшумно, а той беше с гръб към мен. Идеална възможност да му го върна.

Пристъпих бавно и безшумно към него, не смеех да си поема дъх.

— Ключът, който търсиш, не е на тази връзка — изрече той, без да си обърне главата.

Замръзнах на място. Той изрови една ябълка, отхапа я и тръгна към хладилника, мушна ръката си зад него и измъкна магнетизираната връзка ключове.

— Опитай с тези — той ги пусна в ръката ми и се запъти към кухненската врата. — Нямам представа каква ви е работата тук, но другия път, когато искате да отворите някоя заключена врата, не я дърпайте толкова силно, сякаш искате да съборите къщата.

Отнесох ключовете долу, но не казах на Рей, че Дерек знае какво се каним да правим. Страхувах се да не би да се откаже от плана ни. Пък и не беше в стила на Дерек да бърбори много. Поне така се надявах.

Докато Рей опитваше ключовете, аз си масажирах задната част на врата, изкривила лице от тъпата пулсираща болка, която застрашаваше да обхване цялата ми глава. Нима дотолкова се бях развълнувала от възможността да видя какво се крие зад заключената врата?

Разкърших рамене и се опитах да се отърся от болката.

— Ето го — прошепна Рей.

Тя отвори вратата и от другата страна се разкри празния килер. Рей прекрачи прага и влезе. Последвах я. Килерът бе толкова тесен, че едва побираше и двете ни.

— Аха! — рече Рей. — Много странно. Кой прави килер, без да слага нищо в него и го държи заключен? Тук има някаква уловка. — Тя почука по стената. — Олеле! Бетон. Боядисана бетонна стена. Смаза ми кокалчетата на пръстите. — Заопипва и другите стени. — Не разбирам. Къде е останалата част от мазето?

Потърках слепоочията си, които бяха започнали да ме болят.

— Това е полумазе. Леля ми живееше в стара викторианска къща, преди да ѝ писне от ремонти и да се премести в жилищен блок. Разказваше, че когато построили къщата, изобщо нямало мазе, само

ниско пространство под основите. После някой изкопал перално помещение. Имала сериозни проблеми с течовете от водопроводните тръби и други такива. Може би затова това тук е празно и заключено. За да не може никой да го използва.

— Добре, де, тогава защо твоят дух настоява да го отвориш? Какво ще видиш?

Неизползваемо складово пространство ли?

— Казах ти, че вероятно не е нещо важно.

Думите ми прозвучаха по-рязко, отколкото ми се искаше. Отново разкърших рамене и разтрих врата си.

— Какво има? — Рей постави длан върху ръката ми. — Божичко, момиче, кожата ти е настръхнала като на пиле.

— Хладно е.

— Може да те тресе.

Кимнах с глава, ала не усещах студ. Бях просто... нащрек. Като котка, която усеща заплаха и козината ѝ настръхва.

— Тук има нечий дух, нали? — попита тя и се огледа. — Опитай да се свържеш с него.

— Как?

Тя ми хвърли бърз поглед.

— Като начало го поздрави.

Казах „Здравей!“

— Продължавай — насърчи ме Рей. — Захвани разговор.

— Здравсти! Има ли някой тук?

Тя обели очи. Не ѝ обърнах внимание. И без това се чувствах доста глупаво.

— Ако има някой, бих искала да разговаряме.

— Затвори си очите — наставляваше ме Рей. — Съсредоточи се.

Нещо ми говореше, че трябва да е по-сложно от това да затворя очи и да се съсредоточа, за да започна да разговарям с призрака. Но нищо по-добро не ми идваше на ум. Затова направих един опит.

— Нищо — обадох се след миг.

Когато отворих очи, някаква фигура се стрелна покрай мен, но бързо като мъгла. Извъртях се и се опитах да я проследя с поглед, ала тя изчезна.

— Какво? — попита Рей. — Какво видя?

Затворих очи и се помъчих да изровя видяното от паметта си. Само след миг то се появи.

Видях мъж, облечен в сив костюм, гладко избръснат, с мека шапка и с рогови рамки на очилата. Сякаш бе излязъл от петдесетте години на миналия век.

Казах, какво съм видяла.

— Но само за миг. От лекарствата е. Днес трябваше да ги взема, но те като че ли... ми пречат да приема цялата картина. Получавам само кратки проблясъци.

Бавно се обърнах и присвих очи, силно се съсредоточих, като внимавах да не пропусна и най-слабото трептене на въздуха. Докато се въртях около оста си, ударих с рамо вратата, тя се блъсна в стената със странен метален звук.

Махнах с ръка на Рей да се отстрани, дръпнах вратата и надникнах отзад. Тя се промуши, за да погледне.

— Май пропуснахме нещо, а? — ухили се тя.

Килерът беше толкова тесен, че когато вратата се отвори, покри цялата лява стена. Като погледнах зад нея, видях, че на стената е закрепена метална стълба. Тя стигаше малко под тавана на помещението, където малката сива врата едва се забелязваше, тъй като циментът ѝ се сливаше с този на бетонната стена. Качих се на стълбата. На вратата имаше само резе.

Като я блъснах малко по-силно, тя се отвори и разкри друго тъмно помещение.

Лъхна ни воня на застояло.

Миризмата на разкапващ се мъртвец.

Точно така. Сякаш знаех как миришат мъртъвците. Единственият труп, който бях виждала, бе на майка ми. Но тя не миришеше на мъртвец. Миришеше на мама. Отърсих се от спомените си.

— Мисля, че вътре може само да се пропълзи — казах. — Като в старата къща на леля. Чакай да погледна.

— Хей — дръпна ме отзад за блузата тя. — Не бързай толкова. Вътре е ужасно тъмно... твърде тъмно за човек, който спи с вдигнати транспаранти.

Прокарах ръка по пода. Влажно, един пръст мръсотия. Опипах стената.

— Мръсно тясно място — забелязах аз. — Няма електрически ключ. Ще ни трябва електрическо фенерче. Видях едно.
— Знам. Трябва да изляза и да го донеса.

Рей се върна, разпери ръце встрани и каза:

— Познай къде го скрих.

Дори се завъртя, но аз тъй и не забелязах по-голяма издуптина, където може да е фенерчето. Тя се ухили, насочи ръце към долната предна част на блузата си и като фокусник го измъкна измежду чашките на сутиена си.

Засмях се.

— Цепката ми е страхотна — каза тя. — Като таен джоб е.

Пъхна го в ръката ми. Насочих лъча му към тъмния отвор. Мръсният под се простираше навътре, докъдето стигаше светлината. Разклатих фенерчето. Лъчът се блъсна в нещо от лявата ми страна. Метална кутия.

— Виждам някаква кутия — казах. — Но оттук не мога да я достигна.

Изкачих и останалите две стъпала и пропълзях вътре. Вонеше на мръсотия и вкиснато, сякаш години наред никой не бе влизал тук.

Таванът бе много нисък и аз трябваше да се придвижвам в клекнало положение. Завих към кутията. Беше от тъмносив метал с капак, който изцяло се махаше — като на кутия за подаръци.

— Заключена ли е? — прошепна Рей. Беше се качила по стълбата и надничаше вътре.

Преместих светлината така, че да виждам капака. Нямаше и следа от ключалка.

— Хайде, отвори я — каза тя.

Застанала на колене, аз закрепих фенерчето между краката си. Забих пръсти под капака.

— Хайде, хайде — бързаше Рей.

Не обърнах внимание. Желанието на призрака беше да влезе тъкмо в тази стая. Не се съмнявах в това. А кутията бе единственото, което видях на пустото и тъмно място.

Бях виждала подобни кутии във филмите, а онова, което те съдържаша, не беше никак приятно. Обикновено ставаше въпрос за части от човешко тяло.

Но аз на всяка цена трябваше да разбера. Капакът се поразмърда и спря. Разклатих го.

Повдигна се от едната страна, ала от другата заяде. Опипах ръба с пръсти, като се мъчех да разбера какво го спира. Беше листче хартия.

Дръпнах го и то се скъса, а в ръката ми остана само едно ъгълче. Върху него бе написано нещо, но бяха останали само части от думите. Открих останалата част от листа, заклецена между капака и кутията и я дръпнах, докато с другата ръка повдигах капака. Още едно рязко движение — и листът се освободи... както и капакът, който излетя във въздуха и падна в скута ми. Преди да реша дали искам да надникна вътре, аз вече я оглеждах с ококорени очи.

— Документи ли? — попита Рей.

— Приличат на... досиета.

Взех една папка, на която пишеше „2002“ и измъкнах пачка листа. Зачетох първия: „Данъци за недвижими имоти“. Разлистих и останалите страници.

— Документи, които не трябва да се изхвърлят. Поставили са ги в огнеупорна кутия и са я пъхнали на това място. Вратата вероятно е заключена, за да не си пъхаме носа, където не ни е работа.

— Или пък призрактът не е имал точно това предвид. — Което означава, че трябва да има и нещо друго.

В продължение на десет минути двете пълзахме из помещението, ала намерихме само един умрял плъх, който вонеше толкова гадно, че за малко да се издрайфам.

— Да тръгваме — предложих аз. — Тук няма нищо, при това е студено.

Рей насочи светлинния лъч в лицето ми. Ударих я по ръката, за да го отместя.

— Няма нужда да се държиш толкова надут — рече Рей. — Искях само да кажа, че не е студено.

Взех дланта и я поставих върху ръката си.

— Виждаш ли колко ми е студено? Усещаш ли колко е настръхнала кожата ми? Усещаш ли?

— Не казвам, че не...

— Аз тръгвам. Щом искаш, остани.

Запълзях към изхода. Когато Рей ме сграбчи за крака, аз рязко се дръпнах и тя за малко да се прекатури отгоре ми.

— Какво ти става? — попита.

Разтърках ръцете си. Напрежението бе опънало нервите ми до краен предел. Челюстите ме боляха и аз осъзнах, че стискам зъби, колкото ми държат силите.

— Аз просто... нищо ми нямаше, но сега... Искам само да изляза навън.

Рей допълзя до мен.

— Изпотила си се. Хем се потиш, хем трепериш. А очите ти блестят, сякаш те тресе.

— Може и да ме втриса. Хайде да.

— Тук има нещо, нали?

— Не, аз... — Млъкнах и се огледах. — Може би. Не знам. Просто, трябва да тръгвам.

— Добре — тя ми подаде електрическото фенерче. — Ти водиш.

В мига, в който пръстите ми се склучиха около фенерчето, то започна да премигва. Само след няколко секунди то вече излъчваше слаба жълтеникава светлина.

— Каж ми, че батериите сдават багажа — прошепна тя.

Побързах да ѝ го върна. Светлината се засили, но само за миг. После изгасна и ние потънахме в мрак. Рей изруга. Чу се драскане на клечка. Припламна светлина. Лицето на Рей грейна зад пламъка на кибритената клечка.

— Знаех си, че някога ще ми потрябва — забеляза тя. — Сега.

Тя млъкна с вторачен в пламъка поглед. Взираше се в него като дете, хипнотизирано от лагерния огън.

— Рей — повиках я аз.

— О, да, извинявай.

Тя буйно разтърси глава. Вече до изхода чух вратата на мазето да се отваря.

— Клечката! — прошепнах аз.

— Да.

Изгаси я. Не я размаха, нито я духна, а похлупи пламъка с длан. После хвърли мъртвата клечка и кибритената пачка през рамото си.

— Момичета? — повика ни госпожа Талбът от най-горното стъпало. — Написахте ли си домашните?

Домашните. Саймън и Дерек. Погледнах часовника си. 19:58.

Бързо изпълзях навън.

Знаех, че Рей бе разочарована от онова, което намерихме — или което не успяхме да намерим. Чувствах се странно виновна, като актьор, който не е успял да забавлява публиката. Но тя не се усъмни, че съм видяла призрак, нито че той ми е казал да отворя вратата и аз ѝ бях благодарна за това.

Върнах ключа, измих се, после намерих госпожа Талбът и ѝ казах, че се качвам горе да се занимаваме по математика с Дерек и че Саймън ще бъде с нас. Тя се поколеба, но само за миг и ме отпрати.

Взех новопристигналия текст по математика от стаята си и отидох в крилото на момчетата. Вратата беше отворена. Саймън се бе проснал на леглото и четеше комикс.

Дерек се бе навел над твърде малкото писалище и си пишеше домашните.

Стаята представляваше огледален образ на нашата и се намираще в задната част на къщата, а не в предната. Стените на Саймън бяха покрити с нещо, което ми се стори страници, откъснати от книга с комикси, но когато се загледах, видях, че са нарисувани на ръка. Някои бяха черно-бели, но повечето бяха цветни, направени в стил, който не беше чист „манга“, нито истински комикс. Саймън непрекъснато попадеше в неприятни ситуации поради навика да си драска в час. Чак сега разбрах какво е правил.

Стените около леглото на Дерек бяха голи. Върху скрина си бе натрупал книги, а по леглото му се въргаляха отворени списания. В задния ъгъл на бюрото си бе натикал някакъв уред, от който стърчаха жици и шайби. Училищен проект, помислих си аз, но ако трябваше да изработя нещо подобно идната година, с мен щеше да бъде свършено. Похлопах върху рамката на вратата.

— Здравсти! — Саймън захвърли комикса и седна в леглото. — Тъкмо щях да кажа на Дерек, че трябва да слезем и да разберем дали сестрите не са ти вдигнали скандал. Нали не са?

Поклатих глава.

Дерек остави текста си по математика върху нощното шкафче, а върху него сложи папката.

— Ще бъда под душа. Започвайте без мен.

— Сестрите няма ли да чуят шума от течаща вода?

Той сви рамене и прибра косата си назад, която сега бе спаружена и мазна и издаваше матов отблясък на светлината.

— Кажете им, че съм тук. Ще ми отнеме само няколко минути.

Той тръгна към вратата, като ме заобиколи отдалеч, което пък ме накара да се запитам толкова ли много се нуждаеше от този душ. Аз нямах намерение да душа наоколо.

Щом взема душ през нощта, значи има проблем. Кери ми бе казала, че винаги се къпела вечер, но трябвало да промени навика си и да започне да взема душ сутрин, защото докато дойде време за вечеря, косата ѝ ставала мазна. Не посмях да предложа и на Дерек да направи същото, но докато ме отминаваше, не устоях и невинно попитах:

— Защо просто не се къпеш сутрин?

— Къпя се — измърмори той и излезе.

Саймън захвърли комикса си настрана.

— Влизай. Не хапя.

Излегна се отново в средата на матрака, пружините изскърцаха, а той потупа с длан едно местенце на ръба на леглото.

— Бих казал, че за първи път имам момиче в леглото си, ако няма да прозвуча като пълен неудачник.

Протегнах се и поставих учебниците си на нощното шкафче, за да прикрия факта, че се бях изчервила. Когато отварях текста, за да изглежда така, сякаш работим върху него, неволно съборих папката, скриваща текста на Дерек. Погледнах заглавието и онемях. „Алгебра и тригонометрия за колежа“.

Разлистих страниците.

— Ако разбереш нещо от това, значи си много по-напред от мен в материала — отбеляза Саймън.

— Мислех, че Дерек е в десети клас.

— Така е, но не и по алгебра. Нито по геометрия. Нито по химия, физика или биология, въпреки че по тези предмети е едва в дванайсети клас.

— Едва в дванайсети.

Когато каза, че никой няма да се усъмни, ако помоля да работим заедно по математика, Дерек е нямал предвид, че той се нуждае от помощ. Страхотно. Нещо по-лошо — Дерек си е помислил, че съм вятърничава блондинка, която се стряска и от най — малкия шум. Очевидно не ме смята за много умна.

Върнах папката на мястото ѝ.

— Тори не ти е казала нищо, нали? — попита той. — За вчера.

Поклатих глава.

Той въздъхна и кръстоса ръце под главата си.

— Добре. Не ѝ знам проблема. Ясно ѝ показах, че не ме интересува. В началото се опитах да не съм груб и просто не ѝ обръщах внимание. Но тя не разбра намека ми и трябваше да ѝ кажа, че не ме интересува. Сега се държа отвратително и грубо с нея, но тя пак не се отдръпва.

Обърнах се към него, за да го виждам по-добре.

— Мисля, че е доста трудно — някой да те харесва, а ти да не се интересуваш от него.

Той се засмя.

— Единствената личност, която Тори харесва, е самата Тори. Аз съм само временна прищявка, докато се върне при своите капитани на футболни отбори. Момичетата като Тори трябва винаги да имат някого до себе си — който и да е, — а тук аз съм единствената ѝ възможност. Питър бе твърде млад, а Дерек... Дерек не е неин тип. Повярвай ми, ако тук пристигне друго момче, тя тутакси ще забрави за съществуването ми.

— Не съм сигурна. Струва ми се, че може наистина да...

— Глупости! Нима ти приличам на стръв за примадони? — Той се обърна на една страна и опря глава на ръката си. — Да, така е. Когато двамата с Дерек отидем в ново училище, радвам се на вниманието на кокетките. Ще ми подвикнат: „Хей, Саймън, тъкмо се питах, е, чудех се, дали не би могъл, нали се сецаш, да ми помогнеш с домашните след часовете? Щото имахме математика, пък ти, нали се сецаш, си китаец, нали тъй? И си мнооого добър по задачите.“

Той обели очи.

— Първо, баща ми е кореец, а майка ми беше шведка. Второ, по математика съм пълна скръб. Не харесвам часовници с кукувички, нито ски, нито пък шоколадови лакомства.

Направих опит да се засмея.

— Според мен те са швейцарски.

— Ха! И кое е шведско?

— Хм, не знам. Кюфтенцата?

— Е, като че ли те ми харесват. Но вероятно не и шведски кюфтенца.

— И какво обичаш най-много?

— От предметите ли? История. Не се смей. Не съм зле и по английски език. Съчинявам лоши хайку, които между впрочем са японски стихчета.

— Знам. — Погледнах към рисунките, окачени върху неговите стени. — Трябва да си страшен по изкуство. Тези рисунки са удивителни.

Очите му светнаха, в тъмнокафявите му ириси проблесна кехлибарено жълто.

— Не съм сигурен дали думата „удивителни“ е употребена на място, но благодаря. Всъщност не съм страшен по изкуство. Миналата година едва изкарах. Вбесих учителката, защото през цялата година ѝ предлагаш комиксите си. Изпълнявах си задачите, но само използвах техниките, като ги прилагах в моите работи. Тя ме взе за всезнайко.

— Но това не е честно.

— Е, когато въпреки двукратните предупреждения от нейна страна, аз продължих да ѝ давам нещата си, вероятно съм се държал като всезнайко. Или съм бил голям инат. Общо взето, не съм чак толкова добър в училище — средна работа. Дерек е геният вкъщи. А аз съм най-добър по физическо. Падам си по бягане през пресечена местност, бягане с препятствия, баскетбол, футбол.

— О, и аз играех футбол — казах и тутакси млъкнах. — Е, преди време. Преди много време. Тогава всички се втурвахме да гоним топката като рой пчели.

— Помня онези дни. Ще трябва да ти давам опреснителни уроци, за да си направим отбор. Футболен клуб „Лайл Хаус“.

— Много малък клуб.

— Малък, но първокласен.

Изтегнах се на леглото и се подпрях на лактите си. За последен път бях говорила насаме с момче... ами, много отдавна, когато вече

бях престанала да мисля за тях като за „другите деца“ и бях започнала да ги наричам в ума си „момчетата“.

— Като стана дума за първокласни клубове — казах аз, — надявам се, че ме повика тук с цел да отговориш на някои въпроси.

— Не ти ли е достатъчна компанията ми? — Той вдигна вежди в престорен гняв, което не се получи поради блясъка в очите му. — Добре. Твърде дълго чакахме. Какво искаш да знаеш?

— Всичко.

Ухилихме се един на друг.

— Така. Ти си некромантка, а аз съм магьосник. Ти разговаряш с мъртвите, а аз правя магии.

— И затова ли си тук? Направил си нещо?

— Не — отвърна той и по лицето му премина сянка. — Е, направих нещо, но не беше магия.

Нещо се случи. С Дерек...

Той млъкна. От досието на Дерек вече знаех защо той е тук, макар че не можех да си призная.

— Както и да е, случи се нещо и баща ми изчезна, стана една — мътна и кървава. С една дума — затвориха ни тук, докато измислят какво да ни правят.

И докато „излекуват“ Дерек, предположих аз. Затова Саймън няма досие, нито ходи на терапия. Беше тук, не защото има проблем. Когато баща им е заминал, властите сигурно са довели Дерек в този дом и са решили да оставят и Саймън с него.

— Какво друго? Какъв друг вид... — затърсих да намеря правилната дума.

— Хора със свръхестествени способности. Различните видове се наричат раси. Те не са толкова много. Най-често се срещат некромантите, магьосниците, вещиците, както наричат момчетата, владеещи магията. Те са подобни на магьосниците, но са различна раса и не са толкова силни като тях, поне така говорят. Какво още? Полудемоните, но не ме разпитвай за тях, защото знам съвсем малко. Дерек знае повече. О, и шаманите. Те са добри лечители и могат да правят астрални пътешествия.

— Астрални...?

— Да излизат от телата си. Да ходят навсякъде, подобно на призраци. Страхотно е, когато искаш да измамиш на изпит, или да

проникнеш в момичешката съблекалня... имам предвид онези, които обичат тези неща.

— Аха. Каза, че Дерек знае повече за полудемоните. И той ли е полудемон?

Саймън погледна към коридора и изви главата си така, че да чуе, ако душът все още е пуснат.

— Измъкнала си го насила от мен, разбра ли?

— Хм?

Той се обърна на една страна и бе толкова близо до мен, че можеше да докосне крака ми.

Понижи глас.

— За Дерек. Какъв е той. Ако те попита, ще кажеш, че насила си го измъкнала от мен.

Изправих се, усетих гняв в душата си.

— Значи Дерек не желае да знам какъв е? Той, който ме нарече в лицето „некромантка“ и настоя да приема този факт? Ако не желае...

— Желаете. Ще го направи. Само че е... малко сложно. Ако не го попиташ, няма да ти каже.

Но ако го попиташ...

Той вдигна очи и ме погледна с молба да не правя нещата по-трудни, отколкото са.

— Добре — въздъхнах аз. — Ето, питам. Какъв е Дерек? Полудемон?

— Не. Всъщност няма наименование за него. Мисля, че можеш да го наречеш „притежател на гена на супермен“, но би било пошло.

— Аха!

— И затова не го наричат никак. Хората като Дерек имат... много бързо физическо развитие, би могло и така да се каже. Те са изключително силни, както сама се убеди. А и сетивата им са почувствителни. Такива неща.

Хвърлих поглед към теста по математика.

— И са по-умни?

— Не, просто Дерек си е такъв. Поне така говореше баща ми.

— Баща ти е... също магьосник, предполагам. Значи познава и други... като нас?

— Да. Хората със свръхестествени способности членуват в нещо като общност. Може би „мрежа“ е по-подходящата дума. Познаваш и

други, така че можеш да разговаряш с тях, да получаваш неща, които иначе вземаш от нормалния свят. Навремето баща ми общуваше със себеподобните си. Но вече не контактува толкова много с тях. Случиха се... някои неща.

Той замълча за миг, измъкна стърчащия от одеялото конец, после го пусна на леглото и отново се обърна по гръб.

— Ще се върнем на това по-късно. Дълга история. Краткият отговор е: да, навремето татко бе част от мрежата на хора със свръхестествени способности. Работеше за изследователската компания, в която лекари и учени със свръхестествени способности се опитваха да улеснят живота на себеподобните си. Татко е адвокат, но те се нуждаеха и от такива хора. Всъщност така открихме Дерек.

— Открихте Дерек ли?

Саймън направи гримаса.

— Не се изразих съвсем правилно. Прозвуча така, сякаш татко е докарал вкъщи изгубено кученце. Но тъкмо така и стана. Нали виждаш какъв е Дерек? Рядко срещан екземпляр. Та хората, за които работеше татко — те го гледаха. Беше сирак, или пък бе изоставен от родителите си като бебе, а те не искаха да го оставят в дом за изоставени деца, което щеше да е много лошо, ако на дванайсет започнеш да проявява свръхсилата си. Само че в компанията нямаше добри условия за отглеждане на деца. Дерек не говори много за живота си при тях, но аз мисля, че се е чувствал така, сякаш расте в болница. На баща ми това никак не му хареса, така че му разрешиха да отведе Дерек и да се грижи за него в дома си. Беше... странно. Сякаш никога не бе излизал извън компанията. Неща като училище или търговски център, дори автомагистрала го плашеха до смърт. Не беше свикнал с много хора, нито с шума.

Той остана неподвижен, обърна глава към коридора. Тръбите изсвистяха, когато водата спря да шурти.

— После — изрече той.

— В момента излиза. Не може да чуе.

— О, може и още как.

Спомних си какво каза Саймън за „чувствителните сетива“ на Дерек. Сега разбрах защо Дерек винаги знаеше за какво си говорят хората. Казах си, че трябва да бъда по-внимателна.

Прокашлях се и заговорих с нормален тон:

— Добре, значи имаме магьосници, вещици, полудемони, некроманти, шамани и други рядко срещани видове, като например Дерек. Права ли съм? Нямам намерение да се разпростирам върху разните там върколаци и вампири.

Той се засмя.

— Би било страхотно.

Страхотно, да, но аз с радост оставих върколаците и вампирите за Холивуд. Бих могла да повярвам в магии, духове и дори в астралните пътешествия, но превръщането в животни или пиенето на кръв ми идваше малко в повече.

На устата ми напирала поне още десет въпроса. Къде беше баща им? Какво е станало с хората, за които е работил баща му? Защо ги е изоставил? Ами майката на Саймън? Но нали Саймън каза, че „ще се върне на това по-късно“? Да настоявам да ми разкаже всичко на мига би било неприлично любопитство.

— Ето ни и тримата. Събрани на едно място. Това сигурно означава нещо.

— Според Дерек това е така, защото някои свръхестествени способности — като твоите и неговите — не могат да се обяснят и хората ги причисляват към психическите заболявания. Някои деца в домовете сигурно имат такива способности. Но повечето нямат. Трябва да разговаряш с него по въпроса. Той ще ти го обясни по-добре.

— Добре, тогава да се върнем към моя случай. Какво искат тези духове?

Той сви рамене.

— Помощ, предполагам.

— За какво? И защо точно от мен?

— Защото можеш да ги чуеш — отговори Дерек, който тъкмо влизаше и бършеше с кърпа косата си.

— Така значи.

— Нямах намерение да го казвам.

Вторачих се в него, ала той се обърна с гръб към мен, грижливо сгъна кърпата и я постави на стола до бюрото.

После продължи:

— Колко некроманти, мислиш, се разхождат наоколо?

— Откъде да знам?

— Е, ако отговорът беше „доста“, нямаше ли да чуеш за тях?

— По-полека, брат ми — измърмори Саймън.

— Говорим за тези в страната. — Дерек прокара гребена през косата си. — Виждала ли си албинос?

— Не.

— Статистиката сочи, че възможността да срещнеш албинос е три пъти по-голяма от тази да попаднеш на некромант. Представи си, че си дух. Да срещнеш некромант е като да си изхвърлен на пуст остров и внезапно да видиш, че над теб лети самолет. Ще се опиташ ли да привлечеш вниманието на летците? Разбира се. А дали те ще искат? — Той обърна стола до писалището с облегалката напред и го възседна. — Кой знае? Ако си дух и бе попаднала на единственото живо същество, което може да те чуе, сигурен съм, че щеше да поискаш нещо от него. За да разбереш какво искат, ще трябва да ги попиташ.

— Лесно е да се каже — промърморих аз.

Разказах им за призрака в мазето.

— Там може и да има още нещо. Нещо, което не си видяла и което е важно за духа. — Той разсеяно се почеса по бузата, потрепери и отдръпна ръката си. — Може би някакъв документ или предмет, който иска да предадеш на семейството му.

— Или улики за убиеца му — додаде Саймън. — Или пък заровено съкровище.

Дерек го прониза с поглед и поклати глава.

— Като правим подобни предположения... може да е и нещо глупаво, като например писмо, което е забравил да предаде на жена си. Нещо безсмислено.

Това не ми звучеше глупаво. Нито пък безсмислено. Всъщност бе доста романтично. Духът с години не намира покой и се мъчи да предаде забравеното писмо на жена си, която е вече болна старица в старчески дом. Не е от филмите, които ценя, но не бих го нарекла глупав.

— Каквото и да е — заявих аз, — съмнявам се, че ще мога да го разбера, защото докато пия лекарствата, не мога да установя контакт с тях, за да ги попитам.

Дерек изтри капчицата кръв от бузата си, където бе разчесал някаква пъпчица. Раздразнено се намръщи и раздразнението му прозвуча и в тона му, когато изрече:

— Тогава спри да вземаш лекарства.

— Бих искала. Ако можех. Но след случилото се снощи изследват урината ми.

— Уф! Много лошо.

Саймън замълча, после щракна с пръсти.

— Хей, хрумна ми нещо. Малко е гадничко, но какво ще кажеш да строшиш хапчетата си и да ги смесиш с... нали се сещаш, с урината си?

Дерек се опули насреща му.

— Какво?

— Нали миналата година държа изпити по химия?

Саймън насочи показалеца си към него.

— Е, генийче, как мислиш?

— Ще си помисля. Ще спрем лекарствата й. Не ми пука какво иска онзи дух, но може да се окаже полезен за нас. Щом имаме възможност, Клоуи трябва да се възползва от нея и да разбере. Не че се е запътила за някъде другаде... освен ако не я преместят.

Саймън го стрелна с поглед.

— Не е смешно, брат ми.

Дерек прокара пръсти през влажната си коса.

— Не се опитвам да ви разсмея. Но не можеш лесно да скриеш факта, че виждаш призраци. Не е като да правиш магии. Тази сутрин долових нещичко от разговора между д-р Давидоф и д-р Джил... — и Дерек погледна към мен. — Вървах си и чух.

— Тя знае, че чуваш разговорите на другите, брат ми. — Дерек му хвърли начумерен поглед, но Саймън сви рамене и каза:

— Досети се. Не е глупачка. Както и да е, чул си...

Той млъкна и наостри уши.

— Момчета? Клоуи? — викаше госпожа Талбът от стълбите. —
Време за вечерна закуска. Слезте долу.

Саймън се провикна, че слизаме.

— Само една секунда — казах. — Чул си лекарите да говорят. За какво?

— За теб. Дали Лайл Хаус е най-подходящото място за теб.

Дали Дерек не се опитваше да ме уплаши? Няколко дни по-рано отговорът ми би бил положителен, без ни най-малко колебание от моя страна. Но сега бях сигурна, че той говори честно. Наистина го е чул и ми го предава, без да се старее да омокоти удара, тъй като не бе способен на подобно нещо — тази мисъл изобщо не му хрумваше.

Това ме накара да настоявам за отговор поне на един въпрос, ала в същия миг сестрата вмъкна глава през процепа на вратата и обяви, че е време да загасим осветлението.

— Госпожо Талбът?

— Да, мила? — отвърна тя и отново надникна през вратата.

— Вече можем ли да се обадим на Лиз? Много искам да говоря с нея. Да ѝ обясня за снощи.

— Няма нищо за обясняване, мила. Лиз е тази, която се чувства ужасно заради станалото, заради това, че те изплаши и прочее. Убедена съм, че в събота или неделя ще можеш да ѝ се обадиш.

— Този уикенд?

Тя влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Лекарите ми казаха, че Лиз среща затруднения в приспособяването.

Рей скочи от леглото.

— Какво ѝ е?

— Нарича се пост-травматичен стрес. Снощната случка ѝ се е отразила много зле. Лекарите в новата ѝ болница настояват да не ѝ напомняме за нея.

— Ами ако изобщо не я спомена?

— Самият разговор с теб ще бъде едно напомняне, мила. Но до неделя щяла да се оправи. Най-късно идната седмица.

Пръстите на ужаса се стегнаха около сърцето ми.

„Не сега, мила.“

„Може би следващия уикенд.“

„Може би идната седмица.“

„Може би никога.“

Погледнах към Рей, но сякаш видях Лиз, седнала на ръба на леглото да шава с пръстите на краката си, а пурпурните и оранжевите жирафчета по чорапите ѝ подскачаха ли, подскачаха.

Мъртвата Лиз.

Духът на Лиз.

Беше доста странно, разбира се. Да речем, че измисля причина, поради която в Лайл Хаус убиват деца. А семействата им? Децата тук не бяха нито бездомници, нито бегълци. Имаха си родители, които биха били тревога, ако децата им изчезнат. Нямах да оставят нещата така.

Сигурна ли си? Ами родителите на Рей? Нима са се загрижили за нея? Нима често идват да я наглеждат? Ами бащата на Саймън и Дерек? Невидимия?

Търкулнах се на една страна и запуших ушите си с възглавницата, сякаш така щях да заглуша вътрешния си глас.

После си спомних думите на Саймън. За астралните пътешествия. Сред хората със свръхестествени способности съществуваше отделна раса — хора, които могат да излизат от телесните си обвивки и да се телепортират. Дали некромантите могат да виждат и телепортираните духове? Обзалагам се, че могат — това е духът, който излиза от тялото при смърт или при астрално пътуване.

Така че, Лиз бе тъкмо това... как го нарече той? Шаман ли? Тя бе направила астрално пътешествие до тук и аз я бях видяла. Това обясняваше защо можех да виждам и чувам Лиз, но не и духовете. Би могло да обясни и наличието на полтъргайт. Лиз пътуваше по този начин, без да го осъзнава, и хвърляше разни неща наоколо.

Сигурно това бе отговорът. Трябваше да е това.

— Ето — прошепна Дерек и напъха празното стъкло бурканче в ръката ми. След часовете той ме бе дръпнал настрана и сега стояхме пред стълбите за към момчешките спални. — Отнеси го в стаята си и го скрий.

— Но това е... бурканче.

Той изсумтя с раздражение, задето бях толкова задръстена, че не виждах колко е важно да скрия празното стъкло бурканче в стаята

си.

— За урината ти е.

— За какво?

Той обели очи, издаде през зъби подобен на ръмжене звук и се наведе към ухото ми.

— За урина. Пикоч. Както щеш го наречи. За изследванията.

Повдигнах бурканчето до очите си.

— Мисля, че ще ми дадат нещо по-малко.

Този път той определено изръмжа. Бързо огледа наоколо. Протегна се за ръката ми, но се спря и вече от стълбите ми помаха с ръка. Вземаше ги по две наведнъж и за миг се изкачи до горната площадка, метна ми сърдит поглед, с който ме предупреждаваше да не се туткам прекалено дълго.

— Днес изпи лекарствата си, нали? — прошепна той.

Кимнах с глава.

— Тогава я пази в бурканчето.

— Да я пазя...?

— Урината си. Ако утре им дадеш от днешната, ще помислят, че продължаваш да си пиеш хапчетата.

— Искаш да... да я разпределя на части ли? В отделни бурканчета?

— Имаш ли по-добра идея?

— Хм, не, но... — Повдигнах бурканчето във въздуха и се вторачих в него.

— О, за бога! Ако щеш я запази, ако не искаш — недей. Все ми е едно.

Саймън надникна иззад ъгъла и повдигна вежди.

— Тъкмо се канех да ви попитам какво правите, но като чух това, за малко да припадна.

Дерек ме отпъди с ръка. Пъхнах бурканчето в торбата си. Едва ли щях да го използвам, но ако покажех, че се смущавам при мисълта да събирам урината си, ще докажа, че съм лекомисленото кокетно момиче, за каквото и без друго ме вземаше.

Бурканчето ми влезе в работа, макар да бе големичко. Вече бях предала „пробата“ за деня, така че отидох в банята на горния етаж и приготвих следващата в бурканчето, което скрих зад почистващите препарати, зад умивалника. Едно от задълженията ни бе да си почистваме баните и затова си казах, че сестрите нямат какво да търсят в тях.

Нямахме много работа по време на часа. Опитахме се да се занимаваме, но госпожица Уенг не откликна на нашето желание. Беше петък, тя очакваше почивните дни, така че набързо ни определи задачите и се залови да играе на лаптопа си.

Рей прекара по-голямата част от сутринта в терапия, най-напред с д-р Джил, след това имаше специална беседа с д-р Давидоф, докато в същото време Тори бе в кабинета с д-р Джил. Което означаваше, че тъй като госпожица Уенг ни пусна по-рано от обикновено, трябваше да изчакам времето за обяда заедно със Саймън и Дерек, което бе просто прелест.

Имаше още толкова много неща, които исках да узная! Не ми бе никак лесно да им задавам въпроси, особено такива, за които не можехме да говорим в стаята с телевизора.

Предпочитахме да разговаряме навън, но госпожица Ван Доп работеше в градината. Ето защо Саймън предложи да ми помогне с прането. Дерек заяви, че по-късно и той ще се появи в мазето.

— Значи тук някъде се шляе нашият дух — рече Саймън и започна да обикаля из пералното помещение.

— Така мисля, но...

Той вдигна ръка, после се наведе и започна да сортира дрехите в последния кош.

— Няма смисъл да отричаш, че тук има дух, защото нямам никакво намерение да те карам да установиш контакт с него. Когато Дерек слезе, може и да те накара. Не му разрешавай да те притиска.

— Аз не я притискам — чу се гласът на Дерек откъм ъгъла.

— Ако кажа на някого да направи нещо и той го направи? — продължаваше Дерек, докато завиваше и се приближаваше към нас. — Проблемът не е мой. Тя само трябва да каже „не“. Има си уста, нали така?

Страхотно. Той успяваше да ме накара да се чувствам глупаво, дори когато ми казва, че не съм задължена да му позволявам да се държи по подобен начин с мен.

— Какво ще направиш, ако решат да те преместят?

Саймън смачка ризата, която държеше в ръцете си.

— За Бога, Дерек, те не...

— Обмислят го. Тя трябва да има план.

— Така ли? — Саймън метна ризата в купа с цветно пране. — Ами ти, брат ми? Ако се разчуе, че следващият си ти, имаш ли си план, намислил ли си какво ще правиш?

Двамата си размениха погледи. Не виждах лицето на Саймън, но Дерек увеси нос.

Аз събирах дрехите за пералнята.

— Ако го направят, нямам много възможности. Не мога просто да откажа.

— Значи ще се предадеш? Ще тръгнеш като едно добро момиче?

— По-полека, брат ми.

Дерек не му обърна внимание, събра дрехите, които бях пропуснала, пхна ги в пералнята и застана до мен.

— Не ти разрешават да говориш с Лиз, нали?

— Хм... какво?

— Тори попита и аз чух. Талбът отказа и заяви, че и на теб ти е отказала, когато си я попитала снощи. — Той грабна праха за пране от ръцете ми, взе мерителната чашка от рафта и я размаха. — Това ще помогне.

— Казаха ми, че през уикенда ще мога да се обадя на Лиз.

— И все пак, изглежда малко странно. Ти едва я познаваше, а искаш първа да говориш с нея.

— Положението е деликатно. Може би си чул?

Той отмести ръката ми от бутоните.

— Тъмни дрехи. Студена вода. Иначе ще избелеят. — Отново ме погледна. — Виждаш ли колко съм деликатен?

— Прав си, особено когато повечето дрехи тук са твои.

Зад нас Саймън прихна да се смее.

— Колкото до Лиз — продължих аз, — просто искам да се уверя, че е добре.

— Защо да не е добре?

Той се присмиваше на глупостта ми, защото си мислеше, че Лиз е мъртва, че са я убили.

Странно, но тъкмо от това имах нужда. Да се уверя, че главата ми е натъпкана с филмови сценарии. Стигнах дотам, че му зарадвах как се бях събудила и бях видяла Лиз на леглото да бърбори.

— Значи... — прекъсна ме Дерек, — Лиз се върна от отвъдното, за да ти покаже страхотните си чорапки?

Разказах им за нейния „сън“ и за появата на тавана.

Щом свърших, видях, че Саймън се взира с широко отворени очи в мен, а в ръцете си стиска някаква риза.

— Това ми прилича на история с призрак.

— Фактът, че е дух, не означава, че е била убита — забеляза Дерек. — Може да ѝ се е случило нещо по пътя за другата болница, което няма никаква връзка с този дом. Ако е станало така, те не биха желали да ни съобщят веднага.

— А може изобщо да не е мъртва — казах аз. — Може да е направила астрално пътуване. Характерно за шаманите, нали така? Това би могло да обясни как предметите се разлетяват покрай нея. Не е бил никакъв полтъргайт, а нейният дух или каквото се нарича там. Нали казваш, че нашите способности се развихрят някъде около пубертетната възраст? Ако не сме наясно какво точно ни се случва, откарват ни на място като това тук. Дом за деца със странни проблеми.

Той сви рамене. Но не започна да спори с мен.

— Шаманството обяснява ли ставащото с нея? Движещите се предмети? Не би ли могла да излезе от телесната си обвивка, без да го съзнава?

— Аз... не знам. — Признанието се изтръгна от устните му бавно и неохотно. — Нека помисля.

Бяхме на десерта, когато госпожа Талбът се появи отново.

— Знам, деца, че след обяда имате свободно време и аз не обичам да ви преча, но се налага да ви помоля да се съберете в този край на къщата, за да оставите Виктория и майка ѝ насаме. Моля ви да не влизате в класната стая, докато не стане време за часовете, и да не

играете в стаята с телевизора. Можете да излезете навън или да останете във всекидневната стая.

Ако миналата седмица някой ми бе казал да оставя някого насаме, със сигурност щях да се махна. Вежливостта го изисква. Но след няколкото дни, прекарани в Лайл Хаус, щом някой кажеше: „Не отивай там!“, аз не отвърщах: „Добре“, а питах: „Защо?“ и решавах да разбера причината. В този дом информираността означаваше власт, а аз се информирах бързо.

Въпросът беше: как да се приближа до кабинета на д-р Джил, за да мога да чуя какво си говорят Тори и майка ѝ, за да разбера защо трябва да ги оставим да общуват на спокойствие, като майка и дъщеря. Бих могла да попитам момчето със свръхразвития слух, но не желяех да ползвам услугите на Дерек.

Госпожа Талбът заяви, че момчетата могат да се качат в спалните си, но не и момчетата, тъй като пътят им минаваше покрай кабинета на д-р Джил. Това ме подсети за нещо. Качих се горе, промъкнах се в стаята на госпожа Талбът, минах през свързващата врата в стаята на госпожица Ван Доп, после излязох в коридора и отидох до стълбите за момчешките спални.

Още щом седнах на стъпалата и наострих уши, дръзката ми постъпка бе възнаградена.

— Не мога да повярвам, че ми го причини, Тори. Имаш ли представа колко ме смути? Миналата неделя си подслушала разговора ми със сестрите относно Клоуи Сондърс и си разказала всичко на другите деца.

Трябваше ми малко време, за да разбера за какво говори майката на Тори. Толкова много неща се бяха случили през седмицата. И внезапно ме озари истината — Тори бе разказала на останалите, че виждам духове. Рей ми бе казала, че майката на Тори е служебно свързана с Лайл Хаус и когато миналата неделя намина да донесе новата блуза на дъщеря си, сестрите сигурно бяха споменали, че са приели ново момиче, което има „халюцинации“. А Тори бе разпространила новината.

— И сякаш това не е достатъчно, ами си се мусела, задето преместиха онова момиче.

— Лиз — прошепна Тори. — Името ѝ е Лиз.

— Името ѝ ми е известно. Онова, което не знам, е защо трябва да се потапяш в дълбока скръб.

— В дълбока скръб ли?

— Да седиш и да плачеш в стаята си. Да се заяждаш с Рейчъл. Да злорадстваш, когато вчера новото момиче е изпаднало в криза. Дали пък лечението ти не е сгрешено, Виктория? Предупредих те да ми кажеш, ако новото ти лекарство не е ефикасно.

— Ефикасно е, мамо — Тори говореше с хрипкав и глух глас, сякаш плачеше.

— Продължаваш ли да ги вземаш?

— Не пропускам и ден. Знаеш го.

— Онова, което знам, е, че ако ги вземаше редовно, състоянието ти щеше да се подобрява, а през седмицата ти доказва, че не е така.

— Но това няма нищо общо с моя проблем. Който е... Той е в новодошлото момиче. Изкарва ме извън кожата. Малката госпожичка с кристалните пантофки. Непрекъснато се опитва да ме изобличава, да доказва, че тя е по-добрата. — Гласът ѝ се превърна в горък фалцет. — О, Клоуи е толкова добро момиче! О, Клоуи ще излезе от тук съвсем скоро! О, Клоуи толкова се старее! — Отново заговори с нормален глас. — Аз се старая много повече от нея. Но д-р Давидоф вече дойде на посещение...

— Марсел само иска да мотивира децата.

— Но аз съм мотивирана. Мислиш ли, че ми е много хубаво тук, затворена с разни неудачници и откачалки? Но целта ми не е само да изляза от тук, а и да съм добре. На Клоуи не пука. Лъже, че не вижда духове. Клоуи Сондърс е двулична малка куч... — Тя преглътна края на думата и изрече: — ... вещица.

Никога не ме бяха наричали така, дори зад гърба ми. Но аз наистина бях излъгала. Бях казала нещо, а си мислех съвсем друго. Това е определението за двуличен, нали така?

— Разбирам, че не се интересуваш от това момиче.

— Мразя я. Пристига тук, прави така, че да изхвърлят най-добрата ми приятелка, излага ме пред сестрите и лекарите, отмъква момчето ми. — Тя млъкна, после изломоти: — Както и да е, заслужава си го.

— Какво беше това за момчето? — строго я попита майка ѝ.

— Нищо.

— Да нямаш нещо с някое от тукашните момчета, Тори?

— Не, мамо, нямам нищо с никого.

— Не ми говори с такъв тон. И си издухай носа. Едва разбирам какво ми бръщолеваш през цивренето си. — Мълчание. — Ще те попитам само още веднъж. Какво каза за онова момче?

— Ами, просто. — Тори си пое въздух толкова шумно, че и аз я чух. — Харесвам едно от момчетата и Клоуи го знае, но започна да го преследва, за да ме изложи.

Да го преследвам?

— Кое е момчето? — Майка ѝ говореше толкова тихо, че трябваше да напрегна уши.

— О, мамо, няма значение! Просто...

— Не ми възклицавай толкова. Мисля, че имам право да. — Гласът ѝ стана още по-тих. — Не ми казвай, че е Саймън, Тори. Да не си посмяла да ми кажеш, че е Саймън. Предупредих те да стоиш далеч от това момче.

— Защо? Той е добре. Дори не взема лекарства. Харесвам го и... Ох! Мамо! Какво правиш?

— Привличам вниманието ти. Предупредих те да стоиш настрана от него и очаквам да ми се подчиниш. Вече си имаш приятел. Доколкото си спомням, не само един. Много добри момчета, които само чакат да излезеш от тук.

— Да, сякаш това ще стане скоро.

— Ще стане тогава, когато ти направиш така, че да стане. Имаш ли представа колко е неудобно за член на борда да има дъщеря, която са изпратили на това място? Е, тогава нека ти кажа, госпожице Виктория, че е нищо в сравнение с факта, че изминаха близо два месеца, а тя все още е тук.

— Вече ми го каза. Непрекъснато ми го повтаряш.

— Не достатъчно, иначе щеше да направиш нещо. Щеше да се опиташ да подобриш състоянието си.

— Опитвам се! — Тори повиши глас в знак на безсилие.

— Баща ти е виновен, той те разглези така. Нищо не си постигала сама в живота си. Не знаеш какво е да желаеш нещо.

— Мамо, старая се.

— Не знаеш какво е да се стараяш. — Язвителността в майчинския ѝ тон ме накара да настръхна цялата. — Ти си разглезена и

мързелива, егоистка си и не те интересува колко ме нараняваш. Караш ме да се чувствам отвратително и като майка, и като професионалист.

Тори отвърна с хлипане, което се изтръгна от дъното на душата ѝ.

Обгърнах коленете си с ръце и се свих още повече на мястото си.

— Не се тревожи за Клоуи Сондърс — сега гласът на майка ѝ излизаше като съскане от устата ѝ. — Няма да излезе толкова скоро, колкото се надява. Тревожи се за Виктория Енрайт и за мен. Направи така, че да се гордея с теб, Тори. Само за това те моля.

— Ще се о... — Тя млъкна. — Ще го направя.

— Не обръщай внимание на Клоуи Сондърс, нито на Саймън Бей. Те не те заслужават.

— Но Саймън...

— Чу ли какво казах? Не искам да те виждам с това момче. Той носи беди — той и брат му. Ако чуя, че се виждате насаме — край. Ще го преместя на мига.

Житейски опит. Колкото и да го възхвалявах, каквито и тържествени обещания да давах да разширя хоризонтите си на познание, аз все още бях ограничена в рамките на собствения си жизнен опит.

Как бих могла да разбера преживяване, което е изцяло извън мен? Можех да го видя, да го почувствам, да си представя какво би станало, ако се бе случило с мен — все едно че го гледам на киноекрана и възкликвам: „Слава богу, че не се случва с мен!“.

Като чух майката на Тори, аз дадох тържествено обещание да не споря с леля Лорън. Имах късмет, че за мен се грижеше „родител“, чиято единствена грешка беше, че твърде много го е грижа за мен. Дори когато се разочароваше в мен, леля ми пак беше на моя страна. Да ме обвини, че я карам да се чувства неудобно? Никога не би ѝ хрумнало. Да ме нарече мързелива, задето не полагам достатъчно усилия? Да ме заплаши, че ще изгони момчето, което харесвам?

Потръпнах.

Тори наистина се стараше да се оправи. Рей я бе нарекла „Кралица на лекарствата“. Сега разбирам защо. Мъчех се да си представя колко е труден животът за Тори, но дори моето въображение не бе достатъчно развинтено, за да отиде толкова далеч.

Как може родител да укорява детето си, че не е преодолело психическото си страдание?

Все едно насила да караш студент да се яви на нежелан изпит. Все едно да се караш на човек, който страда от разстройство в паметта, задето не е взел научна степен. Каквото и да беше „състоянието“ на Тори, то бе също като това да страдаш от шизофрения — грешката не беше нейна, болестта бе изцяло извън нейната власт.

Следобед Тори не влезе в час и това не ни учуди. Правилото, че не бива да се крием в стаята си очевидно не се отнасяше за нея, вероятно заради състоянието ѝ, а може би и поради поста, който заемаше майка ѝ. В междучасието се промъкнах горе, за да я видя. Тя беше в спалнята си, а хлипането ѝ се чуваше из целия коридор. Стоях в коридора, слушах плача и се чудех какво да сторя.

Ако това се случваше в някой филм, щях да вляза вътре, да я утеша и дори можехме да се сприятелим. Гледала съм много такива филми. Но ще повторя — не бе същото като да го изпиташ в реалния живот, не можех истински да преценя нещата отвън, пред вратата ѝ.

Тори ме мразеше.

Мисълта за това дълбоко ме нараняваше. Никой не ме беше мразил досега. Бях такова дете, че ако някой попиташе за мен, хората щяха да кажат: „Клоуи ли? Мислим, че е готина!“. Нито ме обичаха, нито ме мразеха.

С какво бях заслужила омразата на Тори бе друг въпрос. Тя си мислеше, че бях нахълтала в дома и бях заела нейното място. Бях станала „добрата пациентка“, каквато тя отчаяно искаше да бъде.

Ако сега влезех в стаята ѝ, тя нямаше да види съчувствието, изписано на лицето ми. Щеше да види в мое лице победителката, дошла да позлорадства на неин гръб, и щеше още повече да ме намрази. Така че я оставих да плаче сама в стаята си.

Когато следобедното междучасие свърши, госпожа Талбът обяви края на часовете за деня.

Щяхме да излезем на едно от редките си пътувания във външния свят. Нямаше да ходим кой знае къде — само до близкия общински басейн, който се намираще на следващата пряка.

Страхотна идея. Ала нямах бански костюм.

Госпожа Талбът предложи да се обади на леля Лорън, но аз не исках да досаждам на леля ми за такова нещо, особено след като

предишния ден си бе изпатила заради лошото ми поведение.

Не бях единствената, която остана в дома. Дерек бе на беседа с д-р Джил в кабинета ѝ. Не беше честно и аз го споменах пред Саймън, но той ми обясни, че на Дерек не му е разрешено да излиза на разходка. Мисля, че в това имаше логика, като знаем за какво е въдворен на това място. В деня, в който пристигнах, останалите обядваха, а на него сигурно не му бяха разрешили да надниква от стаята си навън, докато не се настаня.

След като всички излязоха, възползвах се от отсъствието на сестрите и се качих в стаята си да слушам музика. Бяха изминали само няколко минути, когато ми се стори, че някой чука на вратата. Извадих слушалката от едното си ухо. Още едно почукване. Бях напълно сигурна, че призраците не могат да чукаат, така че поканих който е да влезе.

Вратата широко се отвори. На прага стоеше Тори с вид, който... не бе характерен за нея.

Тъмната ѝ коса беше на клечки, сякаш я бе разчесвала с пръсти. Блузата ѝ беше измачкана, а отзад се бе измъкнала от джинсите.

Седнах в леглото.

— Мислех, че си на плуване.

— Получавам крампи. Стига ли ти това обяснение?

Думите ѝ излизаха отсечено, чувстваха се нотки от обичайната грубост, но някак неохотно.

— Както и да е. Не съм дошла да ти искам гримовете. Не че имаш такива. Дойдох да ти кажа, че можеш да вземеш Саймън. Реших... — Отмести поглед от мен. — Не ме интересува. Всъщност не е мой тип. Той е твърде... млад. — Изкриви устни. — Не е зрял. Както и да е. Вземи го. Целият е твой.

Съблазнявах се да ѝ отвърна с: „Божичко, благодаря!“, но забелязах, че го изживява много болезнено. Саймън грешеше. Тори наистина го харесваше.

— Както и да е. — Тя се прокашля. — Дойдох да сключим примирие.

— Примирие ли?

Тори направи нетърпелив жест с ръка, влезе в стаята и затвори вратата след себе си.

— Край на глупавата вражда помежду ни. Ти не си достойна за моята... — Отдръпна се бавно, раменете ѝ увиснаха. — Край на кавгите. Искаш Саймън? Вземи го. Мислиш, че виждаш духове? Проблемът си е твой. От теб искам само да кажеш на д-р Джил, че съм ти се извинила, задето разказах на всички, че виждаш призраци още през първия ден. Щяха да ме пуснат в понеделник, но при това положение няма да изляза. Заради теб.

— Но аз не...

— Това не е край за мен. — В думите ѝ прозвуча нещо от предишната Тори. — Ще кажеш на д-р Джил, че съм ти се извинила и че може би си преувеличила случилото се. Аз съм мислела, че да виждаш духове е страотно, а ти си го приела по различен начин и че оттогава насам съм била много мила с теб.

— Колкото до това, че ми „даваш“ Саймън... аз не...

— Това е първата част от споразумението ни. Коя е втората ли? Ще ти покажа нещо, което искаш да видиш.

— Какво?

— В онова... — тя махна с ръка — мръсно тясно помещение. Слязох да видя кога най-последно ще изперете джинсите ми и чух как двете с Рей търсат нещо.

Загледах безизразно.

— Не знам какво...

— О, остави това. Нека отгатна. Брейди е казал на Рей, че там има нещо, нали?

Нямах представа за какво говори, но кимнах с глава.

— Това е кутия за бижута, натъпкана с вехтории — устните се изкривиха в израз на отвращение. — Брейди ми показа. Мислеше, че може би ще ме заинтригува. Нещо като антики, каза ми той. Отвратително. — Тя потръпна. — Когато не възкликнах: „Леле, колко сладко, колко романтично! Толкова харесвам разкапващи се огърлици и мръсни мазета“, той сигурно е казал на Рей. Ако искаш, ще ти ги покажа.

— Да, предполагам. Може би довечера.

— Нима си мислиш, че ще рискувам да попадна в нови неприятности? Ще ти ги покажа сега, за да имам време да взема душ след това. И не си мисли, че сама ще ги намериш, защото няма да стане.

Колебаех се.

Тя сви устни.

— Добре. Значи не искаш да ми помогнеш? Прекрасно.

Отправи се към вратата.

Провесих крака от леглото.

— Почакай. Идвам.

Качих се на стълбата, бутнах вратата и надникнах вътре — беше тъмно като в рог. Отдръпнах се и погледнах надолу към Тори.

— Рей имаше електрическо фенерче. Трябва да го вземем.

Нервна въздишка.

— Къде е то?

— Не знам. Мислех, че ти...

— Защо трябва да знам къде си държат електрическите фенерчета? Да не мислиш, че обикалям по нощите? Че чета мръснишки книги под завивките? Просто отиди. — Тя млъкна, устните ѝ се изкривиха в насмешлива усмивка. — О, правилно. Страх те е от тъмното, нали така?

— Кой ти каза.

Тя ме хвана за крака.

— Слизай, момиченце. Аз ще водя и ще пропъждам всеки гаден призрак.

— Не, видях го. Само ми дай секунда, за да свикнат очите ми.

Къде остана Рей с нейните кибритени клечки, точно когато имам нужда от тях? Задръж. Кибритени клечки. Беше ги захвърлила някъде тук. Опипах наоколо, но те се бяха слели с покрития с тъмна пръст под.

— Ало? — каза Тори. — Да не си се вцепенила от страх? Мърдай, или се отстрани от пътя ми.

Тръгнах напред.

— Главата наляво — изкомандва Тори, която пълзеше след мен.

— На половината път до стената е.

Бяхме изминали пет-шест метра, когато тя отново се обади:

— Завий надясно. Виждаш ли колоната?

Примижах с очи и успях да различа подпорната греда.

— Намира се точно зад нея.

Изпълзях до колоната и заопипвах в основата ѝ.

— Зад, не до. Не можеш ли да я намериш? Хайде, дай на мен.

Тя се протегна, хвана ме за дясната ръка, дръпна ме и аз изгубих равновесие.

— Хей! — викнах. — Това...

— Заболя ли те? — Тя заби пръсти в ръката ми. Опитах се да се извия назад, но тя ме удари с коляно в корема и аз се свих на две. — Знаеш ли какви беди ми довлече, Клоуи? Пристигаш, правиш така, че да преместят Лиз, открадваш ми Саймън, унищожаваш шансовете ми да изляза от тук. Е, самата ти се каниш да излезеш. Еднопосочен билет за умопобърканата. Да видим сега колко се боиш от тъмнината.

В ръката ѝ зърнах назъбен правоъгълник. Счупена тухла? Замахна. Отзад в главата ми болката избухна като бомба и аз се килнах напред, в устата си усетих вкус на мръсотия, после всичко стана черно.

На няколко пъти идвах на себе си, но бях замаяна, някаква част дълбоко в мен изкрещя:

„Трябва да станеш!“, а после зашеметената и объркана половинка от съзнанието ми смотолехи: „Отново тези хапчета“ и аз отново потънах в несвят.

Накрая си спомних, че не пия хапчетата и се събудих. От ускорено дишане. Лежах в мръсотията, в главата ми всичко бе съвсем объркано, сърцето ми препускаше, аз се мъчех да извикам: „Кой е тук?“, ала устните ми така и не помръдваха.

Лудо се разтърсих, ала не можех да стана, не можех да си помръдна ръцете, едва си поемах дъх. И докато се мъчех да напълня дробовете си с кислород, осъзнах откъде идва учестеното дишане. От самата мен.

Насилих се да остана неподвижна, да се успокоя. Усетих нещо здраво закрепено върху страните ми, при движение дърпаше кожата ми. Лента. Бяха залепили устата ми с лента.

Ръцете ми бяха завързани отзад на гърба, а краката ми... Примижах в тъмнината, като се мъчех да зърна краката си, но вратата беше затворена, вътре нямаше светлина и аз не виждах нищо. Когато раздвижих краката си, усетих, че нещо ги придържа около глезените. Бяха завързани.

Откачената кучка!

До този миг не ми беше хрумвало да нарека някого така, но никоя друга дума не би прилегла на Тори в този миг. Тя не само ме

бе подмамила в мазето и ме бе ударила. Беше ме завързала и ми бе запушила устата. Беше луда. Просто луда.

Е, нали затова са я докарали на това място? Психично разстроена. Прочети етикета, Клоуи. Ти си идиотката, която забрави за диагнозата ѝ.

Сега бях затворена в мазето, устата ми бе запушена, краката и ръцете ми бяха завързани, а аз лежах и чаках някой да ме открие.

Дали ще те намерят? Разбира се. Няма да ме оставят да изгния тук, я!

Вероятно си била в безсъзнание от часове. Може да са престанали да те търсят. Може би са помислили, че си избягала.

Няма значение. Щом Тори се наиграе — и се наслади на отмъщението си, — ще намери начин да уведоми някого къде съм.

Дали ще го направи? Не забравяй, че е луда. Иска само да се отърве от теб. Може и да реши, че ще е най-добре никога да не те открият. Няколко дни без вода. Престани.

Ще помислят, че някой е влязъл с взлом. Завързал е горкичката Клоуи и я е оставил в ниското мазе. От това става интересна история. Последната история на Клоуи.

Но това е смешно. Ще ме намерят. Накрая. Но аз нямаше да си лежа и да чакам спасение отвън.

Обърнах се по гръб и се помъчих да седна, като се подпирах с ръце. Не успях и се търкулнах на една страна, гърчех се и се извивах като червей, докато накрая се вдигнах на колене.

Готово. Най-после успях да се преместя с няколко сантиметра напред. Ако стигна до другия край на помещението, ще хлопам на вратата и все ще привлека нечие внимание.

Ще стане бавно, но.

— Клоуи?

Мъжки глас. Д-р Давидоф? Помъчих се да отговоря, но от устата ми излезе само глух звук.

— ... името ти... Клоуи...

Гласът се чу по-отблизо и аз го разпознах, космите по ръцете ми настръхнаха. Духът от мазето.

Стреснах се и се огледах, макар добре да знаех, че няма да видя нищо в тъмнината. В непрогледната тъмнина.

— ... отпусни се... идвам за теб...

Преместих се малко по-напред и забих нос в някакъв стълб. От очите ми изскочиха звезди и аз заплаках. Наведох глава, потреперих, блъснах глава в стълба и се катурнах на една страна.

Ставай.

Има ли смисъл? Едва се движа. Не виждам накъде отивам. Толкова е тъмно.

Вдигнах глава, но пак не видях нищо. Наоколо ми можеше да е пълно с призраци, навсякъде.

О, престани вече! Те са само духове. Не могат да ти сторят нищо. Не могат „да дойдат за теб“.

— ... призови ги... длъжна си...

Затворих очи и се съсредоточих върху дишането си. Не долавях друг шум, освен дъха си, не чувах и гласа.

— ... да ти помогна... слушай... тази къща...

Макар да бях ужасена, в мига, в който чух израза „тази къща“, изречен толкова настоятелно, се заслушах.

— ... добре... отпусни се... съсредоточи се...

Борех се да разкъсам оковите си и да се изправа.

— Не, отпусни се... идвам за теб... използвай времето... установи контакт... аз не мога... Трябва да вземеш... тяхната история... наложително...

Напрегнах се да чуя още нещо, да разбера.

Да се отпусна и да се съсредоточа ли? Това ми бе предложила и Рей. Когато бяхме само двете, се получи, поне за малко, колкото да го зърна за миг.

Затворих очи.

— ... добре... отпусни се... призови...

Стиснах очи и си представих, че установявам контакт с него. Нарисувах образа му в съзнанието си. Мислено измъквах духа от мрака. Напрегнах се, докато слепоочията ми запулсираха.

— ... дете... не така.

Гласът му стана по-силен. Стиснах ръце в юмруци и пожелах да премина през бариерата, да контактувам с мъртвите.

— Не! — каза духът. — Недей...!

Сърцето ми подскочи, аз отворих очи и се взрях в непрогледния мрак.

„Тук ли си?“ Най-напред измислих думите, после се опитах да ги изрека, но изпод лентата на устата ми излезе нещо като „Хъхм“.

Изминаха две минути в пълна тишина. Дотук с измъкването на духа. Трябваше да го запокитя още по-далеч, там, откъдето нямаше да го чувам.

Паузата ми даде възможност да се успокоя. Сърцето ми престана да препуска и дори мракът не изглеждаше вече толкова страшен. Стори ми се, че бих могла да отида до вратата и да захлопам по нея.

А накъде се намира вратата?

Само трябваше да разбера.

Отправих се към лъча светлина, който вероятно се процеждаше през вратата. Земята се разтресе и аз се килнах напред.

Когато се стегнах, връзките около ръцете ми се разхлабиха. Размърдах ръце и раздалечих китките си една от друга. Тори бе завързала възела не както трябва и въжето се изхлузи.

„Богаташчета“, рекох си аз. Същото щеше да каже и Рей.

Освободих ръцете си. Протегнах се да достигна краката си и отново се разтресох, този път още по-силно, трябваше да се подпра, за да не падна.

Земетресение ли имаше?

С моя късмет, нищо чудно. Почаках да отmine, после се заех да развързвам въжето около глезените си. То бе извито и завързано на няколко места, сякаш по него имаше стари възли.

Да открия възела, който ми трябваше в този мрак беше.

Някакво хрущене прекъсна мислите ми. Сякаш някой стъпваше върху мръсния под. Но нали призраците се движат безшумно? Заслушах се. Той долетя отново — променящ се, пращящ звук, сякаш някой пуска дребни камъчета на пода.

Преглътнах и продължих да се занимавам с възела.

Ами ако тук има някой жив човек? Някой, който би могъл да ме нарани?

Зад мен се чу дращене. Скочих и се дръпнах на една страна. Лентата на устата заглуши писъка ми, а сърцето ми препускаше като полудяло и биеше толкова силно, че можех да го чуя.

Бум-бум-бум.

Това не е моят пулс.

Звукът идваше откъм лявата ми страна и бе твърде тих — не бяха стъпки. Сякаш нечий ръце се удряха в мръсния под. Сякаш някой пълзеше към мен.

— Престани вече!

Само си го помислих, но чух как думите се откъсват от възпаленото ми гърло и излизат навън, заглушени от лентата. Бумтенето спря. Появи се друг звук — гърлен, като ръмжене.

Господи, това не е човек, а нещо друго, някакво животно.

Плъх. Вчера двете с Рей видяхме мъртъв плъх.

Плъх ли? Който ръмжи? Който стъпва толкова шумно, че се чува из цялото помещение?

Да остана неподвижна. Ако не се движа, няма да може да ме открие.

Това се отнасяше за акулите! Идиотка! Акулите и динозаврите няма да те открият, ако не се движиш. Това тук не ти е „Джурасик парк“!

В гърлото ми назряваше истеричен смях. Преглътнах го и превърнах звука в хленч.

Бумтенето се чу по-силно, по-отблизо, сега изпъкваше на фона на друг звук. Цъкане.

„Цък-цък-цък-цък.“

Това пък какво е?

Искаш ли да останеш и да разбереш?

Пресегнах се към устата си, ала не успях да хвана лентата и се отказах. Продължих да се занимавам с въжетото, пристегнато около глезените ми — толкова силно търках пръстите си в него, че то продра кожата ми. Опипах всеки възел, за да го развържа и, като не можех да намеря свободния му край, продължавах, докато.

Ето го. Свободният край на възела.

Поработих върху него, опъвах натам, дърпах отсам в стремежа си да го развържа.

Съсредоточих се изцяло върху него и не чувах никакви шумове.

Тъкмо се мъчех да провра пръсти под едната част на възела, когато нещо издрънча точно до мен. Шумолене, после едно „цък-цък“.

Тежка миризма на плесен изпълни ноздрите ми. Върху голата си ръка усетих допира на леденостудени пръсти.

Нещо от мен просто... излетя. По крака ми се стече тънка струйка влага, но аз едва я усетих. Седях замръзнала на място и до такава степен стисках зъби, като се стараех да не шавам, че чак челюстта ме заболя.

Проследих бумкащото, шумолящото, цъкащото същество, докато ме заобикаляше. Появи се и друг звук. Тихо и продължително скимтене. Моят собствен хленч. Опитах се да го спра, ала не можех, успях само да се сгуша на мястото си, а обзелият ме ужас бе толкова голям, че главата ми се изпразни до дъно.

То отново ме докосна. Дълги, сухи, студени, подобни на пръсти неща ме гъделичкаха зад врата. От неописуемия звук, подобен на шляпане, пукане, шумолене, косата ми се изправи.

Той се повтаряше и повтаряше, докато накрая се превърна в една-единствена дума. Ужасна, изкривена дума, непроизносима от човешко същество, дума, повтаряна до безкрай.

— Помощ. Помощ. Помощ.

Хвърлих се напред, далеч от това нещо. Глезените ми бяха все още завързани и аз се строполих по лице на пода, после се надигнах и на четири крака се втурнах към далечната врата с най-голямата бързина, на която бях способна.

От другата ми страна се чуваше съскане, тропане, цъкане.

Още едно нещо.

О, Господи, къде са те? Колко са на брой?

Няма значение. Продължавай!

Влачех се и най-после стигнах до вратата. Пръстите ми докоснаха дъсчената повърхност.

Бутнах я. Тя не помръдна.

Беше заключена.

Задумках с юмруци, крещях, удрях, виках за помощ.

Около голия ми глезен се увиха студени пръсти.

Ръката ми повлече нещо на пода. Кибрита.

Грабнах го и дръпнах да го отворя. Измъкнах една клечка, обърнах кибрита наопаки и затърсих къде да драсна, за да я запаля. Ето.

— Помощ. Помогни ми.

Дръпнах се назад и размърдах краката си, за да се освободя от въжетото, и клечката падна.

Спрях и с ръка опипах мръсотията около мен, за да я намеря.

Извади друга!

Извадих. Отново намерих мястото, където трябваше да я драсна, за да я запаля. Стиснах клечката между пръстите си и... разбрах, че нямам представа как става това. И откъде да имам?

В лагера само възпитателите ни палеха огъня. Никога не бях палила цигара. Не споделях лудостта на другите момичета по свещите.

Сигурно ти се е налагало да го правиш и друг път.

Вероятно, но не си спомням.

Голяма работа! Нали си виждала как го правят във филмите? Не ще да е толкова трудно!

Отново стиснах клечката, драснах я... и тя се счупи. Извадих друга. Дали щяха да са достатъчно? Не бяха много — беше същият кибрит, който Рей бе използвала първия ден, когато я бях хванала да пали кибритени клечки.

Този път държах клечката по-долу, близо до главичката. Драснах я. Нищо. Драснах още веднъж и главичката ѝ се възпламени, като опари пръстите ми, но аз не я пуснах. Пламъкът беше ярък, но не осветяваше голямо пространство наоколо. Виждах ръката си, ала зад нея цареше непрогледен мрак.

Не, от дясната ми страна имаше нещо, което се движеше върху мръсния под. Различавах само тъмния силует, който се влачеше към мен. Нещо голямо и продълговато. Приличаше на ръка, изцапана,

дланта бе почти бяла, а дългите ѝ пръсти светеха на фона на мръсния под.

Ръцете се протегнаха напред, забиха нокти в мръсотията и издърпаха тялото. Зърнах дрехите — бяха парцаливи. В ноздрите ми нахлу миризма на мръсно и влажно.

Вдигнах запалената клечка по-високо. Нещото повдигна глава. В мен се вторачи гол череп, по който висяха ивици почерняла плът, а от тях се спускаше сплъстена коса. Очните кухини се обърнаха към мен. Челюстите се отвориха, зъбите защракаха при всеки опит да изпусне онзи единствен ужасен гърлен стон:

— Помощ. Помогни ми.

Толкова силно се напънах да изкрещя през запушената си с тиксова лента уста, че главата ми щеше да се пръсне. Всичко, съдържащо се в пикочния ми мехур, потече навън. Изпуснах кибритената клечка. Тя изпраця на пода и угасна, но не преди да зърна костеливата ръка, протегнала се за крака ми, и още един труп, който се плъзна по земята и застана до първия.

Аз седях и не мърдах, свила се от ужас, а виковете ми се чуваха не по-силно от дращене.

После ръката се уви около крака ми, в плътта ми се впиха студени кости и дрипите от разпокъсаните дрехи докоснаха голата ми кожа. Не го виждах, но можех да си го представя и тази картина бе достатъчна, за да спре писъците в гърлото ми и да ме тласне обратно към живота.

Рязко се отдръпнах и се освободих, като силно заритах и се разтросох и щом стъпалото ми се докосна до скелета, долових скърцащ звук. Когато се отдръпнах, чух, че някой ме вика по име, казва ми да престана.

Опитах се да отлепя лентата от устата си, ала треперещите ми пръсти пак не успяха да я подхванат от края. Отказах се и запълзях колкото е възможно по-бързо, докато бумтенето, цъкането и гневното съскане останаха далеч зад мен.

— Клоуи! Престани! — Тъмна сянка се надвеси над мен, осветена от мъждива светлина. — Тук е.

Сритах го с всичка сила. Последва охкане от болка и ругатня.

— Клоуи!

Нечии пръсти се обвиха около ръката ми. Замахнах. Една ръка сграбчи моята, дръпна ме и аз изгубих равновесие.

— Клоуи, това съм аз, Дерек.

Не помня какво направих в следващия миг. Може и да съм припаднала в ръцете му, но ако бе станало така, не исках да си го припомням по този начин. Но си спомням, че някой отлепи лентата от устата ми, после чух онова ужасно „бум-бум“ и шум от боричкане.

— Им-м-ма.

— Мъртъвци, знам. Сигурно са били погребани тук. И ти случайно си ги вдигнала.

— В-вд-дигнала...

Бумтенето се чу отново и аз ги видях — в мислите си — да влачат кльощавите си тела по пода. Чувах шумоленето от дрехите и сухата им плът. Тракането и дрънченето на костите им.

Духовете им, уловени вътре в техните трупове.

— Клоуи, съсредоточи се!

Дерек хвана ръцете ми над лактите, за да не мърдам и ме придърпа близо до себе си, така че, докато ми говореше, аз виждах блясъка на белите му зъби. Иззад него проникваше слабата светлина, която бях зърнала преди малко. Вратата бе отворена и през нея влизаше само толкова светлина, колкото да различавам силуетите.

— Няма да те наранят. Не са като кръвожадните зомбита във филмите, ясно? Това са само два трупа, чиито духове са се върнали отново в тях.

Само два трупа ли? Чиито духове са се върнали в тях? И аз съм изпратила хората — духовете — обратно в телата им? Попитах се какво ли ще да е да се напъхаш в разложеното си тяло и да не можеш да излезеш от там.

— Аз-аз-аз трябва да ги освободя.

— Да, това е целта.

Напрежението изсмука сарказма от думите му; когато престанах да се треса, усетих как напрежението преминава през него, как вибрира в дланите му, с които държеше ръцете ми, осъзнах, че той полага неистови усилия да се пребори със силното напрежение, за да изглежда спокоен пред мен. Разтърках с длани лицето си и ноздрите ми се изпълниха с вонята на мръсотия.

— Д-добр-ре, как да ги измъкна на свобода?

Мълчание. Вдигнах поглед.

— Дерек?

— Аз... не знам. — Той се отърси от напрежението, изправи рамене и отново заговори с груб глас. — Ти си ги призовала, Клоуи. Каквото и да си направила, сега трябва да го оправиш. Върни ги обратно.

— Но аз не съм...

— Просто опитай.

Затворих очи и си засъчинявах филм с главна героиня — глупава млада некромантка, която трябва да изпрати духовете обратно в отвъдния свят. Извиках трупове в съзнанието си. Видях себе си, как викам духовете им и ги освобождавам от земните им връзки. Представих си как душите им се вдигат.

— Помощ. Помощ.

Гърлото ми пресъхна. Гласът се чуваше точно зад мен. Отворих очи.

От устата на Дерек се изтръгна ругатня и той ме стисна още по-здраво.

— Затвори очи, Клоуи. И помни — няма да ти направят нищо лошо.

Костелив пръст докосна лакътя ми. Подскочих.

— Всичко е наред, Клоуи. Аз съм тук. Продължавай.

Останах неподвижна, пръстите опипаха ръката ми, после слязоха надолу по нея, като ме потупваха и опипваха като в разказа за слепците и слона. Костите проскърцваха по кожата ми. Когато трупът се приближи до мен, долових шумолене и тракане. Миризмата.

Извикай образа в съзнанието си.

Правя го!

Не така!

Затворих очи — безсмислено, при положение че не виждах нищо и с отворени очи, но така се почувствах по-добре. Пръстите пълзяха и ме ръгаха в гърба, дърпаха блузата ми, а скелетите издаваха звуци, подобни на „Га-га-га“, сякаш се мъчеха да кажат нещо.

Стиснах зъби и блокирах образите. Не беше лесно, защото знаех какво се докосва до мен, какво ме мушка отстрани.

Стига, достатъчно!

Съсредоточих се върху дишането на Дерек. Бавни и дълбоки вдишвания и издишвания през устата — мъчеше се да запази спокойствие.

Дишай дълбоко. Дишай дълбоко. Опитай се да откриеш спокойно място. Място, където можеш да помислиш.

Постепенно звуците и докосванията, както и миризмите наоколо отслабнаха. Стиснах очи и си представих, че падам в пространството. Съсредоточих се върху труповите и си представих как издърпвам духовете им отвътре, как ги освобождавам като гълъби от кафеза им и те литват към слънцето.

Отново извиках в съзнанието си същите образи — освобождавах духовете, пожелавах им „на добър път“ и им се извинявах. Някъде отдалече дочух гласа на Дерек, който ми казваше, че постъпвам добре, но и той сякаш се носеше на ръба на реалността, като в сън. Истинският свят беше тук, където аз поправях грешката си, връщайки.

— Отидоха си, Клоуи — прошепна той.

Спрях. Все още усещах костеливите пръсти, сега вече върху крака ми, нечие тяло се подпираше в моето, ала стоеше неподвижно. Когато се дръпнах встрани, трупът падна и като куха черупка се свлече в краката ми.

Дерек издаде дълга и дълбока въздишка и прокара пръсти през косата си. След миг ме попита, сякаш току-що му бе хрумнало, дали съм добре.

— Ще оживея.

Още една дълбока въздишка, която излезе на пресекулки. После хвърли поглед към трупа.

— Мисля, че имаме малко работа.

Като каза „работа“, той имаше предвид да почистим. Да погребем отново трупове. Що се отнася до мен, мога да кажа, че бях щастлива: макар вратата да беше отворена, вътре влизаше толкова малко светлина, че не виждах трупове съвсем ясно.

Гробове бяха плитки, покрихме телата с не повече от десетина сантиметра от мръсотията, натрупана по пода — достатъчно, за да се измъкнат навън, щом духовете им се завърнат. Но не ми се мислеше за това.

Според мен трупове бяха погребани отдавна, вероятно са тук още отпреди Лайл Хаус да стане дом за групово пребиваване. При това принадлежаха на възрастни хора. Засега бях доволна и от тази информация.

Докато работехме, попитах Дерек как ме бе открил. Отговори ми, че щом разбрал, че Тори е останала в дома, се досетил, че е намислила нещо и отишъл да види как съм. Не каза как точно ме е намерил, само сви рамене и изломоти нещо в смисъл че когато не ме открил в стаята ми, проверил „най-вероятните места“.

Следваше въпросът: какво да правим с Тори?

— Нищо — рекох аз, подравних и втория гроб и избърсах треперещите си ръце.

— Хм?

Приятно ми бе да чуя, че този път той реагира така.

— Ще се държа, сякаш нищо не се е случило.

Дерек помисли малко, после кимна с глава.

— Да. Ако я обвиниш, положението ще се влоши още повече. По-добре не й обръщай внимание. Да се надяваме, че ще се предаде.

— Да се молим да се предаде — измърморих аз и запълзах към вратата.

— Тук има ли още чисти дрехи? — попита Дерек.

— В сушилнята са. Това е. Защо...? О, да. Добре е да не се появявам пред другите окаляна и мръсна. — Заслизах по стълбата. —

Повечето дрехи бяха твои, така че...

— Клоуи? Дерек? — В пералното помещение стоеше госпожа Талбът. — Какво правите тук вие двамата? Дерек, нали знаеш, че не бива да. — Погледът ѝ се спря върху мръсните ми дрехи. — Боже мой, какво е станало с теб?

Нямаше смисъл да отричам, че сме влизали в ниското мазе, тъй като тя и без друго ни видя да слизаме по стълбата, а аз бях цялата омацана с мръсотия. Придвижвах се с прибрани един до друг крака, за да не се види мокротото петно. Удареното отзад на главата ми пулсираше и аз говорех с мъка, докато молех Дерек да скочи долу. Той не искаше. Вероятно нормата му за деня беше не повече от едно спасяване.

— Занимавах се с прането и Дерек слезе да търси.

Д-р Джил влезе в помещението. Отправих поглед към нея.

— Продължавай, Клоуи.

— Т-търсеше си ризата. Аз... нужен ми беше препарат за почистване на петна и тъй като не намерих, отворих килера да погледна вътре, а Дерек рече, че обикновено е з-заклучен.

Видяхме с-стълбата и ниското т-таванче, любопитството ни се разпали.

— О, обзалагам се, че сте били много любопитни — каза д-р Джил и скръсти ръце на гърдите си. — Децата на вашата възраст изгарят от любопитство, нали така?

— П-предполагам. Тъкмо проучвахме.

— Сигурно сте проучвали — прекъсна ме д-р Джил.

Тутаки осъзнах какво си мислеше д-р Джил за нас двамата.

Макар да отричах, осъзнах, че тя ни предоставя идеалния изход от положението. Ако сведа поглед и кажа: „Да, хванахте ни“, те ще си обяснят нещата по техния начин и няма да има смисъл да влизат в ниското таванче, където ще видят погребаните набързо в мръсотията трупове.

Ако до мен стоеше Саймън, нямаше да се замисля нито за миг. Но Дерек? Не бях чак толкова добра лъжкия.

Ала нямаше никакъв смисъл. Колкото повече отричах, толкова по-уверени ставах в предположенията си. Д-р Джил вече беше решила. Ако видите момиче и момче на нашата възраст в закътано и тъмно място, нима дълго ще се питате какво правят двамата там?

Дори госпожа Талбът изглеждаше убедена и неодобрително свиваше устни, докато се оправдавах.

А Дерек? Той не каза и дума.

Щом ни пуснаха, аз бързо изтичах горе, за да си сменя джинсите, докато още никой не е видял, че се бях напишкала. Опипах главата си — имах две подутини, големи колкото гъши яйца: едното беше от Тори, а другото от стълба, в който се бях блъснала.

Върнах се долу и показах по-малкия оток на д-р Джил с надеждата, че ще я накарам да повярва в историята ми — ето, виждате ли, дори се блъснах в някаква подпорна греда. Тя дори не ме погледна, подаде ми тилебол и ми каза да си легна в стаята с телевизора. Леля Лорън идвала насам.

— Не знам какво да кажа, Клоуи.

Леля Лорън почти шепнеше. Това бяха първите думи, които ми каза, откакто бе пристигнала в Лайл Хаус. Бях я чула да се разправя с д-р Джил и сестрите и да ги пита как така са допуснали Дерек близо до мен, въпреки че са обещали да внимават.

Но сега — гневът се бе изпарил.

Бяхме сами в кабинета на д-р Джил. Също като Тори и майка й предишния ден. Макар да бях сигурна, че нашата среща нямаше да приключи със заплахи и обиди, знаех, че няма да се почувствам по-добре, отколкото се бе почувствала Тори.

Леля Лорън седеше, изправила гръб, с ръце в скута, и въртеше пръстена си със смарагда.

— Знам, че си на петнайсет години. Дори досега да не си ходила на истинска среща с момче, да, несъмнено проявяваш любопитство. В място като това тук, изолирана от приятелите и семейството си, живееща заедно с момчета, съблазнителите да експериментираш.

— Не беше така. Изобщо не беше така — обърнах се и я погледнах. — Открихме ниското мазе и Дерек искаше да го огледа, така че и двамата си казахме: би било страхотно!

— Значи си го последвала вътре? А после той какво ти направи? — Тя седеше неподвижно, а разочарованието в очите й отстъпи място на ужас. — О, Клоуи, не мога да повярвам. Нима си помисли, че обидите и насилието предишния ден означават, че те харесва?

— Какво? Не, разбира се. Дерек не е... Има грешка. Не ме е наранявал, нито е имал подобно намерение. Станало е недоразумение.

Тя се пресегна и ме хвана за ръката.

— О, Клоуи, миличка, не. Не бива да се хващаш. Не бива да търсиш извинения за поведението му.

— Извинения ли?

— Може би това е първото момче, което ти е казало „Харесваш ми“, и аз знам, че ти е станало приятно, но той няма да е единственият, който те харесва, Клоуи. Просто е първият, имал куража да ти го каже. По-голям е от теб. Възползвал се е от ситуацията. Мисля, че в училище момичетата не се заглеждат по него и ето го сега с едно хубаво момиче, младо, впечатляващо, затворен в...

— Лельо Лорън! — отдръпнах ръката си. — Господи, не е...

— Очаквах повече от теб, Клоуи. Много повече.

По лицето ѝ разбрах, че тя нямаше предвид държането на Дерек към мен. Усетих странен прилив на гняв. Разбира се, не можех да си позволя да се преструвам, че съм се шляла с него на места, където никой не може да ни види. Чувствах се зле.

Как е изглеждал Дерек — това не беше моя работа. Очевидно разбираше всичко, но със сигурност не правеше нищо, за да го отрече. Като по-голям той би трябвало да знае по-добре.

Леля Лорън ми четеше конско в смисъл че за стоката не се съди по опаковката.

И най-малката мисъл да призная истината на леля ми Лорън се изпари. Щом погледнеше към Дерек, тя виждаше нещастника, който бе нападнал нейната племенница. Не можех да я убедя в обратното, защото той наистина имаше вид на нещастник. Пък и нищо не можеше да я убеди, че наистина виждам духове, защото аз имах вид на шизофреничка.

— Няма ли да кажеш нещо, Клоуи?

— Защо? — Усетих студенината в тона си. — Опитах се. Но ти вече си решила.

Тя се размърда на стола си, премести се в самия му край и съкрати до минимум разстоянието между двете ни.

— Искам да чуя и твоето обяснение.

— Само защото съм в този дом, само защото съм „болна“ не означава, че съм различна от момичето преди седмица. Преди седмица

ти щеше да си сигурна, че тук нещо не е наред. Щеше да поискаш обяснение, преди да ме обвиниш в каквото и да е. Но сега? — Изправих се. — Сега гледаш на мен като на умопобъркана.

— Клоуи, не мисля...

— Прекрасно знам какво си мислиш — отвърнах аз и излязох от стаята.

Леля Лорън ме последва навън, но аз не я слушах. Бях много ядосана. Дълбоко наранена.

Да си мисли, че се шляя в мазетата с първото момче, проявило интерес към мен? Наистина ме жегна.

Един бог знае какво си е мислила, че правим. Бях сигурна, че въображението я бе отнесло далеч след времето на първата целувка. Да си мисли, че след като „никога не съм ходила на среща с момче“, ще се „въргаям в мръсотията с непознат“? Беше обидно. Не, повече от обидно. Това ме вбесяваше.

Нима леля Лорън не знаеше най-важното за мен? А ако не тя, кой тогава ще го знае?

Щом стана ясно, че нямаше да „се успокоя“ и да разговарям с леля ми, дойде време за следващата фаза. Процеса. Повикаха ме обратно в кабинета заедно с Дерек, другия обвиняем, а д-р Джил и д-р Давидоф бяха съдията и съдебните заседатели. Делото се водеше при закрити врати. В залата не допуснаха дори леля Лорън.

Не си направих труда да оспорвам причината, поради която сме влезли в ниското мазе.

Измъкнах се успешно с фразата: „О, Господи, не искам някой да си мисли, че съм такова момиче!“ Ако мислеха, че двамата с Дерек сме се въргаяли в мръсотията, тогава поне нямаше да отидат на проверка и да видят обезпокоителните следи... или ако отидат, ще си помислят, че знаят какво ги е причинило.

Независимо от мнението на леля Лорън, бях сигурна, че Дерек е също толкова ужасен от предположението, колкото и аз. Когато д-р Джил се опита да изтръгне признание от него, той само вдигна рамене и измърмори „както и да е“, скръстил ръце и привел едрата си фигура на стола, вирнал предизвикателно брадичка. И той като мен бе осъзнал, че няма смисъл да спори, но пък и нямаше намерение да признава.

— Не за първи път вие двамата... се оплитате в разни истории — заяви накрая д-р Джил. — А аз имам усещането, че няма да е за последен. Трябва да унищожим това още в зародиш и единственият начин за това е да ви разделим. Един от двамата ще трябва да си тръгне от тук.

— Аз — изрекох и като чух отговора си, трябваше да помисля малко, за да осъзная, че е излязъл от моята уста.

Луда ли бях? Да искам да ме преместят? Та нали вътрешно изпитвах дълбоки съмнения относно едно подобно преместване?

Ала не се отказах. Ако един от двамата трябваше да си отиде, това трябваше да съм аз.

Колкото и да се страхувах да отида на друго място, не бих разделила Саймън и Дерек.

И все пак, очаквах Дерек да се противопостави. Не знаех поради каква причина — но със сигурност не от кавалерско чувство. Би било справедливо, поне да започнеш да протестира.

Вежливостта го изискваше... което, предполагах, бе причината да не каже и дума.

— Никой никъде няма да ходи — тихо изрече д-р Давидоф. — Засега отправям забележка и към двама ви. Но не правете така, че да ревизирам решението си. Ясно ли е?

На мен ми беше ясно.

Щом лекарите ни пуснаха, двамата с Дерек тръгнахме заедно към коридора. Опитах се да се позабавя и вдигнах шум около въображаемото леке на блузата ми, за да не излезем заедно и да избегнем неудобното положение. Той се паркира пред мен, кръстоса ръце на гърдите си и нетърпеливо забарабани с пръсти по бицепсите си.

Припомних си как ме бе спасил. Би трябвало да съм му благодарна. И аз бях благодарна.

Въпреки че точно в този момент... не знам. Болеше ме главата и аз все още умувах над отношението на леля ми към него, спомних си как той не оспори предложението ми да изхвърлят мен, а не него от дома и как това ме бе жегнало. Засегнах се, без да го искам.

Но се засегнах.

— Какво толкова бършеш? — шепнешком попита най-послед той.

— Едно леке.

— Нямах никакво леке.

Изправих гръб, дръпнах блузата си надолу и я оправих.

— Защото го изтрих.

Помъчих се да го отмина. Той не помръдна.

— Трябва да поговорим — прошепна.

— Наистина ли мислиш, че идеята е добра?

— И Саймън ще присъства — отвърна той. — Само пет минути.

Отзад на двора.

Наистина мислех, че няма да е никак уместно да се шляя с Дерек из двора, независимо от присъствието на Саймън. Така че пет минути по-късно вече бях в стаята с телевизора; излегнала се на дивана със слушалки в ушите, слушах любимата си музика от айпода и се опитвах да не мисля за нищо.

Над главата ми премина нечия сянка и аз скочих. Пред мен, протегнала ръце, стоеше Рей.

— Спокойно, момиче. Това съм аз.

Измъкнах слушалките от ушите си.

Тя просна блузката си на един стол.

— Какво стана?

— Не е това, което си мислят всички.

— Добре де.

Рей се настани в другия край на дивана с подгънати крака, взе една възглавница в скута си, за да ѝ е по-удобно и зачака да чуе истината от устата ми. Познаваше ме по-малко от седмица, а беше сигурна, че не съм се въргалаляла с Дерек по мазетата.

— После ще ти разкажа — измърморих аз, — когато се качим в стаята.

— Няма да забравиш, нали?

Кимнах с глава.

— Добре. Е, как мина разговорът?

Разказах ѝ за срещата си с лекарите и за леля Лорън.

— Едно е, когато непознати хора мислят, че си направила нещо, което всъщност не си сторила. Те не те познават. Съвсем друго е, когато това става с хора, които би трябвало да те познават. С човек, за когото си мислиш, че те познава — поклатих глава аз.

— Да, изпитвала съм го. В училище. Ако сгрешах, веднага ме закарваха при директора, който ми четеше конско за изкушенията, на които сме подложени по улиците, и за това, колко е важно да стоим в училище. Но, моля ви? Да сте прочели някъде в досието ми, че съм се шляла с някоя банда? Или че не смятам училището за важно? Оценките ми са винаги по-високи от средните и никога не бягам от час, така че отидете да четете конско на някой друг.

Тя гушна възглавницата и подпря брадичка в нея.

— Казвам си — те не те познават! Но после чувам същото и от устата на мама. И всеки път тя ми напомня за приятелката ми Трина, която избяга на четиринайсет, влезе в някаква банда и бе убита в случайна престрелка на улицата. Ало? Какво общо имам аз с това? Нали тъкмо поради тази причина двете с Трина прекъснахме приятелството си? Аз не съм като нея.

— Предполагам, че го правят за наше добро, но все пак наранява.

— И най-лошото е. — Погледът ѝ се стрелна над главата ми. — Какво искаш?

Дерек се завъртя пред мен и чукна с нокът по стъклото на часовника си.

— Нали казах пет минути?

— Да, каза. А пък аз ти отвърнах, че идеята не ми харесва.

— Трябва да поговорим.

Рей понечи да стане.

— Да повикам ли сестрите?

Махнах ѝ с ръка да седне обратно и се обърнах към Дерек.

— Не.

Той мушна ръцете в джобовете на джинсите си, залюля се на пети и каза:

— Саймън иска да говори с теб.

— Саймън няма ли си крака? — попита Рей. — Или уста? Ти какъв си? Верният му свети Бернард, който тича да донесе посланията на своя господар?

Той се извъртя с гръб към Рей.

— Клоуи?

В гласа му се четеше молба, която разколеба решимостта ми.

— Клоуи, мо... — Той задържа звука „л“ и удължи промеждутъка от време между звуците; за миг си помислих, че иска да каже „моля“, и ако го бе направил, щях да се предам въпреки нежеланието ми да ни виждат заедно. Ала само след миг той отрязва следващата съгласна и тръгна да излиза.

— Довиждане! — викна след него Рей. — Винаги ми е приятно да си бърбря с теб! — Обърна се към мен. — Нали ще ми кажеш за какво е всичко това?

— Обещавам. Как беше на басейна?

— Мисля, че мина добре. Беше хубаво, че излязохме, но не се забавлявахме кой знае колко.

31

Саймън преплува няколко дължини, а аз плясках във водата, като се опитвах да плувам „кучешката“, така че се разделихме. Нищо ново. Но имат страхотна пързалка и...

Тя отново се взря зад гърба ми и кимна предпазливо с глава.

— Здравсти! — поздрави Саймън.

Той се настани върху страничната облегалка на дивана. Отместих се, за да му направя място, но Рей бе седнала в другия край и не можах да се отдалеча много, така че бедрото му се опираше в рамото ми.

— Аз... — захванах.

— Не ти се излиза навън — продължи вместо мен той. — Страхотно. Можем да се скрием от Дерек тук вътре и да видим колко време ще му отнеме да ни открие.

— Ще ви оставя... — започна Рей и стана от дивана.

— Не, остани — каза Саймън. — Не исках да ви прекъсна.

— Не ни прекъсна. Делата ме зоват, така че ще тръгвам.

Когато тя излезе, аз се преместих на нейното място. Саймън седна до мен.

Бях му оставила достатъчно място, но той седна близо до мен — не се допирахме, но разстоянието бе съвсем малко и аз се взрях в сантиметрите незаето пространство от дивана, защото, така де, не знаех какво друго да направя или да кажа.

Ужасът, който преживях в мазето, все още витаеше над мен, позатихнал след шока и объркването, след напрежението, породено от разговора ми с лекарите и леля Лорън, ала сега, когато мина малко време, спомените ми се съживиха.

— Чувствам се ужасно — каза той. — Заради Тори. Знаех, че като ни види заедно, полудява, и се опитах да ѝ го кажа направо, но това влоши нещата още повече.

— Ти не си виновен. Тя си има проблеми.

Кратък, отсечен смях.

— Да, би могло и така да се каже. — След минута той ме погледна. — Добре ли си?

Кимнах с глава.

Наведе се напред, раменете ни се докоснаха и аз усетих топлия му дъх до ухото си.

— Ако бях на твое място, нямаше да съм добре. Щях да съм изплашен до смърт.

Наведох глава и на челото ми падна кичур коса. Той протегна свободната си ръка, за да го вдигне, но се спря. Прокашля се, ала не каза нищо.

— Беше доста интересно — обадих се след миг аз.

— Сигурно. Също като на кино, но в реалния живот... — очите ни се срещнаха — не е чак толкова, нали?

Кимнах.

— Така е.

Той се изви назад и опря гръб в ъгъла на дивана.

— Кой е любимият ти филм за зомбита?

Прихнах и щом смехът ми проехтя в стаята, напрежението се освободи. Мислите ми поеха в друга посока и вече намирах някакъв смисъл в тях. Опитвах се да забравя какво се бе случило, да го отмина, да съм силна и корава, да съм като Дерек. Вдигам мъртвите ли?

Голяма работа. После ги връщам, погребвам телата, следващият, моля!

Ала не успявах. Продължавах да ги виждам пред себе си, да усещам миризмата и допира им. Стомахът ми се свиваше, колчем си помислех за преживения ужас, за онова, което бях направила с тях, за ужаса, който те бяха изпитали. Най-добрият начин да се справя с това бе да се поотдалеча от преживяното. Не да го забравя, а само да се поотдръпна, като си представям безопасни образи от филмите.

Така че двамата се разпростряхме върху филмите за зомбита, като спорехме и обсъждахме достойнствата на ленти, които според данните от рейтингите, нито той, нито аз би трябвало да сме гледали.

— Той е с най-добри специални ефекти — заяви Саймън, — не го съди.

— Ами да, колкото повече експлозии, толкова по-завоалирани са дупките в сценария, които иначе са толкова големи, че биха погълнали цял камион.

— Сценарий ли? Че това е филм за зомбита.

Беше се проснал на пода, където ми демонстрираше „сцената на смъртта“ на едно страшно осакатено зомби. Аз лежах на дивана и го гледах.

— Нека отгатна — предложи той. — Имаш намерение да напишеш сценарий за първия некомерсиален филм за зомбита, чиято премиера ще бъде на Съндаун.

— Сънданс. Не. Нима съм споменавала, че ще режисирам некомерсиален филм? — потръпнах. — Застреляй ме веднага.

Той се ухили и седна на пода.

— Ще си го отбележа. Без некомерсиални филми. Не че се каня да напиша или да режисирам какъвто и да е филм. А ти какво искаш да правиш? Да пишеш сценарии, или да режисираш?

— И двете, ако е възможно. Да напишеш сценарий означава да съчиниш историята, но ако искаш разказът ти да оживее, ще трябва да го режисираш, защото в Холивуд режисьорът е всичко. А сценаристите? Имената им едва се разчитат на екрана.

— Значи, режисьорът е върхът на сладоледа.

— Не, върхът на сладоледа е студиото. Режисьорът е кралят. Студиото е Господ. Правят неща, които могат да продадат, нещо, което да пасва на четирите им малки квадранта.

— Квадранти ли?

— Четирите главни демографски групи. Момчета и момичета, разделени на млади и стари. Ако уцелиш и четирите наведнъж, ще създадеш блокбъстър и ще направиш студиото безумно щастливо. Това обаче не става при филмите за зомбита, колкото и да са страшни.

Той се потупа по корема.

— Откъде знаеш всичко това?

— Може да съм отраснала в Бъфалоу, но съм добре осведомена. Абонирана съм за списания като „Варайъти“, „Криейтив скрийнрайтинг“, за цял куп материали по въпроса, чета блогове в интернет. Ако искам да вляза в този бизнес, трябва да го познавам. Колкото по-отрано го опозная, толкова по-добре.

— О, Господи! Аз дори още не знам какъв искам да стана.

— Ще те наема за ефектите с дим и мъгла.

Той се засмя и погледна зад мен.

— Здравсти, брат ми. Надиша ли се на свеж въздух?

— Исках да поговорим — Дерек обхвана с поглед и двама ни. — С двамата.

— Ами тогава вземи си стол и сядай. Темата на нашия разговор е филми за зомбита. — Саймън хвърли поглед към мен. — Още ли сме на тази тема?

— Така мисля.

— Филми за зомбита ли? — произнесе Дерек бавно, сякаш не е чул добре. Лицето му помръкна и той заговори с тих глас. — Нима сте забравили какво стана днес?

— Не сме. Затова сме захванали темата. — Саймън ми се ухили. — Нещо близко до случилото се.

Дерек понижи още глас.

— Клоуи е в опасност. Грози я сериозна беда. А вие се мотаете и си плямпате за разни филми?

— Мотаем ли се? Плямпаме ли си? Ама че думи избираш. Наситени с емоция. Ще ни обясниш ли? Много добре знам какво стана и какво би означавало то за Клоуи. Но небето няма да падне, ако не го обсъдим на мига, Чикън Литъл. — Протегна се. — Мисля, че в момента имаме нужда от време, за да поохладим страстите.

— Да поохладим страстите? Доста се стараяш в тази насока, нали?

Аз се изправих.

— Ще видя дали Рей има нужда от помощ. За делата си.

Саймън седна.

— Почакай. Почти свършихме. — После се обърна към Дерек. — Нали?

— Да. Продължете. Не се тревожете. Сигурен съм, че татко всеки миг ще влезе през вратата и ще ни спаси. Ами ако и той е в беда? Ако и той се нуждае от помощ? Е, тогава става лошо, щото ще са нужни усилия, а ти си твърде зает... с охлаждане на страстите.

Саймън скочи на крака. Дерек не помръдна от мястото си. За миг двамата се изправиха един срещу друг, после Саймън ме побутна към изхода.

— Да вървим.

Аз се подвоумих и той беззвучно изрече: „Моля те“. Кимнах с глава и двамата излязохме.

Докато вървахме по коридора, хвърлих поглед към Саймън. Лицето му бе твърдо, безизразно. Видя, че го гледам и се опита да се усмихне, сякаш да ме увери, че не се сърди на мен.

— Госпожо Талбът — извика той. — Може ли пак да изляза? Да пострелям в коша, преди да се е стъмнило?

— Разбира се, миличък.

Почакахме на вратата. Тя излезе от кухнята, като си бършеше ръцете в кърпата и набра кода на таблото. Едва тогава погледна към нас и видя, че Саймън не е сам.

— О, Клоуи. Не съм сигурна дали можеш...

— Ще поиграем баскетбол, госпожо Талбът. — Той отвори вратата и ми направи път да изляза. — Ако искате, можете да ни гледате от прозореца.

— Само... само не изчезвайте от погледа ми.

Саймън затръшна вратата след нас и тръгна из двора с такава скорост, че трябваше да подтичвам, за да не изостана от него. Погледнах през рамото си. Вратата бе затворена и от госпожа Талбът нямаше и следа.

Той се огледа.

— Виждаш ли топката някъде?

— Мисля, че е в бараката. Ще отида да я взема.

Докосна ме по лакътя.

— Недей. Освен ако наистина искаш да играеш.

Поклатих глава и той ме поведе към каменната пейка до централната градина.

— Талбът може да ни наблюдава и тук — въздъхна той. — Дерек със сигурност знае как да ме вбеси. Знаеш ли кое е по-лошото? Аз знам, че нарочно ме дразни, за да ме ядоса, но въпреки това се ядосвам. Тъпо, тъпо, тъпо.

Замълча за миг и се заоглежда из двора.

— Дерек иска да ме накара да потърся нашия баща.

— Но как? Да избягаш от дома ли? Не можеш да...

— Не е толкова трудно. — Той се отпусна на пейката. — Ако си била отгледана като нас, като деца със свръхестествени способности, нещата са... по-различни. Правилата са други.

Така трябва. Ако си в беда, трябва да избягаш.

— Но ти не искаш да излезеш от тук?

— Напротив, искам. Обмислям го, откакто влязохме в дома. Баща ми е отвън — някъде — може да е попаднал в беда, а аз да се шляя в дом за групово пребиваване? Да влизам в часовете? Да се мъкна с Дерек? Да се държа, сякаш всичко е наред? Убийствено е, Клоуи.

Дерек знае колко силно желая да изляза. Както вече ти казах, нарочно ме дразни.

— Но къде е баща ти?

Той поклати глава.

— Не знаем. Той просто. Нещата се объркаха и той изчезна, а ние се озовахме тук. Дълга история.

— Значи може да почака.

— Благодаря ти. Работата е там, че той изчезна, а аз съм сигурен, че не е тръгнал по собствена воля. И ние висим тук в очакване да ни освободят, а после какво? Къде ще отидем?

Нямаме нито баба, нито стар чичо, нито семеен приятел, който да ни вземе при себе си. За нас ще се грижат чужди хора, ние ще поискаме да избягаме и от тях, така че какъв е смисълът да чакаме?

— Искаш да излезеш, но не можеш да го направиш.

— Можем да излезем. Дерек има план. — Кратък смях. — Повярвай ми, този човек винаги има план. Но планът му включва бягството само на единия, само моето бягство. Той няма да дойде. Категорично отказва.

— Какво? Кара те да се чувстваш виновен, че не бягаш, а самият той не желае да избяга? Докъде ще стигне така?

— Да, знам, не искам да прозвучи така, сякаш го защитавам, но той си има причина за това. Доста тъпа причина, но за него е много важна и няма никакъв смисъл да се опитвам да променя решението му. Той просто е... сащисан.

— Сащисан ли?

Саймън изви ръката си и се вторачи в нея.

— Сложно е за обяснение. Дерек иска аз да изляза и да намеря татко. Татко ме е научил как бих могъл да се свързвам с него. Магии и тем подобни неща. Но не мога да оставя Дерек сам.

— Не можеш ли?

— По-скоро няма. Тревожа се за татко, но той може сам да се грижи за себе си много по-добре, отколкото Дерек.

Сигурно съм го погледнала с недоверие, защото той продължи:

— Знам, че Дерек изглежда можещ човек и в повечето случаи наистина може, но друг път. — Той поклати глава. — Сложно е. Ако избягам и после нещо стане, опасявам се, че той просто... ще се остави на течението.

— Не разбирам.

— Знам. — Той се вторачи в дланите си. — Знам, че думите ми нямат смисъл, но...

— Сложно е.

— Да. Но... — Той си пое дълбоко въздух. — Започвам да си мисля, че трябва да се възползвам от тази възможност. Дерек има право. Няма да стигнем до никъде, ако си седя на задника. Трябва да имаме и теб предвид. Ти наистина трябва да излезеш от тук.

— Аз ли? — Думите излетяха от устата ми като писукане.

— Дерек е прав. Няма смисъл да се мъчим да крием способностите ти, те не са като моите. Не могат да се скрият. Не и когато те наблюдават под микроскоп.

— Ако ме преместят в болница, ще се оправя.

— Ами ако това не е просто преместване? — Той се огледа притеснено. — Думите ти относно Лиз продължават да ме глождят. Може би тя е шаман. Или е мъртва, но има вероятност да е умряла в катастрофа. Защо им е да убиват децата, чието състояние не се подобрява? Звучи глупаво, но дори Дерек е разтревожен.

— Дерек ли? Той каза...

— Знам какво е казал. Но когато разговарях по-късно с него, не отхвърли толкова лесно предположението ти. Дори сам повдигна някои въпроси. С Дерек нещата са лесни. Но ти ще имаш нужда от помощ. Да речем, че всичко се подреди чудесно и те освободят, какво ще правиш? С кого ще разговаряш? Откъде ще разбереш как да се върнеш към нормалния живот?

„Нормален“. Колко проста, дори досадна дума. Странно как изпъкваше тя сега, как лъщеше като медния пръстен на въртележката, който обещаващо свети, ала не може да се докосне с ръка.

С излизането ми от тук, проблемите ми нямаше да намерят решение. Леля Лорън непрекъснато ще ме наблюдава и ще приема погрешно всяка моя „анормална“ проява като знак, че трябва да ме върне в Лайл Хаус... или още по-лошо.

Но да избягам?

Знаех какво щеше да каже Дерек. Дори си представях изражението му, свъсения му поглед, в който се четеше презрение и безсилие. Вече не бях онази Клоуи Сондърс — момичето, което учи в училище по изкуства. Дори не бях и другата Клоуи Сондърс — шизофреничката. Ако Клоуи Сондърс — некромантката — следваше старите правила, можеше да свърши в килия с тапицирани стени, където ще чува гласове, които никой друг няма да чува.

Не бях толкова наивна. Четях новините. Знаех какво става с децата, които бягат от домовете си — навън те не откриват прекрасния живот, за който са мечтали. Колко ли време щеше да ни е нужно, за да открием бащата на Саймън? Как щяхме да живеем междуременно?

Какво щяхме да ядем? Къде щяхме да спим? Аз имах малко пари, които татко ми бе оставил, но докога щяха да ни стигнат? Какво щеше да стане, когато разпространят фотографиите ни на първите страници на вестниците? Когато всяко ченге, всеки загрижен гражданин щеше да ни търси?

Трябва да се покрия тук, да затворя очи и да се моля нищо да не се случи. Или да поема нещата в собствените си ръце. Да действам.

Да търсим помощ от изчезналия баща на Саймън не бе моя идея в този сценарий. Но ако изляза, ще мога да открива следите на Лиз. Това щеше да е по-лесно. В Бъфалоу болниците не бяха чак толкова много. А ако тя не беше в безопасност в болницата, какво оставаше за нас?

В опасност ли бяхме? Не можех да продължа да си бъркам в носа и да се преструвам, че всичко е наред.

— Ако вие излезете от тук, ще тръгна с вас — казах.

— Не си длъжна да го правиш. Исках да кажа, че аз трябва да изляза заради себе си и заради Дерек, а сега и заради теб. Щом открива татко, той ще ни помогне.

— А кой ще помогне на теб? Когато си навън?

Крива усмивка.

— Ще направя магия на убиеца си — ще му пусна малко дим.

— Трябва да се отдръпнеш. Дерек би бил много по-подходящ в случая. Идвам и аз.

Чаках в банята на момчетата, скрита зад високия шкаф. Сърцето ми подскачаше при всеки шум от коридора и ми подсказваше, че съм на път да направя най-голямата глупост в живота си.

Но не грешах. Също като Дерек и аз можех да събера две и две и да получа верния отговор.

Избърсах в джинсите изпотените си длани, погледнах си часовника и се помолих да съм си направила верните заключения. Но някъде вътре в себе си се надявах да не съм.

Щом часовникът ми показа 20:00, вратата на банята се отвори. Дерек запали лампата и затвори. Когато се обърна към огледалото и ме видя, той извика от изненада, което при други обстоятелства би ми направило удоволствие.

— Полудя ли? — изсъска той. — Какво правиш тук?

Минах покрай него и заключих вратата.

— Ако си дошла да обсъдим плана, не си избрала подходящото място — каза. Извърна се и ме проследи с поглед, докато аз пресичах банята на път към душа и пуснах студената вода, така че шумът ѝ да заглуши разговора ни, без парата да запълни помещението.

— Страхотно — измърмори той. — Сега пък ще си помислят, че се къпем заедно. Може просто да им кажем, че сме измили мръсотията, полепнала по нас в мазето, но се опитваме да пестим топлата вода.

Изправих се пред него.

— Разкажи ми плана си.

Той отвори уста, ала като никога досега от нея не излезе нищо и той се насили да се намръщи — само символично.

— През цялото време се мъчех да разбера защо искаш да ми помагаш. Какво ти пука, че съм некромантка? Какво ти пука, че щели да ме изритат от тук? Защо непрекъснато се озърташ и не ме изпускаш от поглед, както направи и днес следобед?

— Просто искам.

— Да помагаш. Ами, да, ти си противен и арогантен, но вътрешно си едно добро момче, което иска да помага на другарчето, притежаващо свръхестествени способности като него самия. Така. Но трябва да има и друга причина. И днес я открих. Саймън.

Той скръсти ръце на гърдите си.

— Да, Саймън искаше да съм добър с теб. Ясно? Вече мога ли да си взема душ? Сам?

— Искаш Саймън да избяга от тук. Да намери баща ви. Но той няма да тръгне без теб. Нужна му е причина, за да тръгне точно сега. И ти му я осигуряваш. Въпросната злочеста госпожичка.

— Не знам за какво говориш — изломоти той, ала избягваше да ме погледне в очите.

И последното съмнение, което ми бе останало, изчезна под напора на гнева ми.

— Ето ме и мен — истинска некромантка, наивна и объркана. Идеалната стръв. Само трябва да тръбиш с повод и без повод колко съм безпомощна и накрая той ще надене рицарските си доспехи. Страхотен план. Но нещо му липсва. Изгодата. В големите трилъри твоят герой има нужда от три неща. Цел, мотивация и изгода. Цел: да откриеш изчезналия си баща.

Мотивация: да помогнеш на бедната безпомощна некромантка. Липсва обаче изгодата.

Трябваше да поставиш госпожичката в истинска беда. Ами ако я грози опасността да бъде преместена в истинска психиатрия? Където ще бъде далеч от Саймън, който да ѝ помогне?

Или още по-лошо — където тя може да умре, да стане жертва на нечий пъклен план. И така, вземаш Тори, за да...

— Не! — Той вдигна ръце във въздуха, а в очите му се появи неподправен ужас. — Нямам нищо общо с това. Дори Тори да се е приближавала толкова близо до мен, че да можем да разговаряме — което може би си забелязала, — не бих го направил. Не съм сторил нищо, за да ги накарам да те преместят.

— Добре тогава, значи си се възползвал от ситуацията.

Дадох му минута да отговори. Но той не го направи и това ми бе достатъчно.

— Когато първия път ти казах, че съм видяла Лиз, ти не ми обърна внимание. Но щом осъзна, че това може да проработи в твоя

полза, запя друга песен пред Саймън. Пося семената на съмнението и зачака да покълнат. Затова не се намеси, когато предложих да преместят мен. Защото тъкмо това искаше. Изманипулира ситуацията и излъга.

— Никога не съм лъгал.

Пронизах го с поглед.

— Вчера наистина ли чу лекарите да говорят за моето преместване?

Той мушна ръце в джобовете си.

— Чух, че говорят за теб и по всичко личеше, че щяха да предложат.

— Така. Не си излъгал. Преувеличил си.

Той свъси вежди.

— Наистина си в опасност. Колкото повече си мисля за Лиз...

— Престани с тези глупости, Дерек! Получи каквото желаше. Саймън тръгва. Аз тръгвам с него. Ти си прав. Той трябва да излезе и да намери баща си. Ти, разбира се, можеше да ни спестиш тези грижи, като тръгнеш с него. Но това може да е много опасно. А той не е твой баща, така че и проблемът не е твой.

Той се стрелна към мен с такава скорост, че аз залитнах, но все пак успях да остана на мястото си. Не беше никак лесно, като се има предвид, че той се надвеси над мен, а от очите му излизаха искри.

— Така ли мисля, Клоуи?

Продължавахме да се гледаме един друг в очите.

— Нямам представа какво мислиш, Дерек — спокойно отвърнах аз, или поне се надявах да е така. — Саймън ми каза, че имало причина, поради която няма да излезеш. Според него причината била доста тъпа. Така че вероятно е само извинение. Може би просто не желаш да си навличаш неприятности.

— Само извинение ли? — Последва горчив смях. После той бавно, сякаш насила, отстъпи назад. — Нали прочете досието ми?

— Аз...

— Знам, че го прочете онази нощ, когато двете с Рей се правехте, че отмъкват храна от кухнята.

— Само защото бе постъпил така. Трябваше да разбере.

— Колко съм опасен. Не те коря. Но нали си отговори на въпросите? Знаеш точно колко опасен мога да бъда.

Преглътнах тежко.

— Ами...

— Знаеш какво съм направил и въпреки всичко си мислиш, че бих могъл спокойно да се разхождам по улиците? — Той сви устни. — Намирам се точно там, където ми е мястото.

Нещо в очите, в гласа, в лицето му ме накара да настръхна. Хвърлих поглед към душа и се загледах във водата, която пръскаше вратата със силната си струя, а шумът ѝ изпълваше стихналото помещение.

Погледнах към него.

— Сигурно си имал причина за постъпката си.

— Мислиш ли?

Опитах се да извърна поглед, за да не го гледам, но този път той направи крачка встрани и отново се изправи пред очите ми.

— Това ли искаш, Клоуи? Да разбереш причината? Да чуеш извинението ми? Че онзи насочи оръжие срещу мен и ако не го бях тръшнал в стената, сега нямаше да съм между живите? Е, не стана точно така. Там имаше и едно хлапе, което никога няма да проходи отново и аз нямам никакво извинение за това. Виновен съм. За всичко съм виновен само аз. Баща ни изчезна. Докараха Саймън тук. Аз...

Той затвори уста, пхна ръце в джобовете си, стисна зъби и се загледа някъде над главата ми.

След миг каза:

— Да. И така, аз искам Саймън да излезе от тук и ще направя всичко, за да го накарам да излезе, но с това не те застрашавам ни най-малко. Нямах причина да се оплакваш.

Аз го гледах с широко отворени очи и усещането ми, че този път може би съм го разбрала, се изпаряваше с всеки изминал миг, както е ставало винаги досега. Тъкмо ще доловя нещо от същността му и той тутакси ще го скрие, при това толкова бързо, че ще ме остави да се укорявам, задето съм била толкова глупава, че съм се надявала на нещо повече.

— Няма никаква опасност? — бавно попитах аз. — Ще избягам от тук. От дома. От семейството си. От своя живот.

— Ще бъдеш със Саймън. Не се преструвай, че ти е толкова трудно да останеш с него.

— Моля?

— Знаеш какво имам предвид. Няколко дни насаме със Саймън? Би било яко. А това означава много за него. Много. Да избягаш заедно с него, за да му помогнеш да открие баща си? Никога няма да го забрави.

Ококорих очи.

— Божичко! Така ли мислиш? Наистина ли? Страхотно! Обзалагам се, че ще ме помоли да не отстъпвам от решението си и прочее. Можем да си пишем любовни писма — всеки от своя център за непълнолетни. Може дори да ни разрешават да се срещаме на танците, организирани съвместно от двата центъра.

Той ме гледаше намръщено.

— Наистина мислиш, че съм идиотка, нали? — казах аз и тутакси вдигнах ръка да го спра. — Не, няма нужда да отговаряш. Моля те. Да те светна по въпроса: да си намериш гадже не стои на първо място в списъка на момичешките приоритети. В момента това дори е доста ниско в моя списък, както сам можеш да разбереш — много по-долу е от такива тривиални неща, като например да се върна към предишния си живот.

— Добре.

— Когато това свърши, няма да се изненадам, ако Саймън не иска повече да ме вижда. Ако просто остави всичко зад себе си. И знаеш ли какво? Това ще е много добре. Защото аз трябва да разбера какво е станало с Лиз. А на Саймън искам да помогна, защото така трябва, а не защото си мисля, че е чак тооолкоз готин. Може и да не съм гениална като теб...

Той отново смръщи чело.

— Аз не съм...

— Но съм достатъчно умна, за да знам, че това няма да е някое романтично приключение. Ще избягам. Ще живея на улицата. Дори да открием баща ви, не съм сигурна, че той ще е в състояние да уреди живота ми. — Помислих си за леля Лорън и сърцето ми се сви от мъка. — Не съм сигурна, че изобщо може да се уреди.

— Значи трябва да съм ти благодарен, че отиваш с него?

— Не съм казала.

Той отново се надвеси над мен.

— Ти трябва да се махнеш от тук, както и Саймън, може би дори повече. Може и да не виждаш опасността, но аз я виждам. И се

тревожа.

— Тревожиш се? За мен?

Той сви рамене.

— Разбира се. Загрижен съм. Знаеш го. — Когато говореше, той не можеше дори да ме погледне в очите. — Да, нуждаем се от теб, но освен това аз наистина желая да помогна на друг като мен със свръхестествени сили. — Хвърли поглед към мен. — Трябва да се държим заедно.

— Да не си посмял!

— Какво?

Той премести погледа си от мен и заоглежда банята.

— Прав си — рекох. — Наистина се нуждая от помощ. Животът ми се разпада и вероятно някой ден ще хвърля поглед назад и ще го оценя като най-голямата и най-глупавата грешка, която някога съм правила, но в този момент това е единственото правилно решение. Имаш нужда от мен като въпросната злощастна госпожица? Добре. Но никога повече не казвай, че го правиш заради мен. Това няма нищо общо с моята особа. Да не си посмял да твърдиш обратното!

Обърнах се и излязох.

Питах се дали след нашето бягство ще намеря време за сън. Защото в Лайл Хаус не разполагах с такова.

През онази нощ бях толкова изтощена, че дори нямах възможност да легна, негодувах срещу Дерек или се опасявах от стъпката, която се канех да направя. Щом усетих матрака под себе си, тутакси потънах в сънища с виещи полицейски сирени и лаещи полицейски кучета. Сънувах момче, приковано към болничното легло, момче, заключено в дом за групово пребиваване, и духове, затворени в разкапващи се трупове. Зомбита, които скимтят и молят за милост, момиче, което пищи: „Но аз не исках!“, и момче, което отвърща: „И аз не исках. Няма значение“.

Сънищата се въртяха и се смесваха и от тях се откъсна един сън — образ, погребан от по-силните и по-гръмогласни картини, който се отдели от останалите и попита: „Ами аз?“.

Стреснах се и се изправих в леглото, увиснала в тъмнината, вихреца се в разбърканите образи, във въпросите, които те повдигаха, в отговорите, които обещаваха. После скочих от постелята.

Почуках на вратата на банята.

— Дерек?

Отговори ми мощно хъркане.

Отново потропах на вратата и извиках по-силно:

— Дерек?

Свивах пръстите на краката си от студ, стъпила на леденостудения дървен под, и търках настръхналата кожа на ръцете си. Трябваше да си взема пуловера. И да си обуя чорапки.

Дори не биваше да съм тук. Бях казала на момчето да си гледа работата, бях се оттеглила по великолепен начин... а сега се промъквах обратно и го молех за разговор. Да каже как се разваля една сцена.

Щом вдигнах ръка да почукам, бравата изщрака. Вратата се отвори със скърцане, аз вдигнах поглед с готово извинение на устата и очите ми се блъснаха в нечии гърди. Голи гърди... при това не

момчешки. Широки и мускулести, с разпръснати по тях възпалени точки от акне — единственият белег, че не принадлежат на зрял мъж.

Когато се разхождаше из сградата, Дерек неизменно носеше широки ризи и торбести джинси. Ако исках да си изфантазирам как изглежда под тях — а аз не исках, — щях да си представя яко, почти дебело тяло. Всичката тази храна, която отмъкваше от кухнята, все някъде трябваше да се трупа. И очевидно се бе натрупала, само че не се бе превърнала в тлъстини.

Страните ми пламнаха, а погледът ми се спусна от гърдите надолу... и аз видях, че той беше само по боксерки.

— Клоуи?

Погледът ми се стрелна — с благодарност — към лицето му.

Той се взираше в мен.

— Клоуи? Какво...

— Длъжник си ми.

— Хм? — Той разтърка очи с палец и показалец, шумно се прозя и разтърси рамене. — Колко е часът?

— Късно е. Или по-скоро рано. Няма значение. Нужна ми е помощта ти, а ти си ми длъжник. Облечи се и след пет минути слез долу.

Извъртях се на пети и се отправих към стълбите.

Щеше ли Дерек да ме последва? Вероятно не, като се има предвид как същия следобед пренебрегнах неговата молба за „петминутна среща“.

Бях планирала да не помръдна от прага му, докато той не се съгласи да ми помогне. Ала не очаквах да ми отвори полугол. А това ми напомни, че и аз бях само по долнището на пижамата си, а отгоре бях облякла фланелка с презрамки. Когато слязох, зърнах блузката, която Рей бе оставила в стаята с телевизора през деня. Тръгнах да излизам, като пътьом я нахлузвах и в коридора се сблъсках с Дерек.

Той носеше памучни панталони и тениска, беше се спрял по средата на коридора и яростно се чешеше по голата ръка.

— Бълхите ли? — попитах.

Шегата бе неуспешен опит да повдигна общото настроение и мислех, че не заслужавам свъсения поглед, с който ме възнагради.

— Хайде да свършваме — каза той. — Не съм във форма.

Можех да го попитам с какво настроението му сега се различава от обичайното за него, ала прехапах език, поканих го с жест в стаята с телевизора и затворих вратата. После наострих уши.

— Тук е добре — забеляза той. — Само трябва да сме тихи. Ако някой идва, ще го чуя.

Отидох в средата на стаята и заставах на лунната светлина. Когато той ме последва, за първи път го огледах по-добре. Лицето му беше бледо, страните му горяха, но не от акнето.

Косата около лицето му се бе сплъстила от пот, а зачервените му очи блестяха и се мъчеха да се фокусират.

— Имаш треска — казах.

— Може би. — Той прибра косата си назад. — Предполагам, че е от храната.

— Или си пипнал някой вирус.

Поклати глава.

— Аз не... — Подвоуми се и продължи: — Аз не се разболявам. Поне не толкова често. Част от моето... състояние. Това изглежда е някаква реакция. — Отново задраци по ръката си. — Не е толкова важно. Просто не съм във форма. По-кекав съм от обикновено, би казал Саймън.

— Трябва да се върнеш и да си легнеш. Забрави за...

— Не, ти си права. Длъжник съм ти. Какво ти е нужно?

Искаше ми се да поспорим, но видях, че вече е решил.

— Почакай — казах и забързах към коридора.

Той изпусна едно гневно „Клоуи!“ след мен, последвано от серия глухи ругатни, сякаш нямаше сили дори да изпсува като хората.

Върнах се с чаша студена вода и му я подадох заедно с четири таблетки тиленол.

— Две сега и две после, в случай че...

Той метна и четирите в устата си и изпи половината вода.

— Ако искаш, изпий и четирите още сега.

— Обмяната на веществата ми е много бърза — отвърна. — Това също е характерно за състоянието ми.

— Познавам доста момичета, които няма да имат нищо против такава обмяна.

Той измуча нещо неразбираемо и пресуши чашата.

— Благодаря ти, но... — Среещна погледа ми. — Не е нужно да си добра с мен, само защото не се чувствам във върхова форма. Ти си луда. Имаш това право. Използвах те и влоших нещата още повече, като се правех, че ти помагам. Ако бях на твое място, щях да ти донеса вода само ако исках да я излея върху главата ти.

Той се обърна да остави изпразнената чаша на масата и слава Богу, защото бях сигурна, че съм зинала от изненада. Или треската бе повлияла силно върху мозъчната му дейност, или аз все още сънувах, защото думите му прозвучаха като признание за вината му.

Може би дори като косвено извинение.

Обърна се отново към мен.

— И така, нуждаеш се от...

Махнах му с ръка да седне на дивана. По лицето му премина сянка на раздразнение — да се настани удобно означаваше да се разсее, а той не можеше да се занимава с подобни неща, ала когато се настаних на отсрещния стол, той се довлече до дивана. Като не го пускам да отиде и да си легне, поне да използва времето и да си отпочине.

— Знаеш нещо за некромантията, нали? — започнах аз.

Той сви рамене.

— Е, не съм експерт.

— Но знаеш повече от мен, от Саймън или от когото и да е в момента. Как некромантите контактуват с мъртвите?

— Имаш предвид онзи в мазето ли? Ако е там, ще го видиш. После можеш да му говориш, както говориш с мен сега.

— Питам те как бих могла да контактувам с точно определена личност. Възможно ли е? Или мога да общувам само с онези, на които попадам?

Той замълча. Когато проговори, гласът му беше необикновено тих.

— Говориш за майка си, нали, Клоуи.

— Не! — Дори не си бях помисляла да му отговоря с такъв рязък тон. — Е, да, хрумна ми, че някой ден, може би, разбира се, че бих искала, дори много ми се иска. — Чух се колко объркано говоря и си поех дълбоко въздух. — Свързано е с положението ни.

— Лиз ли имаш предвид?

— Не. Аз... мисля, че бих искала да ѝ се обадя. С-само за да се уверя. Но не затова те питам. Забрави причината, поради която искам да го разбера.

Той се облегна назад върху възглавницата на дивана.

— Ако знам причината, ще ти отговоря много по-ясно.

Може би, но нямаше да му я кажа, преди да съм събрала достатъчно факти, за да подкрепя теорията си.

— Ако е възможно да установя контакт с точно определена личност, как бих могла да го направя?

— Възможно е, но никак не е лесно, а на твоята възраст няма никакви гаранции. Като Саймън и магиите му — и ти още си чирак.

— Всичко става случайно — случайно вдигам мъртвите и прочее.

— Не, не е така. — Той разсеяно се почеса по ръката, а шумът от дращенето наруши тишината. — Доколкото съм чувал, вдигането на мъртвите е много трудно и изисква сложен ритуал. — Поклати глава и престана да се дръгне. — Може и да не съм разбрал както трябва. Както вече казах, не съм специалист.

— Да се върнем на въпроса. Как бих могла да повикам точно определен дух?

Той се отпусна, подпря глава отзад на облегалката и се взря в тавана, после кимна с глава, сякаш на себе си.

— Ако не ме лъже паметта, има два начина. Можеш да използваш някоя лична вещ.

— Като куче следотърсач ли?

Лек шум, звучащ като смях.

— Да, предполагам. Или като онези екстрасенси във филмите, които все искат някоя вещ, принадлежала на въпросния човек.

— А втория начин? — Постарах се да скрия колко много се нуждаех от отговора на този си въпрос и колко много се надявах сама да съм стигнала вече до него.

— Трябва да отидеш на гроба.

Сърцето ми запрепуска и ми трябваше малко време, за да проговоря отново.

— На гроба. Като предполагаме, че тъкмо там е заровено тялото. Важно е тялото, а не самият гроб.

Той отпъди с жест незначителното разграничение, което направих и пред очите ми отново се появи старият Дерек.

— Да, тялото. Основното, което принадлежи на съответната личност.

— В такъв случай знам какво искаше призракът в мазето.

Обясних му как духът е настоявал да „установя контакт“, да „ги призова“ и да „изслушам историята им“.

— Имал е предвид погребаните трупове. Затова искаше да влезе в мазето с ниския таван. За да бъде достатъчно близо до телата и да установя контакт с духовете.

Дерек изви ръка и започна да се дръгне отзад между плешките.

— Защо?

— От онова, което ми се струва, че казваше, става въпрос за Лайл Хаус. Нещо, което могат да ми кажат.

— Но тези тела са заровени там много преди Лайл Хаус да стане дом за групово пребиваване. И ако духът знае нещо, защо сам не ти го е казал?

— Не знам. Той спомена... — Напрегнах се да си спомня. — Сякаш спомена, че не може сам да се свърже с тях.

— Тогава откъде знае, че те имат да ти кажат нещо важно?

Добри въпроси. Затова се бях обърнала към Дерек. Защото той ще постави под съмнение предположенията ми, ще ми покаже недостатъците им и какво би трябвало да знам, преди да си направя съответните заключения.

— Не знам — признах си накрая аз. — Независимо как са попаднали там, сигурна съм, че не са умрели от естествена смърт. Вероятно имаш право да твърдиш, че по никакъв начин не са свързани с нас и онзи дух е объркан, изгубил е следите на времето. Или пък иска от мен да разреши загадката на тяхната смърт. — Изправих се. — Но каквото и да желае да ми съобщи, ще го изслушам. Или поне ще се опитам.

— Почакай.

Той вдигна ръка и аз затърсих и други аргументи. Чиста загуба на време. При това беше опасно, като се има предвид, че ни бяха заловили заедно. И да не забравя, че предишния път се бях опитала да контактувам с духовете, бях ги върнала в телата им. Ако го направя пак, по-добре да не го викам да ми помага, когато отново ги погребва.

Той скочи на крака.

— Трябва ни електрическо фенерче. Аз ще взема. Ти се погрижи за обувките.

Кракът ми не бе стъпвал в ниското мазе, преди разговора ми с първия призрак и всички, зададени му от мен въпроси, които Дерек бе повдигнал.

Слязохме в пералното помещение. Дерек застана встрани и се облегна върху сушилнята.

Аз седнах в средата на пода и кръстосах крака, затворих очи и се съсредоточих.

Не след дълго долових откъслечни фрази и образи, сякаш духът ме бе очаквал — но нищо повече. Уведомих Дерек за това и казах:

— След като ти ми даде онова бурканче, престанах да вземам лекарствата. Но вероятно има остатъци от тях в тялото ми.

— ... не лекарства — каза духът. — ... блокират...

— Какво блокират?

— Магията... духовете... блокират...

— Магия за блокиране на духове? — предположих аз.

Последното привлече вниманието на Дерек и той излезе напред, като свали ръце от гърдите си.

— Каза, че е блокиран от магия ли? Каква магия?

Тъкмо щях да предам думите му, ала духът очевидно ги бе чул и отговори:

— ... магия... ритуал... важно...

— Важно ли е?

— Не... не е важно — натърти той.

Предадох го на Дерек, който заропта срещу несъвършенството на подобен вид общуване, яростно се задръгна по ръката, а после рече:

— Кажи му да изговаря само по една дума. Да я повтаря, докато я разбереш и я повториш на глас. Ще стане бавно, но затова пък няма да пропуснем.

Той млъкна и проследи погледа ми до ръката си. Кожата му... се движеше. Гърчеше се.

— Какво по...? — започна той, после безпомощно изръмжа и яростно я разтърси. — Мускулни спазми. Напоследък често ги получавам.

Отново се взря в бърчещата се кожа, сви дланта си в юмрук и наду мускули, като се опитваше да спре спазмите. Помислих да му предложа да отиде на лекар, но осъзнах, че за човек като Дерек това нямаше да е толкова лесно. Сега вече виждах, че гърченето идва от мускулите му, които сами се свиваха и разпускаха. Страничен ефект от състоянието му, предположих аз — от бързото развитие на мускулатурата му. Както всичко останало в организма му по време на пубертета.

— Само дано не набъбнат дотам, че да скъсат дрехите ти и да позеленеят — казах.

— Моля? — чертите на лицето му станаха по-меки и той стана от мястото си.

— Като „Невероятният мускул“. Ха-ха-ха! Или по-скоро като „Невероятно тъпият филм“. — Той разтърка ръката си. — Не ми обръщай внимание, върни се пак към призрака.

Духът бе чул предложението му да изрича само по една дума и точно така постъпихме.

Получи се много по-добре, макар да се усещах повече като участник в някоя парада, когато той изговаряше думата, повтаряше я и я потретваше, а ние развълнувано повтаряхме след него, докато най-накрая я разберем.

Започнах с въпроси, отнасящи се до самия призрак, и разбрах, че приживе бил некромант.

Когато ме приели в болницата, той бил там. Спомена, че възпирали духовете и не им давали да тормозят пациентите с психически страдания, но не го разбрах добре — не беше толкова важно.

Духовете разпознавали некромантите и още щом ме видял, той разбрал. След като видял, че аз не знам какво ми е, осъзнал, че имам нужда от помощ. Но преди да успее да се свърже с мен, те ме преместили. Така че той ме последвал в Лайл Хаус. Само че тук имало бариера против духове. Помислил, че е магия, но когато Дерек оспори предположението му, духът призна, че може и да е от строителните материали, характерни за местоположението ни.

Знаеше само, че единствените места, където би могъл да установи частичен контакт с мен, са мазето и таванът.

Колкото до трупите в килера с ниския таван, той знаеше две неща. Първо, те са били убити.

Второ, имали свръхестествени способности. Като обединил двата факта, останал с убеждението, че историята на техния живот би била от интерес за нас. Не можел сам да я научи, тъй като не можел да контактува с мъртвите така, както контактувал преди да стане един от тях.

— Но те представляваха само два скелета с изсушена плът отгоре — уточни Дерек. — Като мумии. Каквото и да им се е случило, то няма нищо общо с нас тук и сега.

— Може би — бе краткият отговор на духа.

— Може би ли? — Дерек се развълнува и закричи из помещението. Мърмореше нещо под носа си, но не бе ядосан, само объркан; мъчеше се да разреши загадката и да открие някаква връзка, а всъщност трябваше да бъде в леглото и да лекува треската си.

— Самюъл Лайл — изрече духът. — Първият собственик на къщата. Познавате ли го?

Отговорих отрицателно, после попитах и Дерек.

— Как бих могъл да познавам човека, построил тази къща преди сто години?

— Преди шейсет — уточни духът и аз предадох думите му на Дерек.

— Все едно — отвърна Дерек и отново закричи из стаята. — Той изобщо знае ли коя година сме сега?

Канех се да отбележа, че щом духът знае преди колко години е построена къщата, очевидно знае коя година е сега, ала Дерек само мърмореше, тъй като треската му пречеше да се съсредоточи.

— Човек със свръхестествени способности — рече духът. — Лайл. Магьосник. Когато предадох думите на Дерек, той застина на място.

— Човекът, построил тази къща, е бил магьосник?

— Практикувал е черна магия. Бил е алхимик. Експериментирал е. С хора, които притежават свръхестествени способности.

Тръпки ме побиха и аз скръстих ръце.

— Мислиш, че затова са умрели хората в мазето? Че този магьосник, Лайл, е експериментирал върху тях?

— Откъде знае толкова много за този човек? — попита Дерек. — Нали те е последвал дотук?

— Всички знаят — отвърна духът. — Всички в Бъфалоу. Всички, които имат свръхестествени способности. Знаят къде е живял. И не се приближават до това място. Или поне така беше.

Дерек поклати глава.

— Все още не разбирам по какъв начин този факт би могъл да е свързан с някого от нас.

— Може би — отговори духът. — А може би не. Трябва да попитам.

Дерек изруга през зъби и удари с ръка по стената достатъчно силно, за да ме накара да подскоча. Приблжих се до него.

— Легни си. Вероятно си прав. Убедена съм, че нищо...

— Не казвам това. Само... Някакъв магьосник построил къщата преди шейсет години; в килера са погребани хора със свръхестествени способности; а сега и ние сме тук — три деца с такива способности. Домът за групово пребиваване носи неговото име. Това важно ли е?

Или къщата просто носи името на човека, който я е построил? Не ми прилича на съвпадение, но не виждам и връзка.

— Остави на мен. Върни се.

— Не, той е прав. Трябва да попитаме. Аз просто... — Той мушна ръката си под ризата и започна да се чеше отзад на гърба. — Чувствам се като задник и това ме побърква. Но трябва да го направим.

Духът ни последва в мазето с ниския таван.

— Как да избегна онова, което направих преди? — попитах аз. — Как да направя така, че да не ги върна в телата им?

Мълчание. Преброих до шейсет и викнах:

— Ало? Още ли си тук?

— Спокойно. Съсредоточи се. Но внимателно. Тихо. Силата ти... Твърде е мощна.

— Способностите ми са твърде силни ли?

Не успях да потисна усмивката на устните си. Никак не бях сигурна, че искам да притежавам такива способности, но беше наистина страхотно да чуя, че способностите ми са по-силни от тези на

средния некромант. Сякаш преминавам тест за интелигентност и ми казват, че съм по-умна, отколкото съм си мислила.

— На твоята възраст... Не би трябвало да...

Мълчание. Търпеливо очаквах поредната дума. Чаках.

— Ало?

Той захвана отново, дума по дума.

— Твърде скоро... Твърде много... Твърде...

Дълга пауза.

— Нещо не е наред — изрече той накрая.

— Не е наред ли?

Дерек изпълзя от тъмнината, където мълчаливо наблюдаваше какво става.

— Какво казва той?

— Нещо за способностите ми. Че те са... не били наред.

— Твърде са силни — каза духът. — Необикновено.

— Необикновено? — прошепнах аз.

Очите на Дерек блеснаха.

— Не го слушай, Клоуи. Значи си силна. Голяма работа. Добре си. Само забави темпото.

Духът се извини. Даде още няколко указания, после заяви, че ще ни наблюдава от „другата страна“, защото присъствието му може да е дало тласък на моите способности. Ако имам нужда от него, щял да се върне. Последно предупреждение да не полагам твърде много усилия и изчезна.

Дерек се оттегли в тъмното, като ме остави сама, седнала с кръстосани крака, с електрическото фенерче пред мен на пода. Колкото и да исках да го използвам срещу тъмнината, аз го бях оставила настрана, светлинният лъч бе насочен към мястото, където бяхме погребали телата с надеждата, че ако земята се размърда, Дерек ще ме предупреди, преди да вдигна мъртвите от техните гробове.

За да освободя духовете от трупите им, бях прибягнала до визуализиране и сега го направих отново. Представих си, че дърпам духа от всеки труп и го влача като факир, който изважда дълъг до безкрайност шал от ръкава си.

На няколко пъти долових проблясък, който мигновено изчезваше. Продължавах да работя, бавно и упорито, като се съпротивлявах на желанието си да се концентрирам по-силно.

— Какво искаш? — изстреля женски глас, толкова близо и толкова ясно, че аз грабнах фенерчето, убедена, че някоя сестра ни е открила.

Ала лъчът освети фигурата на жена, облечена в комплект — пуловер и жилетка. От кръста нагоре. Стоеше изправена, главата се опираше в ниския таван, което означаваше, че тялото ѝ е „погребано“ до кръста в мръсния под. Може би беше трийсетгодишна, с русо кокче на тила. Острите ѝ черти бяха сковани от досада.

— Е, некромантке, какво искаш?

— Кажи ѝ да ни остави — изхленчи мъжки глас в мрака.

Насочих фенерчето натам, но успях да различа само блед силует на отсрещната стена.

— Искам с-само да поговорим — казах.

— Разбрахме — изстреля жената. — Като викаш, дърпаш и дотягаш, докато ни изкараш насила навън.

— Не ис-сках.

— Не можеш да ни оставиш на мира, така ли? Не ти стигна, че ни върна обратно в телата ни. Знаеш ли какво е? Да си седиш и да се

наслаждаваш на приятния следобед и ни в клин, ни в ръкав да се озовеш обратно в тялото си, да започнеш да дращиш, за да излезеш на повърхността, ужасен, че може да си уловен в капан от някой видиотен некромант, който е тръгнал да си търси зомбита, за да му слугуват?

— Не исках да...

— О, чуваш ли я, Майкъл? Не била искала. — Жената се приближи към мен. — Значи, ако случайно пусна на свобода пъкления огън над главата ти, няма да е кой знае какво, защото не съм искала, така ли? Ти притежаваш сила, момиченце, и по — добре се научи да я използваш както трябва, преди някой да реши да ти даде добър урок. Призови ме пак и ще видиш.

Тя започна да избледнява.

— Почакай! Ти си... — мъчех си да си спомня как Саймън бе нарекъл жената магьосница — „вещица“ си, нали? Какво ти се е случило?

— Убиха ме, в случай че не виждаш добре.

— Задето си вещица ли?

Тя се втурна обратно с такава скорост, че аз подскочих.

— Искаш да кажеш, че сама съм си го причинила, така ли?

— Н-не. Самюъл Лайл, собственикът на тази къща, ли те уби? Защото си била вещица?

Устата се изкриви в противна усмивка.

— Убедена съм, че получи допълнително удоволствие от факта, че съм вещица. Не трябваше да се доверявам на магьосник, но бях глупачка. Отчаяна глупачка. Сам Лайл ни обеща лесен живот. А ние всички мечтаем за това, нали така? Власт безценна. Сам Лайл бе продавач на сънища. Продавач на лек живот. Или пък побъркан. — Отново същата противна усмивка. — Тъй и не разбрахме кое от двете беше той, нали, Майкъл?

— Побъркан — долетя шепот някъде отзад. — Помниш ли какво ни правеше.

— Да, но с наше желание. Поне в началото. Виждаш ли, момиченце, научният напредък се основава на експеримента, а за експеримента са нужни субекти, та двамата с Майкъл бяхме тъкмо такива субекти. Опитни мишки, жертви на един безумец.

— Ами аз?

Тя се подсмихна.

— Какво за теб?

— Това има ли нещо общо с присъствието ми тук? В този момент? В дома има още като нас. Деца със свръхестествени способности. Събрали са ни в дом за групово пребиваване.

— Опити ли правят с вас? Завързват ли ви за леглата, пускат ли ви електрически ток, докато си отхапете езиците?

— Н-не. Н-нищо подобно.

— Тогава бъди благодарна на съдбата и престани да ни дотягаш. Сам Лайл е мъртъв и — ако съдбата е благосклонна към нас — вече е изгнил в пъкъла.

Образът ѝ пак започна да избледнява.

— Почакай! Трябва да разбере.

— Ами, разбери го! — И пак се върна обратно. — Ако си мислиш, че си тук заради някакъв си умрял магьосник, значи и ти си побъркана колкото него, но аз нямам отговори за теб. Аз съм сянка, а не оракул. Какво търсите тук, в къщата, където умрях? Откъде да знам? И какво ме интересува?

— В беда ли съм?

Тя изкриви уста.

— Нали имаш свръхестествени способности? Значи непрекъснато си в беда.

— Изпълнихме мисията, но нищо не научихме. Сега въпросите са дори повече — казах аз, когато влязохме в пералното помещение и започнахме да изтупваме дрехите си. — Вече можеш окончателно да се прибереш и да си легнеш.

Дерек поклати глава.

— Няма значение. Няма да мога да заспя.

— Заради тях ли? Съжалявам. Не исках.

— Когато почука на вратата, аз и без друго не спях. — Той издърпа едната си обувка и отми мръсотията от подметката си в умивалника. — Заради треската или кой знае защо. Напрегнат съм. Неспокоен. — Мускулите на ръката му заподскачаха като по команда. — Работата е там, че не правя достатъчно физически упражнения. Не става само с подхвърляне на топка, както правим двамата със Саймън.

Нужно ми е повече... пространство. Повече движения. Мисля, че причината е тази — и той потърка по-силно гърчещите се мускули.

— Не можеш ли да помолиш да ти дадат екип за тренировки? Изглежда, гледат с много добро око на подобни занимания.

Той хвърли бърз поглед към мен.

— Нали чете досието ми? Нима наистина очакваш да ми купят комплект гирички и боксова круша? — Той се огледа. — Уморена ли си?

— След всичко това? Не.

— Не искаш ли да подишаш малко чист въздух? Да излезем и да се поразходим?

Засмях се.

— Да, ако нямахме онзи незначителен проблем с охранителната система на вратата.

Той прокара пръсти през косата си и отърси мръсотията, която бе насъбрал в мазето с ниския таван.

— Знам кода.

— Моля?

— Нали не мислиш, че ще карам Саймън да избяга, а няма да знам кода на охранителната система? Можем да излезем навън и наистина трябва да поогледаме наоколо, да определим пътищата за бягство, скривалищата. Не съм ходил много по екскурзии, така че не знам какво има в съседство.

Скръстих ръце на гърдите си.

— Можеш да излизаш когато си поискаш, така ли? И да правиш необходимите физически упражнения? Но никога не си го правил?

Той пристъпваше от крак на крак.

— Никога не съм си го помислял.

— Разбира се, че не си. Но щом алармата се изключи, може да се включи сигнализация „Внимание!“. Така че, ти не си се възползвал от възможността да го разбереш. Но сега вече трябва. Ако ни хванат, е, и без друго всички си мислят, че навсякъде ходим заедно. Ще ни накажат, задето сме се опитали да излезем, но няма да е същото, ако ни хванат двамата със Саймън, докато се мъчим да избягаме.

Той се почеса по ръката.

— Идеята си я бива.

— Никога обаче не ти е хрумвала.

Той не каза нищо. Въздъгнах и се отправих към стълбите.

— Клоуи — обади се той. — Почакай. Аз...

Погледнах назад.

— Идваш ли?

Пет минути по-късно ние вървахме надолу по тротоара, а зад нас светлините на Лайл Хаус избледняваха. Обиколихме карето и отбелязахме всички пътища, извеждащи от къщата.

Намирахме се в някакъв квартал на Бъфалоу, който не познавах — наоколо имаше много стари къщи, построени върху големи терени, в които очакваш да зърнеш паркиран някой мерцедес или кадилак. Но тутакси разбрах защо нямаше подобни автомобили — причината беше в издигащите се на няколко преки в източна посока високи комини.

Като отминахме две преки на запад, замърсеният въздух около нас ми подсказа, че се намираме в промишлена зона и Дерек го потвърди. Районът бе стар и доста приличен, но му липсваше елегантност. Нямаше зложни къщи, нито порномагазини, нямаше и кафенета, нито барове. След редките си излизания навън, Саймън разказвал на Дерек, че е видял доста стари и непретенциозни магазинчета, много малки улички и тъмни местенца.

— Когато стигнете до промишления район — каза Дерек, — вече ще сте на свобода. А ако не можете да се отдалечите в тази посока? — Той махна с ръка на изток, към фабриката. — Тогава тръгнете натам. Има само предприятия. Сигурен съм, че ще откриете един-два изоставени склада, за да се скриете за известно време. — Огледа се, като отбелязваше на ум всяка подробност от пейзажа, поемаше с разширени ноздри хладния нощен въздух в гърдите си, който усещаше като балсам за треската си. — Ще запомниш ли всичко?

— Ако ми го повториш. Но съвсем бавно. Може би ще трябва дори да ми го нарисуваш? Да ми го обясниш с чертеж?

Той се намуси.

— Само питам, ясно? Важно е.

— Ако се притесняваш, че няма да се справим, решението е очевидно. Ела с нас.

— Недей.

— Само казвам.

— Е, не го казвай.

Той тръгна по-бързо, като ме остави да подтичвам до него. Саймън беше прав — когато разговаряш с Дерек, не си прави труда да обсъждаш въпросите, — но аз не можех да се стърпя.

— Саймън се тревожи за теб.

— Така ли? — Той спря, обърна се и разпери ръце. — На какво ти приличам?

— На човек, който би трябвало да си е в леглото и да се лекува, а не да дебне...

— Аз не дебна — изстреля в отговор той, по-рязко, отколкото бе необходимо. — Питам те къде съм? На улицата, нали? На няколко преки от Лайл Хаус. И след мен не са се засилили полицейски коли. Ако нещо се обърка, мога да изляза от дома. Нима мислиш, че Талбът и Ван Доп биха могли да ме спрат?

— Въпросът не е дали можеш да избягаш. А дали ще го направиш.

Той замълча. Стана ми ясно, че няма да ми даде желанието от мен отговор, но пък си казах, че отговорът на този въпрос изисква много мислене. Саймън се опасяваше, че ако нещо се обърка, Дерек щеше просто да си затрае. Защото бе решил, че мястото му е в Лайл Хаус. Защото едва ли щеше да си тръгне от тук дори ако нещо застраши живота му. Дерек виждаше единствено опасността, която представлява самият той... или си мисли, че представлява.

— Дерек?

Той мушна ръце в джобовете си.

— Да.

— Какво да?

Дерек протегна едната си ръка и се почеса по другата, като забиваше толкова яростно нокти в кожата си, че по нея се появиха червени следи.

— Ако съм в опасност, ще изляза и ще ви намеря. Ясно?

— Ясно.

Като се събудих, видях на леглото си някаква фигура и се изправих с името на Лиз на уста.

Но не — Рей бе облегнала гръб на стената, бе свила крака в коленете, а очите ѝ искряха от удоволствие.

— Помисли си, че виждаш дух, нали? — каза тя.

— Н-не. Може би. — Потърках очи и се прозях.

— Не е хубаво да правя подобни изненади на човек, който вижда духове, а?

Огледах стаята, като премигвах по-начесто. Отвън нахлуваше светлината на ранното утро.

Хвърлих поглед към леглото на Рей и си представих как Лиз мърда пръстите на краката си.

— Лиз не е ли оставила нещо? — попитах.

— Какво?

Отхвърлих завивките от себе си и се изправих.

— Когато се нанесе в тази стая, не намери ли нещо нейно?

— Само една блуза, беше на Тори. Още не съм си направила труда да ѝ я върна. Не че Тори се е затичала да върне зеления суичър, който бе взела от Лиз. Онзи ден видях, че го носи. Защо питаш? Лиз обади ли ти се най-сетне?

Протегнах се.

— Не. Просто... — Отново се прозях. — Рано е и още не съм се събудила напълно. Пропуснах ли почукването на госпожа Талбът?

— Не, имаме още няколко минути на разположение. Исках да поговоря с теб, преди да са станали и останалите.

— Разбира се. Какво... — Скочих на крака. — Вчера! Двете щяхме да говорим. Съвсем забравих.

— Беше заета. — Тя дръпна един конец от подгъва на бебешката си нощница.

— Трябва ли да очаквам покана?

— Покана ли?

— За голямото бягство. Нали за това искаше да поговорим снощи? За бягството, което ти, Саймън и Дерек замисляте от няколко дни насам?

Не бих искала да си представя как съм изглеждала в онзи миг. Удивление, ужас, недоверие — сигурна съм, че всичко това е било изписано на лицето ми и то тъй ясно, че да разсее всичките ѝ съмнения.

— Аз н-не...

— ... знаеш за какво говоря? — Тя издърпа свободния край на конеца и го откъсна, като не отлепяше поглед от пръстите си. — Та, какво искаше да ми кажеш? Да измислиш някоя история, с която да ми изкараш ума ли?

— Н-не. Щях да ти разкажа какво се случи в ниското мазе. С Дерек. Отново се свързах с онзи дух.

— О!

Тя наведе поглед. Историята ми за зомбита би могла да бъде доста вълнуваща при обикновени обстоятелства, но Рей се надяваше да чуе нещо съвсем друго. Тя пусна конеца на леглото.

— Значи не съм поканена, така ли?

— Н-ням-ма нищо...

Рей вдигна ръце.

— Дочух Саймън и Дерек да говорят за бягство. При всички тези приказки за преместването ви — твоето или на Дерек — и после, когато започнахте да се мъкнете заедно.

— Не е...

— Снощи се събудих и видях, че те няма. Слязох долу, тъкмо когато двамата с Дерек се промъкнахте и влязохте в къщата и чух достатъчно, за да разбера, че не сте били на романтична разходка под луната.

— Дерек няма да избяга.

А това си беше чистата истина.

Тя отново се облегна на стената и сви колене.

— Ами ако изпълня изискванията за клуба? Ще получа ли покана?

— Моля?

— Вашият клуб. Клубът на специалните деца. Със свръхестествени способности.

От устата ми се изтръгна смях, който приличаше повече на стон на изплашен пудел.

— Свръхестествени способности ли? Бих искала да притежавам такива способности.

Защото моите няма скоро да намерят място в телевизионния канал за анимационни филми, освен ако не искат да ме използват в комедийния антракт. „Разговарящата с духове“. Или по-добре „Бягащата от духове“. Не го пропускайте, дами и господа! Само

веднъж седмично, когато Клоуи Сондърс отново ще побегне с писъци от търсеция помощ дух.

— Добре, де. „Деца със свръхестествени способности“ може и да е пресилено. Но ако става дума за дете, което си запратил на другия край на стаята с едно помръдване на пръста си?

Скочих от леглото и се отправих към скрина.

— Да, но Дерек не постъпи така. Той ме сграбчи. Почувствах физическия контакт, повярвай ми.

— Не говоря за Дерек. Няколко дни преди да отпратят Брейди, двамата с Дерек се счепкаха. Поне Брейди се опита да се счепка с него. Замахна, но когато го уцели в лицето, Саймън щракна с пръсти и — хоп! — Брейди полетя към стената. Бях там. Дерек и Саймън дори не го докоснаха. Ето защо исках да видя досието на Саймън.

— Е, както сама се убеди, Саймън няма досие. Тук е заради Дерек. Баща им изчезнал, изпратили Дерек тук заради проблема му и въдворили Саймън на същото място.

— Как така баща им е изчезнал?

Вдигнах рамене и нахлузих блузата си.

— Не говорят за това. Не искам да ги разпитвам.

Туп! Погледнах през рамо и видях, че Рей се е мушнала отново в леглото.

— Много си готина, момиче — каза тя. — Ако бях на твое място, щях да изкопча всичко от тях.

Поклатих глава.

— Стори ми се, че чух госпожа Талбът.

— Нищо не си чула. Събота е. Можем да си поспим, така че няма да се измъкнеш толкова лесно. Знам, че Саймън може да прави магии, ти също. Сигурна съм, че и Дерек е такъв. Затова двамата се държат плътно един до друг. Обзалагам се, че това е била причината бащата на Саймън да вземе Дерек у дома си.

Погледнах в огледалото и пъхнах четката в косата си.

— Защо съм толкова сигурна ли? — продължаваше Рей. — Помниш ли, когато ти казах диагнозата си? Никак не ми подходеше. Но не ти разказах всичко. Не си чела моето досие, нали така?

Бавно се обърнах, стиснала четката в ръка.

Тя продължаваше:

— Според документите аз съм се сбила с мама и съм я изгорила със запалката. Само че в ръцете ми нямаше запалка. Просто я хванах за ръката и ѝ причиних изгаряне от първа степен.

— Защо не...

— Защо не ти казах ли? — прекъсна ме тя. — Чаках да те опозная по-добре. За да ми повярваш. Но после ти си помисли, че виждаш духове и аз разбрах, че думите ми няма да прозвучат много убедително. Щях да приличам на някое хлапе, което завижда, че ще заведат приятелката му на люлките и иска да покаже, че и то е специално като нея, че и то заслужава да го вземат. А аз нямам способности като твоите. Не мога да предизвикам нещата да се случат. Те просто се случват, когато се вбеся.

— Също като Тори. Ти наистина я изгори, нали?

Тя притисна възглавницата ми до гърдите си.

— Така мисля. Но нима има доказателства? Само нейното усещане и червеният белег, но нали не запалих блузата ѝ? — Тя се ухили. — Ама че забавно щеше да бъде! Така стана и с мама — излъгах я, че съм си играла със запалката и когато съм ѝ се нахвърлила, забравила съм, че все още я държа в ръката си. Никой не потърси въпросната запалка. Виждат само онова, което им се иска да видят. Лепват му етикет; започват лечение; и ако имаш късмет, всичко ще отmine и ще се забрави. Само онова вътре в нас ще си остане непокътнато.

Мозъкът ми се гърчеше в усилието си да схване смисъла на думите ѝ. Знаех, че трябва да кажа нещо, но какво? Да ѝ призная всичко? Да го отрека?

Рей се търкулна от леглото на пода и се изправи на крака, прибрав дългите си къдрици назад и протегна ръка. Като видя, че не помръдвам, попита:

— Ластик? Зад теб са?

Подхвърлих ѝ един. Тя го завърза около конската си опашка и се запъти към вратата.

— Почакай — казах.

Рей поклати глава.

— Първо говори с момчетата.

— Аз не...

Тя се обърна с лице към мен.

— Напротив. Трябва. Ще ти хареса ли, ако те се разбърят и издадат тайните ти, без да са те предупредили? Говори с тях. После ела пак. Няма да избягам.

Закусих с Тори. Сигурна бях, че предишния ден тя се бе надявала да види как ме изнасят от къщата, завързана за носилката, да крещя, вбесена след часовете, прекарани в мрака със запушена уста и със завързани ръце и крака. Но тази сутрин тя седеше и дъвчеше с вперен пред себе си поглед и с безизразно лице, сякаш се бе предала.

Ако бях казала на лекарите какво е направила, щяха да я изхвърлят от дома, без значение колко важна бе майка ѝ. Може би когато излязох от ниското мазе и не се разбъбрих, тя е разбрала колко близко е била до преместването. Вероятно беше осъзнала, че номерът ѝ можеше да е фатален за нея.

Вероятно дори се чувстваше зле заради поведението си. Може би очакванията ми бяха твърде големи, но съдейки по изражението на лицето ѝ, тази сутрин вражда помежду ни нямаше. Беше я изключила от системата си, защото бе осъзнала каква голяма грешка е щяла да направи. Колкото и да ми беше трудно да седя до нея след мъките, които ми бе причинила, не ѝ направих удоволствието да ѝ го покажа. Така че седнах на мястото си и си наложих да се храня, сякаш нищо не се бе случило.

Всяка лъжица овесена каша падаше в стомаха ми като буца втвърден цимент. Не само че трябваше да се храня с човек, който за малко да ме убие, но трябваше да измисля какво да правя и с Рей. Как да кажа на момчетата? Дерек със сигурност щеше да ме порицае.

Бях погълната в мислите си до такава степен, че бях забравила за снощната ни разходка.

Спомних си за нея едва след като си взех душ, върнах се долу и чух дежурната през почивните дни сестра, госпожица Абду, да споменава думата „врата“ и „нова ключалка“.

Нима бяха разбрали?

— Д-р Давидоф иска да поставим по-сигурна ключалка — отвърна ѝ госпожа Талбът. — Не знам дали правят такива за вътрешни врати, но ако не намерите в железарския магазин, ще повикаме Роб да

смени цялата врата. След случилото се вчера, д-р Давидоф не иска децата да влизат в килера с ниския таван.

Говореха за вратата на мазето. Въздъгнах с облекчение и продължих надолу по стълбите.

Слязох, тъкмо когато Саймън надникна от трапезарията.

— Така си и мислех. Дръж! — Той ми подхвърли една ябълка. — Знам, че обичаш зелените. Дерек има цял куп такива. — Повика ме да вляза. — Седни да я изядеш с нас. Ще имаш нужда от сили. Днес е събота, което означава, че ние поемаме всички грижи за къщата.

Когато минавах покрай него, той прошепна:

— Добре ли си?

Кимнах с глава. Той затвори вратата. На масата нямаше никой.

— Как е Дерек? — попитах, като се стараех да говоря тихо.

— В кухнята е, попълва запасите си. Чух, че снощи сте имали малко приключение.

Дерек бе настоял да кажем на Саймън, че съм се свързала с духовете по негово настояване, така че ако решат да го изгонят, цялата вина да падне върху Дерек.

Помислих си, че бърза да грабне славата за себе си — уж сам е разбрал желанието на духа, който ми се явява. Ала по лицето на Саймън разбрах, че се кори за нещо, което е пропуснал. Зарадвах се, задето не обвинява мен за пропускане.

Настаних се на масата и Дерек влезе с чаша мляко в едната ръка и сок в другата.

Саймън се пресегна да вземе едното, ала Дерек постави и двете до своята чиния и изръмжа:

— Сам си вземи.

Саймън скочи на крака, тупна Дерек по гърба и бавно тръгна към кухнята.

— Добре ли си? — попитах шепнешком аз.

Дерек хвърли поглед към затварящата се след Саймън врата. Не искаше Саймън да разбере, че не му е било добре. Това не ми хареса и двамата разменихме втренчени погледи, ала положението на брадичката му говореше, че не е склонен да го обсъждаме.

— Добре съм — изръмжа след секунда той. — Тиленолът прогони треската. Тъмни кръгове очертаваха леко зачервените му очи, но и моите бяха зачервени. Беше бледен, а акнето му се червенееше

повече от друг път. Уморен, ала се оправяше. Очите му не блестяха трескаво и по начина, по който нападна овесената каша, разбрах, че не бе изгубил апетит.

— Взех ли изпита, д-р Сондърс? — измърмори през зъби той.

— Мисля, че да.

Дерек изсумтя и си сложи още от кафявата захар в купата.

— Било е някаква реакция, както вече ти казах.

Той изгълта три препълнени лъжици с каша. После, без да откъсва поглед от закуската си, рече:

— Какво има?

— Нищо не съм казала.

— Нещо става. Какво?

— Нищо.

Той се обърна и ме погледна в очите.

— Наистина ли?

— Да.

Когато Саймън се върна, Дерек изсумтя и продължи да нагъва кашата.

— Видяхте ли списъка с домакинските задължения тази сутрин? — попита той и ми подаде чаша портокалов сок. Седна и взе захарницата. Дерек я грабна от ръката му и си сложи още захар в кашата. Дватама си размениха погледи. Саймън си изпи портокаловия сок и каза:

— Дежурни сме по двор. Ван Доп иска да изгребем миналогодишната шума от градината.

Докато той говореше, Дерек отново вдигна очи към мен и ме погледна с изучаващ поглед.

Извърнах очи и отхапах от ябълката си.

Съботата беше ден за къщна работа. Обикновено недоволствах, предпочитах да съм на училище, ала днес нещата вървяха идеално. В отсъствието на д-р Джил, госпожица Уенг и госпожица Ван Доп, госпожица Абду тичаше да изпълнява поръчки, а госпожа Талбът попълваше някакви документи. Тъй като ние се занимавахме с къщата, имах извинение да изведа Саймън навън — предложих да му помогна в чистенето на двора, докато Дерек е горе и сменя спалното бельо.

— Наумила си си нещо — каза Саймън, когато се отдалечихме достатъчно, за да не ни чуе някой.

— Моля?

Той се наведе да завърже връзките на гуменките си, лицето му бе обърнато надолу.

— За бягството. Боиш се от Дерек, защото ще ти се скара, ще се разфучи в лицето ти.

— Това не е...

— Не, всичко е наред. На първо място бях изненадан, че изобщо го предложи. Изненадах се в добрия смисъл на думата, но ако си променила решението си — добре, не те виня.

Продължих към бараката.

— Тръгвам с теб... освен ако ти не си променил решението си да ме вземеш.

Той отвори вратата на бараката, направи ми знак да го почакам и изчезна в тъмните дебри, а след него се завихриха облаци прах.

— Вероятно би трябвало да заявя, че нямам нужда от ничия помощ. Но да ти кажа ли честно? — Думите му бяха придружени от трополене и дрънчене, докато се ровеше из инструментите и се мъчеше да открие греблото. — Макар да не очаквам неприятности, още един чифт очи ще ми дойдат добре в подобна ситуация.

— По-добре ще ми е да съм вторият чифт, които да останат тук и да чакат помощ отвън — изрекох аз, когато той се появи с двете гребла в ръце.

— Имаш предвид Дерек, нали?

— Не, не беше удар под кръста. — Затворих вратата на бараката и заключих катанеца. — Снощи той ми обясни защо остава. Заради онова, което е сторил. Което вече знаех, защото...

— Прочела си досието му?

— Аз-аз...

— Проверила си го, след случката в мазето. Така предполагаше и той. Много умно.

Той ми махна с ръка да започнем от най-отдалечения ъгъл, покрит като с килим от миналогодишни изгнили листа.

— Не му позволявай да злоупотребява с теб по този повод. И той прочете твоето.

Свих рамене.

— Резултатът е равен.

— Той прочете твоето, преди ти да прочетеш неговото. Бас ловя, че не ти го е казал, когато ти си му признала за неговото досие.

— Не, не ми каза.

Той започна да гребе. В продължение на минута Саймън мълчеше, после хвърли поглед към мен.

— Обзалагам се, че и не ти е казал как стана всичко. Имам предвид боя. Поклатих глава.

— Само спомена, че човекът не бил насочил оръжие към него. И толкова.

— Случи се миналата есен. Беше се преместил в едно затънтено градче извън Олбани. Не искам да засегна малките градчета, убеден съм, че там е много хубаво... за някои хора. Огнища на културата и прочее. Но баща ми си намери работа в Олбани и това бе единственото място, където успя да наеме жилище преди началото на учебната година.

Той отведе с греблото си листата до купчината, която бях започнала.

— Аз се мотаех зад училищната сграда и чаках Дерек да свърши разговора си с учителя по математика. Опитвах се да съставят специална програма за него. Малко училище; не е срещало момчета като Дерек. Нито като мен, както се оказа по-късно.

От корена на едно дърво изскочи мишка и Саймън се наведе да види къде е дупката ѝ и дали няма да наизлязат още мишлета.

— Подскачах с топката около баскетболния кош, когато трима от по-големите момчета се приближиха до мен. Носеха бухалки и още щом ги зърнах, ми замириса на бой. Нямах намерение да се противя — ако бяха поискали да играят, щях да се оттегля. Вятърът се втурна и разхвърли листата наоколо. Саймън въздъхна, раменете му увиснаха.

Направих му знак да продължи, докато аз разчистя.

— Само че на тях не им трябваше игрището. Идваха за мен. Изглежда майката на едното момче бе работила в някаква японска закусвалня, преди да бъде закупена от виетнамци, а те я бяха уволнили. Случило се преди година, но, естествено, момчетата ме свързаха със станалото. Заявих, че колкото и да им се струва чудно, азиатците са от различни националности, които нямат нищо общо помежду си, при това не всички са собственици на закусвални.

Той престана да гребе.

— Когато им казах, че не съм виетнамец, едното момче попита какъв съм. Аз съм американец, но реших да удовлетвори любопитството им и обясних, че дядо ми е дошъл от Южна Корея. Е, как можех да знам, че чичото на другото момче е бил убит в Корейската война? Ако това момче изобщо бе влизало в час по история, сигурно е проспал урока. Според него корейците били обявили война на американците. Поправих грешката му. Е, да, проявих се като всезнайко. Баща ми винаги ми казваше, че ако не мога да си затварям устата, по-добре да поработя повече върху магиите за защита. И тогава... — Той започна отново да гребе и заговори с тих глас: — Той се оказа прав. Доста бърборя, но не казвам кой знае какво, нали знаеш? Все глупости. Помня само, че едното момче измъкна джобно ножче. Не беше отворено и аз се зверих като идиот и се чудех какво е това. Мобилен телефон ли? МРЗ ли? После — щрак! — и острието излезе. Помъчих се да отложа нападението, но вече беше късно. Другото момче ме ритна, изгубих равновесие и паднах. Онзи с ножа се надвеси над мен и аз започнах да подготвям защитната си магия, когато Дерек със страшна скорост се втурна иззад ъгъла към нас. Сграбчи момчето с ножчето, хвърли го на една страна, сграбчи и другото момче, третото хукна да се спасява. Второто се изправи — беше добре — и хукна след другаря си. Но първото момче? Онова, което той откопчи от мен?

— Не е могло да се изправи на крака — прошепнах аз.

Саймън подхвана едно листо със зъба на греблото.

— Дерек беше прав. Нямаше огнестрелно оръжие. Но знаеш ли какво? — Той вдигна поглед и се взря в очите ми. — Ако някой тръгнеше към Дерек с оръжие в ръка, той щеше да запази спокойствие и да постъпи много по-умно. Но тогава не той, а аз бях в опасност. Разликата е голяма. Татко казва, че това е в природата му. — Отново се зае да рине усърдно и наоколо се разхвърча трева, примесена с кал. — Ето как стана всичко. Проявих се като всезнайко, но не успях да се спася от шепа селяндури, а сега Дерек.

Млъкна и аз разбрах, че не само Дерек обвинява себе си за случилото се.

— Както и да е — продължи след минута той, — нали не ме доведе тук, за да говорим за това? И ако продължа да дрънкам, Дерек

ще ни завари заедно. Имам чувството, че нямаш желание да обсъждаш подобни неща с него.

— Така е.

Казах му за Рей.

— Не знаех как да реагирам и само влоших нещата, но пък тя ме завари напълно неподготвена. Сега Дерек ще си помисли, че съм се изтървала, или че съм се разплямпала пред приятелката си, споделила съм тайните си, но това не е истина, кълна се.

— Знаем. Ти не си такава. — Той се подпря на греблото. — Рей е права по отношение на Брейди. Използвах защитна магия срещу него. Постъпих безотговорно и глупаво, но след случилото се с онези момчета, исках да реагирам бързо, нали разбираш? Видях как Брейди се опитва да си го изкара на Дерек, и реагирах.

— Искал си да облекчиш обстановката.

— Така е. И ако снощи Рей ви е усетила, вината е на Дерек. Трябвало е да бъде нащрек.

Слухът му е изключително развит, както и... — той направи пауза — ... зрението му. Той вижда доста добре в тъмнината, по-добре от нас. Трябвало е да забележи Рей, но вероятно е бил много зает да мисли за бягството.

Не беше толкова зает, а имаше треска и не се чувстваше добре.

Саймън продължи:

— Освен това, забележа ли настроението му? По-раздразнителен е от друг път. Счупи душа в банята. Чу ли за това? — Той поклати глава. — Измъкна цялата дръжка и трябваше да излъжа Талбът, че сме я изгубили. Но колкото до Рей, ще се наложи да ѝ кажем.

— Според теб тя като нас ли е? Със свръхестествени способности?

— Възможно е да е полудемон. Но ако е такава, какво означава това за нас, вътре в дома? Четирима от всичките пет деца? А може и Лиз да е такава, може да е шаман? Не ще да е съвпадение. Не е възможно.

Той млъкна за миг и додаде:

— После ще му мислим. Сега повече ме притеснява фактът, че тя знае плана ни.

— Не просто го знае. Иска да се включи в него.

Саймън изруга под нос.

— Ще имаме полза от нея — рекох. — Тя познава живота навън много повече от мен.

— И от мен. Просто... — той сви рамене. — Убеден съм, че Рей е страхотна, но исках да сме само двамата.

Хвърли поглед към мен. Сърцето ми заби учестено.

— Имам много за разказване. — Той докосна горната част на дланта ми, като се наведе толкова близо към мен, че усетих дъха му в косите си.

— Какво за Рей? — попита някакъв глас.

Обърнахме се и видяхме Дерек да прекосява моравата.

Саймън изруга.

— Никой ли не ти е казал, че чувството ти за ритъм не е наред?

— Ами, затова не свиря на барабани. Кажете, какво става?

Казах му.

Саймън се съмняваше в свръхестествените способности на Рей. Имало огнени полудемони, но на петнайсетгодишна възраст тя трябвало да умее повече неща от това да оставя белези, които трудно биха могли да минат за изгаряния от първа степен. Не мислеше, че лъже. Според него тя просто гореше от желание сама да си повярва.

Подозирах, че е напълно прав. Изоставена още при раждането си, изместена в сърцето на майка си от по-малките си братя и сестри, захвърлена в Лайл Хаус с непознати и отдавна забравени от родителите си деца, да е нещо специално означаваше много за Рей. Онази сутрин го бях прочела по лицето ѝ — сияещо от вълнение.

Човекът, който най-бавно отхвърли идеята, бе Дерек. Той не изрази увереност, че Рей е полудемон, но с мълчанието си показваше, че обмисля подобна вероятност. Споменът за предишната нощ още го глождеше — както и мен, — тъй като опитите ни да открием, или да отхвърлим всякаква връзка между нас, Лайл Хаус и трупове на хората със свръхестествени способности, погребани в килера на мазето, се бяха осуетили. Ако Рей действително беше полудемон, а Лиз шаман, вероятността да сме попаднали случайно в този дом бе сведена до нула.

Можеше да се спори по въпроса дали дом за групово пребиваване на момичета и момчета с душевно разстройство е обичайно място за деца със свръхестествени способности, особено за онези, които не знаят какво са всъщност. Симптомите ни биха могли да бъдат обработени по такъв начин, че да наподобяват тези на известни психични разстройства и тъй като на всички е известно, че човек не може да контактува с мъртви или изгорели хора, че не е възможно да захвърлиш дете с такава сила, че то да си счупи врата, ставаше очевидно, че сме болни. Някои от нас халюцинират, други биват хипнотизирани от огъня, трети дават израз на неконтролируемия си гняв.

Ала при Тори, с нейната бърза промяна на настроенията, нямаше нищо паранормално.

Очевидно, Питър е бил тук поради изостреното му състояние на тревожност, което също не пасваше на предположенията ни.

И все пак, не можех да отхвърля усещането си, че нещо ми убягва, че е пред очите ми, но умът ми се разсейва от други проблеми и аз не мога да го видя. Подозирах, че и Дерек чувства същото.

Всички се съгласихме, че Рей трябва да дойде с нас, независимо дали има свръхестествени способности, или не. Дерек по-скоро се колебаеше — да я „вземем ли с нас“ или да „рисуваме тя да остане тук“. Ами ако за отмъщение ни издаде на сестрите? Не бях на същото мнение, но се питах: „Ами ако след нашето изчезване те я притиснат яко?“

Единственото условие, което Дерек постави, беше да пазим подробностите за нашите способности за себе си, както и плановете си — поне на първо време.

Казах на Рей, а после Дерек пусна бомба, която никой от нас не очакваше. Трябваше да потеглим същата нощ.

Тъй като беше събота, щяхме да използваме целия ден за подготовка, а домакинската работа щеше да ни послужи за извинение, за да надникнем във всяко ъгълче на къщата и да си осигурим провизии. Тази вечер госпожица Ван Доп отсъстваше, а дежурната сестра нямаше да заподозре, че сме намислили нещо. По-добре беше да тръгнем веднага, преди нещата да са се объркали.

След като преминах през етапа „Боже мой, имате предвид довечера!“, трябваше да се съглася, че колкото по-скоро тръгнем, толкова по-добре.

И така, докато Рей почистваше банята за момичета и ме пазеше, аз събрах багажа.

Много пъти бях събирала багажа си за лагер, ала не можеше да става и дума за сравнение между двете — това сега бе изтощителен труд. Замислях се за всяка вещ — дали ще ни е чак толкова необходима, няма ли да заеме много място и няма ли да е по — добре да си я купя, ако ми потрябва.

Извадих четката, прибрах гребена. Задължително дезодоранта. Айподът и гланцът за устни може и да не бяха жизненоважни за мен, но пък имаха малки размери и не ми се струваше кой знае колко да ги нося със себе си. Сапун, четка за зъби, паста за зъби — щях да си ги купя, тъй като не можех да си позволя да ги прибера от банята и някой да забележи липсата им.

После дрехите. Беше все още хладно, особено през нощта. Трябваше да наблегна на пластовете при обличането. Опаковах вещите си така, както ме бе научила леля Лорън, когато прекарахме една седмица във Франция. Ще си облека потник, пуловер с дълги ръкави, тениска и джинси. В чантата си напъхах още две тениски, един пуловер и три чифта къси чорапки и бельо.

Дали щеше да е достатъчно? Колко време щяхме да се крием?

Избягнах да си задавам този въпрос. Саймън и Дерек изглежда мислеха, че много бързо ще намерим баща им. Саймън правеше магии и трябваше само да ги разхвърля из различни части на Бъфалоу.

Изглеждаше лесно. Но не беше ли твърде лесно?

Бях видяла израза в очите им. Очите на Дерек едва прикриваха тревогата му. Тези на Саймън излъчваха инат и решимост. Когато ги притиснах, и двамата признаха, че ако не успеят да намерят баща си, ще се свържат с други като тях — с хора, притежаващи свръхестествени способности.

Ако диренето продължи по-дълго време, аз имах дебитна карта с парите, оставени ми от татко. Саймън и Дерек също имаха карта с парите, които техният баща бе спестил за тях — поне по хиляда долара на човек, така си мислеха. Трябваше незабавно да изтеглим колкото е възможно по-големи суми, докато още никой не знае, че сме изчезнали и докато не са започнали да ни преследват. Дерек щеше да задържи картата си и известна сума в брой, в случай че му потрябват, а ние двамата със Саймън щяхме да разчитаме всеки на своите пари.

Щяха да ни стигнат.

Каквото и да станеше, нямаше да умрем от глад, но нямаше да е лошо да си взема още една блуза.

Блуза. Това ми напомни...

Напъхах раницата си под леглото и се промъкнах в стаята на Тори. Вратата бе открената.

Забелязах, че леглото на Тори беше празно.

— Ало? — леко побутнах вратата аз.

Тя скочи от леглото, което бе на Рей, преди да се премести при мен, и измъкна слушалките от ушите си.

— Дълго ли чука?

— Аз... мислех, че си долу.

— О, значи си искала да се възползваш от положението, така ли? Да задействаш малкия си план?

Отворих вратата и влязох.

— Какъв план?

— Онзи, който замисляте ти и бандата ти. Видях ви да се въртите наоколо и да заговорничите срещу мен.

— Хм?

Тя завърза жиците на слушалките си около плейъра, като ги стегна с такава сила, сякаш си представяше как ги увива около шията ми.

— За глупачка ли ме смятате? Не си толкова сладка и невинна, каквато изглеждаш, Клоуи Сондърс. На първо място, ти съблазни гаджето ми.

— Гадже. Съблазнила съм го?

— После се метна на врата на онзи дълъг и отвратителен субект, Дерек, а трябва да си наясно, че той се отнася към теб като към скимтящо кутре.

— Моля?

— И най-накрая, за да се увериш, че всички в къщата са против мен, привличаш на своя страна и Рейчъл. Не си въобразявай, че съм пропуснала малкото ви съвещание тази сутрин.

— И си мислиш, че ние... плетем заговор против теб? — Изсмях се и облегнах гръб на скрина. — Как усети егото си през вратата, Тори? Не се интересувам от отмъщение. Не се интересувам и от теб. Ясно ли ти е?

Тя се свлече до ръба на леглото, петите докоснаха пода, очите се свиха и се превърнаха в тесни цепки.

— Мислиш се за много умна, така ли?

Отпуснах се назад с нарочно преувеличена въздишка.

— Никога ли не спиращ? Като счупена грамофонна плоча си. Аз, аз, аз. Целият свят се върти около Тори. Нищо чудно, че дори майка ти те мисли за разглезено...

Млъкнах, но вече беше късно. За миг Тори замръзна. После бавно се сви обратно в леглото.

— Не исках...

— Нужно ли ти е нещо, Клоуи? — искаше да ме ухапе с думите си, ала гласът ѝ бе тих, уморен.

— Блузата на Лиз — отвърнах след секунда аз. — Рей ми каза, че си взела назаем зеления ѝ суичър.

Тя посочи към скрина.

— Вътре е. В средното чекмедже. Поразрови се, после пак можеш да сгънеш дрехите.

Само толкова. Никакво: „Защо ти е?“ или „Тя ли ти каза да я вземеш?“.

Погледът ѝ беше дистанциран. Сънena ли беше? Или не обръщаше внимание на нищо около себе си?

Намерих блузата. Смарагдовозелен суичър. Лична вещ.

Затворих чекмеджето и се изправих.

— Взех каквото ти трябваше — каза Тори. — Сега тичай да си играеш с другарчетата си.

Аз отидох до вратата, хванах дръжката, после се обърнах към нея.

— Тори?

— Какво?

Исках да ѝ пожелаая късмет. Исках да ѝ кажа, че се надявам и тя да намери онова, което търси, което ѝ бе нужно. Исках да ѝ кажа, че съжалявам.

При всичко онова, което се случи в Лайл Хаус, както и при откритието, че поне трима от нас не са за тук, не беше трудно да се забрави, че мястото на някои деца бе наистина в дома.

Тори имаше проблеми. Да очаквам да се държи като нормално момиче на моята възраст, а после, като видя, че не се държи по този начин, да я отбягвам и да я обиждам, бе все едно да се присмивам на бавноразвиващите се деца в училище. Тя имаше нужда от помощ, от подкрепа и внимание и не беше получавала тези неща от никого, освен от Лиз.

Стиснах блузата на Лиз в ръце и се опитах да ѝ кажа нещо, ала всяка моя дума в момента би прозвучала не на място, снизходително.

Така че изрекох само онова, което можех:

— Довиждане.

Напъхах суичъра на Лиз в чантата си. Той зае доста място, но аз имах нужда от него. Той можеше да отговори на въпроса, чийто отговор търсех... в мига, в който събера кураж да го задам, разбира се.

Когато Дерек обяви, че ще тръгнем през нощта, първата ми мисъл беше: „Нямаме време“, ала време имаше колкото щещ. Написахме си домашните, които никога нямаше да предадем, помогнахме на госпожа Талбът да състави менюто с гозби, които никога нямаше да вкусим, като през цялото време се съпротивлявахме на желанието си да се измъкнем навън и да продължим с плановете си. И Рей, и Тори бяха забелязали моите „шушу-мушу“ с момчетата и ако продължавахме по този начин, сестрите можеха да заподозрат, че тези „свещанийца“ не са плод единствено на разбушувалите се хормони от възрастта ни.

Предупредих останалите за Тори, ала никой не се разтревожи. Сякаш доказваха думите, които ѝ бях изрекла — че изобщо не ни интересува. Че е маловажна. Питам се дали това не я нараняваше повече от всичко.

Вечерта гледахме видео. За първи път обръщах толкова малко внимание на филм и ако десет минути след като филмът свърши, ме бяха попитали за съдържанието му, нямаше да мога да го разкажа.

Дерек не беше с нас. Саймън обясни, че брат му е уморен след предишната нощ и иска да си почине, за да бъде със свежа глава, когато ни помага за истинското бягство. Питам се дали треската му не се беше върнала.

Госпожа Талбът попита къде е Дерек и Саймън ѝ каза, че „не се чувства много добре“. Тя натисна клаксона и настъпи скоростта — отиде да играе карти с госпожица Абду и дори не се качи да провери дали Дерек е в стаята си. Винаги ставаше така с това момче. Сестрите го оставяха на произвола на съдбата, сякаш размерите му ги караха да забравят, че още е дете.

Или пък, като имаха предвид досието и диагнозата му, избягваха контактите си с него, когато можеха да си го позволят.

Дали той забелязваше как се отнасят към него? Убедена съм, че го забелязваше. Нищо не можеше да избяга от вниманието на Дерек и аз подозирах, че това засилваше желанието му да остане в дома.

Докато филмът се въртеше, аз с тревога си мислех за него. От загриженост за Саймън не искаше да си признае, че е болен. Щом самият Саймън се изрази по този начин — „той не се чувства много добре“, — значи на Дерек му беше толкова зле, че не можеше да го скрие.

Измъкнах се от стаята с телевизора, взех четири тиленола и чаша вода и се качих горе.

Почуках на вратата. Никакъв отговор. Под нея се процеждаше светлината на лампата, може би той беше заспал с книга в ръка.

Или се чувства твърде зле, за да отвори.

Отново похлопах, този път по-силно.

— Дерек? Аз съм. Донесох ти вода и тиленол.

Нищо. Улових дръжката и усетих студената метална топка в ръката си. Сигурно спеше.

Или не искаше да ми обърне внимание.

— Ще ги оставя тук.

Когато се наведох да поставя чашата с вода на пода, вратата се откряна и аз зърнах босия крак на Дерек. Изправих се. Пак беше по боксерки и погледът ми се стрелна към лицето му, търсейки безопасно място, където да се спре, ала вече бях забелязала капчиците пот, избили на гърдите му. Косата му се бе сплъстила от пот, а очите му бяха трескави, устните — отворени, трудно му беше да диша.

— Как... — започнах аз.

— Ще се оправя.

Облиза с език сухите си устни и замига бързо с очи, сякаш се мъчеше да фокусира погледа си. Подадох му чашата, той протегна ръка да я вземе през процепа и изпи голяма глътка вода.

— Благодаря.

Подадох му и тиленола.

— Сигурен ли си, че си добре?

— Нищо ми няма.

Подпря се с крак на вратата, изви ръка назад и започна да се дръгне по гърба.

— Може би трябва да вземеш вана? — казах. — Студена вана за треската. Хлебната сода ще облекчи сърбежите. Мога да ти донеса.

— Не. Добре съм.

— Ако имаш нужда от нещо...

— Само от почивка. Върни се долу, преди да са забелязали, че те няма.

Тръгнах към стълбите.

— Клоуи?

Погледнах назад. Той надничаше през отвора на вратата.

— Нито дума на Саймън, ясно? За състоянието ми.

— Той знае, че не се чувстваш добре. Вече трябва да кажеш.

— Добре съм.

— Не си добре. Той ще разбере.

— Няма. Ще се погрижа за това.

Скри се вътре, вратата щракна и се затвори.

Рей си легна, но тъй и не се укроти. Говореше й се за багажа в раницата, за вещите, които бе приготвила да вземе, питаше ме дали е подбрала нужните неща и дали да не пъхне и още нещо.

Не исках да я прекъсвам. Тя се вълнуваше като малко дете, което се подготвя за първия си лагер на открито, а това бе доста странно, като се има предвид случилото се с приятелката й. Рей би трябвало да знае, че животът на улицата няма да й предложи приказни приключения.

Мисля, че за нея това бе нещо различно. Щеше да бъде със Саймън и с мен, а малко хлапета можеха да се похвалят, че са били с Бони и Клайд. Но нашето не бе простъпка, а мисия. Освен това, както Саймън и Дерек бяха казали, старите правила вече не ни засягаха.

— Щото сме особени — засмя се къркорещо тя. — Звучи толкова неубедително. Но всички го желаят, нали? Мечтаят да са особени.

Наистина ли? Какво ли не съм мечтала да бъда! Умна, разбира се. Талантлива — определено. Красива? Е, да, признавам си. Но чак пък особена?

Прекарах твърде голяма част от живота си като особено дете. Богаташчето, изгубило майка си. Новата в класа. Ученичката по драматично изкуство, която не желае да е актриса.

Да си особен означава да си различен, при това не в добрия смисъл на думата. Бих искала да съм нормална и според мен смешното в ситуацията е, че непрекъснато мечтая за нормален живот... докато съм живяла в нормални или близо до нормалното обстоятелства, което няма да се повтори никога вече.

Но в момента наблюдавах Рей, легнала по корем с кибритени клечки в ръка, как се мъчи да запали едната с голи пръсти, на лицето ѝ е изписана решимост, граничеща с отчаяние, и аз виждах колко отчаяно желае да притежава свръхестествени способности. Аз имах такива способности, но с радост бих ѝ ги отстъпила.

Също като в училище, където момичетата си умираха за маркови джинси, гледаха почасово деца, за да съберат пари и да си купят някой чифт, а аз най-безгрижно си носех моите, в гардероба у дома висяха още четири такива и за мен те не бяха по-различни от най-обикновени джинси. Почувствах вина, задето не ценя онова, което имам.

Ала некромантията не беше чифт скъпи джинси, а аз бях убедена, че без нея щях да си живея много по-добре. Много по-лесно. И все пак, ако на сутринта се събудя и разбера, че не мога да разговарям с мъртвите, щях ли да се разочаровам?

— Според мен се загарява — каза тя, притиснала главичката на клечката между двата си пръста.

Станах от леглото.

— Дай да видя.

— Няма — дръпна ръката си тя. — Още не. Не и преди сама да се уверя.

Дали Рей беше полудемон? Дерек каза, че полудемоните запалвали предмети с голи ръце.

На възрастта, на която бе, Рей трябваше безпроблемно да запали клечката. Но пък Дерек не бе чувал и за некромант, който се събужда една сутрин и изведнъж започва да говори с духове. Обикновено тези неща ставали постепенно.

Дали това не бе типично за развитието изобщо? Макар в книгите да пише: „На дванайсетгодишна възраст децата навлизат в пубертета и излизат от него на осемнайсет“, но това е обобщение. Има момичета като мен и момчета като Дерек, които не се побират в определения и норми.

Може пък свръхестествените способности на Рей да разцъфнат по-късно, като месечния ми цикъл. А моите способности може би се проявяват като пубертета на Дерек — промените настъпват внезапно.

Очевидно полудемоните имат нормална човешка майка и баща демон, приел човешки вид, за да ѝ направи детето. Това пасваше на историята на Рей, чиято майка я бе изоставила при раждането, докато бащата липсваше в картинката.

— Дим! — изписка тя и сложи ръка на устата си. Размахваше кибритената клечка във въздуха. — Видях дим. Кълна се! Да, знам, че трябва да пламне, но бе страхотно! Ето, виж.

Тя откъсна още една клечка.

Полудемон ли беше Рей?

Надявах се.

Нагласихме часовника на Рей да звънне в три. Според Дерек тогава бе най-тихата част на нощта и вероятността някой да ни забележи беше най-малка. В 2:45 изключихме звънеца и в 2:50 вече бяхме във вратата с раниците си.

Внимателно затворих вратата и в коридора стана тъмно като в рог. Ориентирахме се по тиктакането на стенния часовник, за да стигнем до стълбите.

Кълна се, че този път подът проскърцваше при всяка наша стъпка, но колкото и да се напругах да доловя шум откъм стаята на Тори или откъм тази на госпожа Галбът, чувах единствено часовника.

Като слязохме на долния етаж, луната надникна иззад дръпнатите встрани завеси и прониза тъмнината достатъчно, за да различим силуетите на масите и столовете, преди да се блъснем в тях. Тъкмо завивах по коридора, когато от мрака се появи тъмна сянка. Сдържах вика си и се намръщих в очакване да се сблъскам с Дерек. Но беше Саймън и само като погледнах посивялото му лице, думите приседнаха в гърлото ми.

— Какво...? — започнах аз.

— Дерек с вас ли е?

— Не.

— Изчезнал е.

Той повдигна нещо, което проблесна в тъмнината и само след миг разпознах часовника на Дерек.

— Нагласил е будилника за 2:45. Когато звънна, аз се събудих и го видях на възглавницата си. Неговото легло беше празно.

Пръстите на Рей се сключиха около ръката ми.

— Но нали Дерек няма да идва? Тогава да тръгваме.

— Снощи не ти ли каза нещо? — шепнешком попитах аз.

Саймън поклати глава.

— Спеше. Не го събудих.

— Може да е в банята — прошепна Рей. — Хайде, трябва да...

— Проверих всички бани. Празната стая. Надникнах и в кухнята. Никъде го няма. Случило му се е нещо.

— Ако беше така, нима щеше да ти остави часовника си? Може би... — мъчех се да намеря разумно обяснение, борех се с надигащата се в мен паника, която ми казваше, че разумно обяснение няма. — Може би се опасява, че в последния миг ще го повлечем с нас и ще събудим някого.

— Като го споменахме... — започна Рей и отправи поглед към тавана.

Двамата със Саймън се спогледахме и аз разбрах, че колкото и логично да бе моето обяснение, Дерек знаеше, че Саймън нямаше да тръгне, без да се увери, че той е добре.

— Вижте... — каза Рей.

— Вие тръгвайте — каза Саймън. — Аз ще намеря.

— Не — отсякох. — Аз ще го намеря.

— Но.

Вдигнах ръка и го прекъснах.

— Каква полза, ако аз тръгна, а ти останеш тук? Става въпрос за твоя баща. Само ти знаеш как да го открием.

Саймън извърна поглед встрани.

— Какво? — обърна се към мен Рей. — Забрави за Дерек, Клоуи. Нали знаеше, че той няма да дойде? Ще се оправи някак. А ние трябва да тръгваме.

— Ще го намеря и ще ви последвам — казах. — Ще се срещнем зад фабриката, разбрано?

Саймън поклати глава.

— Отговорността е моя.

— В този момент баща ти е твоята отговорност. Не можеш да помогнеш на Дерек — нито на мен, — ако не успееш да го намериш.

Мълчание.

— Съгласен ли си?

Той сбърчи вежди и аз бях сигурна, че не е съгласен, че не иска да избяга.

— Трябва да тръгвате — казах аз.

Той ме хвана за ръката, вплете пръсти в моите и ги стисна. Сигурна съм, че се изчервих така, сякаш ме бе целунал.

— Ще бъдеш ли предпазлива? — рече той.

— Ще бъда. Ще намеря и него, и вас.
— Ще те чакам.

Саймън взе раницата ми. Ако ме хванеха с нея, щяха да ме разобличат. Ако я бях скрила някъде, можеше и да нямам възможност да си я взема.

Кодът на охранителната система ни беше известен — Дерек ни го бе записал заедно с инструкциите и начертаните на ръка карти. Бих могла да използвам този факт като доказателство, че е нямал намерение да е при нас, когато тръгваме, но знаех, че Дерек си е Дерек — не разчита на случайността.

Тогава защо Саймън да не тръгне? В съзнанието ми проблесна образът на Дерек, както го бях видяла последния път — на вратата на стаята си, облян в пот, едва фокусиращ погледа си, — и разбрах какво се бе случило.

Ако Саймън го бе видял в такъв вид, щеше да се досети колко зле се чувстваше. А ако се бе досетил, изобщо нямаше да тръгне. В никакъв случай. Така че Дерек бе направил единственото възможно нещо — беше се сврял някъде, бе включил будилника и се бе молил Саймън да тръгне. Така поне имаше някаква надежда.

Къде ли беше сега? Най-напред се запътих към мазето. Вратата беше затворена, лампите не светеха, но ако се бе скрил тук, той нямаше да остави никакъв знак. В пералното помещение нямаше никой. Вратата за килера беше заключена.

Предишната вечер, когато двамата излязохме навън, той жадно поглъщаше свежия въздух.

Когато се върнахме, треската му бе попреминала и аз бях помислила, че причината е в тиленола, но най-вероятно състоянието му се бе подобрило под въздействието на студения въздух. Ако отчаяно се е мъчил да се оправи колкото е възможно по-бързо, сигурно е излязъл на двора с надеждата да се поохлади, за да може да изпрати Саймън.

Изправих се до задната врата. Луната бе в своята четвърт, беше се скрила зад облаците и в двора бе тъмно като в коридора на горния етаж. Зърнах блещукащи светлини откъм съседната къща, но от високите клонести дървета се виждаха само те и нищо друго.

Огледах задния двор и в черния мрак различих само бледото петно на бараката. Беше по-студено от предишната нощ и дъхът ми оставаше да виси като пара във въздуха. Долавях единствено скърцането на клоните — постоянен и еднообразен шум като тиктакането на стенния часовник.

Внимателно направих три крачки напред. Бях слязла по стъпалата до бетонната площадка и различих още няколко бледи форми — пейката, един шезлонг, ангела в градината, както и някакво петно с размери на футболна топка, току до бараката.

Чу се форсиране на двигател и аз замръзнах на място, но това бе просто отминаващ по улицата автомобил. Бавно направих още две крачки. Погледнах през рамо, като обмислях възможността да се върна в къщата и да взема електрическо фенерче, ала се сетих, че Саймън бе взел единственото, за което се сецах.

Огледах се. Отворих уста, готова да прошепна името на Дерек, но пак я затворих. Щеше ли да ми отговори? Или щеше да се скрие?

Когато се приближих до кълбовидното петно, видях, че е голяма бяла гуменка. Гуменката на Дерек. Наведох се да я вдигна и разтревожено се заоглеждах.

Поривът на вятъра ме удари право в лицето — беше толкова студен, че сълзи ми потекоха от очите. Разтърках леденостудения си нос, а вятърът засвири в клоните на дърветата. После утихна... ала шумът му се превърна в стенание — продължително и ниско, което ме накара цялата да настръхна.

Бавно се извърнах. Звукът престана. После се чу приглушена кашлица и когато се отправих натам, зърнах бял чорап да се подава иззад бараката.

Втурнах се към Дерек. Той се бе скрил дълбоко в сенките, бе застанал на четири крака, а горната част на тялото му и главата му едва се различаваха в мрака. От него лъхаше на пот, а вятърът носеше и една остра, горчива миризма, от която гърлото ми се сви и рефлекторно отблъсна вонящия въздух.

Тялото му се напрегна и той повърна.

— Дерек? — прошепнах аз. — Клоуи е.

Той се стегна и строго изрече:

— Върви си.

Думите прозвучаха като ръмжене, откъснало се от гърлото му, и едва се разбираха.

Пристъпих към него и казах с още по-тих глас:

— Саймън тръгна. Убедих го да тръгне и да ме остави да те намеря.

Гърбът му се изви, ръцете му се разпериха, бледите му пръсти се впиха в пръстта. Тих стон, прекъснат от мучене.

— Намери ме. Сега си върви.

— Нима мислиш, че ще те оставя в това състояние? — Направих още една крачка напред.

Вонята на повръщано ме накара да запуша носа си с ръка. Задишах през устата. — Щом повръщаш, значи имаш нещо по-сериозно от треска. Нужно ти е.

— Заминавай! — Заповедта му прозвуча като животинско ръмжене и аз колебливо отстъпих назад.

Той отпусна глава. Още един стон, този път завършващ във фалцет, като скимтене. Беше облякъл тениска и когато вкопа отново пръсти в земята, мускулите му изпъкнаха като буци.

Ръцете му потъмняха, сякаш някаква сянка премина над тях, после отново избледняха в заобикалящата ни тъмнина.

— Дерек, аз...

Гърбът му се изви и се издигна толкова нависоко, че видях линията на гръбнака му, тениската му се дръпна нагоре, мускулите му се извиваха и се гърчеха.

После той клюмна, а накъсаното му неравно дишане се чуваше като шумоленето на листата.

— Моля те. Тръгвай. — Той смотолевидно думите, сякаш изобщо не си отваряше устата.

— Имаш нужда от помощ.

— Не!

— Тогава от Саймън. Ще доведе Саймън. Ще...

— Не!

Той се изви и аз зърнах лицето му — изкривено, обезформено... чуждо. Отпусна глава, преди да успее да съобрази какво точно бях видяла.

Отвори уста и от нея се изтръгна ужасен първичен звук, сякаш изповръщаше вътрешностите си.

Гърбът му отново се стрелна нагоре, ръцете му се разпериха докрай, костите му изпукаха. Ръцете му почерняха, после пак избледняха, мускулите и сухожилията му заиграха. В същия миг луната надникна иззад облака и когато ръцете му отново почерняха, видях, че по кожата му израснаха косми, подадоха се на повърхността и отново се скриха. А дланите му. Пръстите му се удължиха и се извиха, като нокти на хищник, които се забиваха в пръстта, докато гърбът му се извиваше нагоре като арка.

Сякаш отново чух Саймън да казва: „Хора като Дерек имат — нека го наречем «ускорено физическо развитие». Изключително силен, както сама се увери. И сетивата му са по-чувствителни. Такива ми ти работи“.

Такива ми ти работи.

После чух собствения си глас тихо да пита: „Нали няма да се озова при върколаци и вампири?“.

И отговора на Саймън, примесен със смях: „Би било страхотно“. Това не беше никакъв отговор. Той просто избегна отговора, защото не можеше да го изрече.

Дерек се сгърчи, отметна глава назад, щракна със зъби и през тях се промъкна ужасен вой като стенание. После главата му клюмна, той отвори уста и от нея потекоха лиги.

— Дерек?

Той повърна, тялото му се сгърчи и издатините на мускулите се раздвижиха. Когато се укротиха, аз леко помръднах напред. Той извърна главата си встрани.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Един глас вътре в мен се обади: „Разбира се! Бягай и се спасявай!“. Ала предупреждението не бе дори изречено с подobaващата сериозност, защото в действителност не ставаше въпрос за бягство. Това тук не беше чудовище от някое детско представление. Дори в момента, с козината, покрила ръцете му, с извитите си като на хищник нокти, щом извърнеше поглед встрани и ми изръмжеше да си тръгвам, бях сигурна, че каквото и да става момента, той си оставаше Дерек и никой друг.

— Мога ли да направя нещо за теб?

Смешен въпрос. Можех да си представя отговора му при други обстоятелства — как извива устни, как обелва очи.

Ала след едно неохотно „върви си“, той се отпусна, главата му се килна на една страна, тялото му затрепери, а всяко поемане на въздух за него бе очевидно трудно и завършваше с хъркане.

— Недей.

Заби пръсти в земята, ръцете му се вкочаниха, после отново се отпуснаха.

— Тръгвай.

— Няма да те оставя тук. Ако мога да направя нещо...

— Недей.

Дълбоко вдишване, после издишване и молба:

— Не тръгвай.

Главата му се извърна към мен, достатъчно, за да зърна едното му зелено око, разширено от ужас.

Ръцете и краката му се сковаха, гърбът му се стрелна нагоре във въздуха и отново се изви като арка. Повърнатото се разплиска по тревата и продължи да се плиска при всеки нов спазъм. Остра воня изпълни въздуха наоколо.

Седях, но не правех нищо, тъй като нямаше какво да направя. Мислите ми препускаха, в главата ми се раждаха идеи и умираха в мига на раждането си. Надвесих се над него и поставих дланта си на рамото му, усетих как острата козина си проправя път през парещата му зачервена кожа, която се гърчеше и пулсираше. Само това можех да направя — да седя до него и да го успокоявам с присъствието си.

Накрая, с едно-единствено извиване, с един последен спазъм, той мощно повърна и изпръска оградата, която се издигаше на метър от него, после спря.

Мускулите под дланта ми останаха неподвижни, острата козина изчезна. Малко по малко той се отпусна, гърбът му се прибра надолу, ръцете му охлабиха хватката си. Той лежеше свит на кълбо, задъхан, а косата му се стелеше около лицето.

После се обърна на една страна, вдигна ръце към лицето си, пръстите му бяха все още дълги, безформени, ноктите му напомняха тези на хищник. Сви се на хълбок, прибра колене и изстена.

— Трябва ли да...? Саймън. Да доведе ли Саймън? Той знае ли какво...?

— Не. — Думата бе изречена с дрезгав глас, откъсна се от самото му гърло, а гласните му струни сякаш не принадлежаха на човешко

същество.

— Свърши се — каза след минута той. — Така мисля. Дори съм сигурен.

Потърка лицето си, което продължаваше да крие зад дланите си.

— Не биваше да става. Още е рано. Трябваше да минат години и тогава.

С други думи, той чудесно е знаел какъв е, но не е очаквал, че трансформацията ще се случи точно сега, а не след години. Усетих пристъп на гняв, задето ме бе подвел, задето бе накарал Саймън да ме лъже, ала го задържах в себе си, не можех да избухна след онова, което бях видяла; седях и го гледах, ризата му бе прогизнала от пот, той се бореше за всяка глътка въздух, а тялото му се тресеше от изтощение и болка.

— Тръгвай — прошепна той. — Вече съм добре.

— Аз не.

— Клоуи — отсече той и в тона му отново пролича старият Дерек. — Тръгвай. Помогни на Саймън. Кажи му, че съм добре.

— Не.

— Клоуи... — Звучите се разтегнаха в продължително ръмжене.

— Още само пет минути. Искам да се уверя, че си добре.

Той изсумтя, но замълча и се отпусна върху тревата.

— Виж как си съдра дрехите — казах, като се опитвах да говоря с лек и безгрижен глас. — Надявам се, че не си харесвал много тази риза, 'щото вече на нищо не прилича.

Шегата ми бе доста постна, но той отвърна:

— Добре поне, че не позеленях.

— Не, само... — понечих да кажа „се окосми“, ала думата не можа да излезе от устата ми, умът ми не стигаше как стана онова пред очите ми.

Задната врата се затръшна. Дерек скочи на крака и махна ръце от лицето си. Носът му сякаш бе смазан — широк и плосък, скулите му изпъкваха остро навън, веждите му бяха дебели и гъсти. Не като на чудовище — той по-скоро приличаше на гримиран като неандерталец актьор.

Откъснах поглед от него и запълзях към ъгъла на бараката. Той ме хвана за крака.

— Ще внимавам — прошепнах. — Само ще хвърля поглед.

Плъзнах се по корем, изпълзях до ъгъла и надникнах. Лъчът на електрическото фенерче бързо кръстосваше двора.

— Жена е — прошепнах възможно най-тихо. — Мисля, че е Рей — не, много е слаба. Може би е госпожица Абду?

Дръпнах крака си. Джинсите ми се бяха повдигнали и ръката му се бе обвила около оголената кожа над чорапа ми. Усецах допира на дланта му — грапава като кучешка лапа.

— Тръгвай — прошепна той. — Ще те прехвърля през оградата. Ти ще се покатериш на другата и...

Лъчът проряза тъмнината в задната част на двора.

— Кой е там? — Гласът беше висок, рязък, със слаб акцент.

— Д-р Джил — прошепнах на Дерек аз. — Какво...?

— Няма значение. Тръгвай!

— Знам, че там има някой — каза тя. — Чух ви.

Погледнах към Дерек, лицето му все още бе деформирано. Д-р Джил не биваше да го види в такова състояние.

Сграбчих гуменката му, която бях изтървала, и изух с крак моята, а това го обърка толкова много, че успях да се откопча от ръцете му и да се стрелна към страничната ограда, като се промъкнах между нея и бараката. В последния миг той пропълзя и се хвърли към мен, но аз вече бях твърде далеч и той не можеше да ме достигне.

— Клоуи! Върни се тук! Да не си посмяла да...

Аз продължих напред.

Мушнах се през дупката между оградата и бараката, в едната ръка стисках гуменката на Дерек, а с другата издърпах блузата от джинсите и разбърках косата си. Като стигнах края на бараката, надникнах иззад ъгъла. Д-р Джил бе с гръб към мен, насочила лъча на фенерчето към противоположния край на двора.

Стрелнах се зад храстите и тръгнах по протежение на оградата, стигнах до вратата. После се наведох в храстите отпред, нацапах страните си с кал и излязох на открито, а клонките изпращяха.

— Док... тор Джил — опитвах се с ръка да напъхам блузата си в джинсите. — Аз... излязох да под-дишам чист въздух.

Подскачах на един крак, като се мъчех да обуя гуменката на Дерек.

— Мисля, че гуменката не е твоя, Клоуи — забеляза тя, като се приближи и насочи лъча към очите ми.

Покрих с длан лицето си, повдигнах гуменката и се вторачих в нея. После нервно се засмях.

— Опа! Сигурно съм взела чужда гуменка на излизане.

— Къде е той?

— Кой? — изписуках аз.

Тя посочи гуменката.

— Дерек.

— Дерек? Негова ли е? — Погледнах скришом през рамо към храстите, за да отклоня вниманието ѝ натам. — Аз... не съм виждала Дерек, откакто вечеряхме. И т-той ли е навън?

— О, сигурна съм в това. Предполагам, че отдавна е излязъл със Саймън и Рей. Избягали са, а ти ги охраняваш и отвличаш вниманието от тях.

— М-моля? — Вече не се преструвах. — Из-збягали са? Н-не. Двамата с Дерек... — посочих към храстите. — Той знаеше кода, така че излязохме, за да останем насаме и... вие знаете.

Тя се приближи до мен, но не отмести лъча от очите ми.

— Да се срещнете на същото място, където се видяхте и в петък вечер?

— Точно така. — Дръпнах блузата си надолу и се постарях да изглеждам смутена.

— Нима наистина си мислиш, че ще повярвам на думите ти, Клоуи? Момичета като теб няма да отделят на момчета като Дерек Суза и минутка от ценното си време, какво остава да се шляят с него из храсталациите и да пълзят из мазетата.

Вдигнах глава.

— Но нали ни хванахте? В петък. Нали точно вие казахте.

— Знам какво съм казала, Клоуи. И прекрасно знам какво вършехте в килера. Открих новите ви приятели.

Стоях като закована на мястото си и не вярвах на ушите си.

— Какво ви казаха? — Пръстите се сключиха около ръката ми. — Бяха от неговите хора, нали? От хората на Самюъл Лайл.

Тя се надвеси над мен, а очите ѝ блестяха, сякаш и тя като Дерек имаше треска — в тях се четеше лудост.

— Споделиха ли неговите тайни с вас? А откритията му? На никого няма да кажа, че си избягала. Ще им кажа, че съм те открила да спиш в стаята с телевизора. А ти ще споделиш с мен всичко, което си чула от духовете в мазето.

— Аз... не мога да разговарям с духове.

Помъчих се да се откопча от ръката ѝ, ала тя ме стисна още по-здраво. Отпуснах се, сякаш се предавах, после се втурнах в противоположната посока. Ръката ѝ увисна, но аз се бях отдръпнала много силно, залитнах и изгубих равновесие. Тя се хвърли към мен. Аз се строполих на земята. Докато се мъчех да се отстраня от пътя ѝ, над стълбищните перила се надигна тъмна сянка.

Д-р Джил имаше време само колкото да зърне сянката, която се надвеси над нея. Обърна се и отвори уста. Дерек се приземи точно пред нея. Тя замята ръце във въздуха, нададе пронизителен писък, изви се назад, но се препъна в собствените си крака. Докато падаше на земята, бръкна в джоба си да извади нещо. Дерек се стрелна и стисна ръката, с която тя измъкна радиото за двустранна връзка. То падна в тревата. Черепът ѝ дрънна върху цимента на площадката.

Хукнах напред. Дерек се надвеси над нея да провери пулса ѝ.

— Нищо й няма — въздъхна с облекчение той. — Припаднала е. Хайде! Тръгвай, преди да е дошла на себе си.

Пръстите му се сключиха около ръката ми. Мръсни, но човешки. Лицето и ръцете му бяха станали пак нормални, а единственият белег за неотдавнашното му изпитание бе съдраната му и окаляна риза. Отблъснах го, приближих се до гуменката му и я вдигнах от земята, а когато се обърнах, видях, че държи гуменката, която аз бях събула.

— Да си ги разменим ли?

Обухме всеки своята си гуменка.

— Саймън ме чака при фабриката — казах. — Трябва да го предупредим. Тук знаят за бягството ни.

Той ме побутна към страничната ограда.

— По шосето е опасно. Мини през дворовете.

Погледнах назад.

— Точно зад теб съм — рече той. — Тръгвай!

Започнах да се катеря по първата ограда, ала по критериите на Дерек бях твърде бавна — той ме хвана и ме прехвърли от другата страна, после я прескочи, сякаш се състезаваше в дисциплината „бягане с препятствия“. След още две огради воят на сирената ни хвърли зад сградата на някаква детска градина.

— Полицията ли е? — попитах шепнешком.

— Не мога да кажа.

След миг забелязах:

— Д-р Джил знае за трупите. Когато ги вдигнахме, тя вероятно не е била в кабинета си, както мислехме. Знае, че мога да контактувам с мъртъвци, знае и за Самюъл Лайл, както и...

— После.

Имаше право. Отпъдих мисълта от главата си и се съсредоточих в сирената. Тя профуча край нас в противоположна посока и изчезна.

— Пред къщата ли спря? — попитах.

Той поклати глава.

— Още я чувам. Хайде, тръгвай.

Според Дерек между Лайл Хаус и следващата пряка имаше седем двора. Доверих му се.

Тъкмо препускахме през петия, когато ръката му се стрелна напред като железопътна бариера и аз се блъснах в нея. Обърнах се и видях, че, изпружил врат, той въртеше глава и се заслушваше. Изминаха

десет секунди. Дръпнах го за ризата, ала той не ми обърна внимание и остана още десет секунди в същото положение. После наведе глава и прошепна:

— Чувам шум на спрял автомобил. Там има някой.

— Къде?

Нетърпелив жест с ръка.

— Там. На улицата, която трябва да прекосим. — Вдигна пръст във въздуха.

— Стъпки. Някой говори. Жена. Шепне. Не мога да разбера думите й.

— Разпознаваш ли гласа?

Той поклати глава.

— Стой тук. Ще се приближа, може да доловя думите.

Направи дълъг скок към къщата и спря зад храсталака.

Огледах се. Стоях по средата на двора, изложена на опасността да ме видят, ако надникнат през някой прозорец. Мястото, където беше спрял той, бе далеч по-безопасно от моето. Щом се приближих, той се извъртя и ме прониза с поглед.

— Извинявай — прошепнах и тихо се запромъквах към него.

Той махна с ръка да изчезвам. Но аз не спях. Той отново ме прониза с поглед и извърна глава. Пропълзях зад него и се спотаих. Главата му бавно се движеше — по посока на гласовете, предполагам. Но когато се извъртя към мен, забелязах вирнатата му брадичка, разширените му ноздри и осъзнах, че души във въздуха.

Щом ме видя да го наблюдавам, тутакси свъси вежди.

— Различаваш ли, хм...?

— Миризми — изстреля думата той. — Да, мога да различавам миризми. Като кучетата.

— Нямах предвид.

— Както и да е.

Отново погледна встрани, като внимателно изучаваше силуета на оградата.

— Предполагам, че вече си осъзнала какво съм аз.

— Върколак.

Постарах се да говоря с обичайния си тон, но не съм сигурна, че успях. Не исках да разбере, че съм уплашена, тъй като тъкмо това очакваше, защото не ми беше признал истината още в началото. Рекох

си, че да си върколак не е по-различно от това да си некромант, магьосник или полудемон. Но не беше така.

Мълчанието се проточи и аз разбрах, че трябва да кажа нещо. Ако беше признал, че е полудемон, щях да го засипя с въпроси, но тъй като не казах нищо, мълчанието ми го дамгоса като нещо по-различно от нас, като нещо не тъй естествено, като нещо лошо.

— Какво... се случи преди малко? Ти, хм...

— Промених се. — Той пристъпи надясно, наведе се, за да чува по-добре, после се отдръпна. — Не очаквах да се случи, преди да навърша поне осемнайсет. Така мислеше татко. Но сърбежите, треската, мускулните спазми миналата вечер — били са предупреждение. Трябваше да се досетя.

Поя ветрец и Дерек наклони глава на една страна. Пое си дълбоко въздух и поклати глава.

— Непознати — и посочи към задната част на двора. — Ще се покатерим по онази ограда, ще минем натам и ще заобиколим. Да се надяваме, че дотогава колата ще се махне.

Прескочихме задната ограда, втурнахме се през съседния двор и излязохме на улицата.

Дерек внимателно я огледа, като в същото време се заслушваше, предполагам, и душеше, после ме поведе към отсрещния тротоар. Промъкнахме се в първия двор и продължихме на изток, като тичахме направо през откритите пространства на дворовете.

Стигнахме до шосето и аз видях автомобила, за който ми бе казал. Голяма спортна кола, сребриста на цвят, едно каре по-надолу. Фаровете бяха загасени, но на волана имаше някой — той се навеждаше, сякаш говореше на някого.

— Ще се наложи да тичаме — каза Дерек. — Да се надяваме, че няма да ни видят.

— Мислиш ли, че търсят нас?

— Не, но...

— В такъв случай ще им се сторим подозрителни.

— Три и половина след полунощ е. Така или иначе изглеждаме подозрителни. Той хвърли поглед към колата.

— Добре. Но ако забележиш нещо обезпокоително? Ще вървиш след мен.

— Тъй вярно, сър.

Покатерихме се на оградата под плачещата върба, като се криехме в клоните и сянката ѝ.

Дерек ме настани от лявата си страна, по-далеч от автомобила. От разстоянието, на което бяха, щяха да видят възрастен мъж да върви с жена.

— Ще вървим и ще си говорим, нали? Като нормална двойка, излязла на късна нощна разходка. Без да се крие.

Кимнах с глава, а той ме хвана подръка. Бързо излязохме на тротоара и когато свихме към бордюра, забавихме крачка.

— Хайде, говори ми — измърмори той.

— И когато се... промени...

Последва кратък смях, защото очевидно е нямал предвид точно това. Продължавах да говоря тихо, защото както аз не можех да чуя разговора в автомобила, така и те нямаше да чуят думите ми, а само неразбираемо мърморене.

— Промени се и стана... — помъчих се да се досетя как да назова по-точно онова, което бях видяла — холивудски върколак, получовек-полузвяр.

— Вълк.

Поведе ме наляво, по-далеч от колата.

— Вълк ли?

— Нали знаеш? Голямо диво животно от семейството на кучетата. Обикновено се среща в зоологическите градини.

— Превърна се в...? Но това не е... — Спрях по средата на изречението.

— Физически възможно? — Отново кратък смях. — Да, тялото ми се мъчеше и протестираше. Нямам представа как се получава. Предполагам, че по-късно и това ще разбере. Много по-късно, при това ако имам късмет. Придвижваме се към лявата страна на улицата. Фабриката е точно.

Той млъкна и се обърна в мига, в който автомобилните фарове светнаха. Дерек стисна ръката ми и хукна да бяга, като помъкна и мен след себе си.

— Видяха ни — каза.

— Но не ни търсят.

— Напротив, търсят ни.

Дръпна ме за ръката и ме насочи към съседния двор. Когато наближихме оградата, той ме сграбчи за кръста и ме прехвърли от другата страна. Паднах на четири крака, скочих и хукнах към най-близкото скривалище — една метална барака.

Дерек се втурна след мен и за миг останах неподвижна, опряла пламналото си лице до хладния метал, жадно поемаща леденостудения въздух. После се изправих.

— Как...?

— Чух ги да казват: „Те са“ и „Обади се на Марсел“.

— Марсел ли? Това не е ли името на д-р Давидоф?

— Да, а нещо ми подсказва, че не е толкова често срещано, за да е съвпадение.

— Но как.

Той запуши с длан устата ми и аз усетих миризмата на кал. Наведе се до ухото ми.

— Заобикалят карето. Чувам гласове. Сигурно са свалили стъклата и се ослушват за нас.

Но кои бяха те? Откъде бяха дошли? Саймън и Рей бяха изчезнали преди не повече от четирийсет минути. Как са дошли до тук толкова бързо?

— Тори — прошепнах аз.

— Моля?

— Тори е разбрала за бягството ни. Затова беше толкова спокойна. Не се издаде; беше...

— Няма значение. Тръгват надолу по шосето — посочи нататък Дерек. — Хайде!

Той ме побутна в противоположната посока.

— Фабриката е в самия край. Трябва да стигнем до там. Тичай по тревата, за да не вдигаш шум.

Препуснахме по ивицата между тротоара и шосето, гуменките ни шляпаха по паважа, но по тревата се придвижвахме безшумно. До края

оставаха само три къщи, вече се виждаха очертанията на фабриката, когато Дерек изруга. След още три крачки разбрах причината: около паркинга на фабриката се издигаше двуметрова ограда, направена от вериги, а на портата висеше катинар.

— Качвай се — каза Дерек.

Улових се за веригите и започнах да се катеря. Той се опита да ме повдигне, ала аз му махнах с ръка да спре и да ме последва. Бях стигнала почти до върха, когато едната половина на фабриката лумна в светлина. Хвърлих поглед назад. Двигателят на автомобила изръмжа.

— Бързо, бързо, бързо! — прошепна Дерек.

Колата шумно спря, спирачките изскърцаха. Дерек се бе превил отгоре на оградата и скочи. Падна на краката си и се завъртя в мига, в който вратата на автомобила широко се отвори.

— Скачай! Ще те хвана.

Вече се приближавах до земята, но скочих. Той ме хвана и ме изправи на крака, после ме блъсна да бягам към фабриката.

— Дерек! Клоуи!

Беше женски глас. Продължих да тичам, но като чух името си, се обърнах назад. Дребна сивокоса жена се хвана за веригата. Непозната.

Някакъв мъж забързано мина пред колата. В ръцете си държеше продълговат, тъмен предмет и когато го вдигна, сърцето ми спря да бие.

— Пушка! — извиках аз, без да спирам да тичам.

Дерек погледна към мен с разширени от ужас очи.

— Те имат...

Той ме изблъска, точно в мига, в който нещо изсвистя покрай ухото ми. Шмугнахме се в купчината дървени палета. Те тракаха около нас, блъскаха ме силно в гърба и раменете.

Скочих и се мушнах в съседната купчина, хукнах да бягам, превита на две, докато стигнахме до стената на фабриката.

Профучахме покрай северната ѝ страна, наведохме се и се мушнахме в една ниша. Дерек ме издърпа иззад ръждясалия метален контейнер.

— Т-те ст-стреляха по нас — прошепнах аз, като едва изричах думите. — Не. Т-трябваше да взема... може би радио. Или мобилен телефон. Сгреших.

— Не си сгрешила. — Той се изви и затърси нещо на гърба си.

— Н-но те ст-стреляха по нас. Искаха да ни убият. Т-това няма смисъл.

Той измъкна нещо от долната част на тениската си. Тясна продълговата метална тръбичка със заострен край.

— Заловила се е за ризата ми. Бодна ме, но няма значение. Няма лесно да се справи с мен.

— Да се справи с теб ли? — опулих се аз. — Стреличка с приспивателно ли е?

— Така мисля. Виждал съм ги само на кино.

Но ние не бяхме животни. Хората не преследват децата с успокоителни стрелички.

— Н-не разбирам.

— Нито пък аз. Ясно е, че искат да ни върнат обратно. Отчаяно го желаят. Още една причина да продължим да бягаме.

Той пусна стреличката на земята, мина покрай мен и като стигна до края на контейнера, започна да души наоколо, като този път изобщо не направи опит да го прикрие.

— Саймън е тук. Не е наблизно, но съвсем наскоро е минал от тук.

— Можеш ли да го намериш?

— Да. Макар че тъкмо в този момент се надявам сам да се погрижи за себе си. Ще се крие дотогава, докато те зърне. И ние трябва да намерим подходящо място и да направим същото — да чакаме да се раздвижат.

Приблужи се до портата на склада, ала тя беше заключена и тежка, а дръжките ѝ бяха от вътрешната страна. Пропълзях покрай стената на контейнера и внимателно огледах двора на фабриката.

— Прилича ми на склад, който се използва. Нали спомена нещо този петък? Че ще е много удобно скривалище?

Той погледна над рамото ми.

— Този склад е много близо до фабриката, за да бъде изоставен. — Огледа го. — Но засега става. Трябва да вляза.

Огледа двора, после ме повлече покрай тъмната стена и двамата се стрелнахме към склада. Силно дръпване на вратата и бяхме вътре.

Дерек беше прав: складът не бе изоставен. Беше натъпкан с рула стомана, които ни предоставяха многобройни скривалища. Трябваше да се движа бавно и внимателно и да следвам Дерек, като стъпвам така, че да не вдигам шум.

След двайсетина крачки той откри някакъв процеп и се мушнахме в него. Още не бяхме влезли, когато отвътре избумтя мъжки глас.

— Дерек? Знам, че си тук. Аз съм доктор Давидоф.

Погледнах към Дерек, но той бе обърнал главата си в посока на гласа.

— Дерек? Знам, че не искаш да бягаш. Желанието ти е да се справиш. А не можеш да го постигнеш като бягаш.

Гласът се движеше, докато лекарят вървеше из двора на фабриката. Дерек източи врат, заслуша се и прошепна:

— Четири — не, пет чифта крака. Отделно едни от други. Търсят ни. Да се надяваме, че ще им избягаме.

— Дерек? Знаеш, че не бива да си навън. Опасно е. Говорили сме за това, не помниш ли? Не искаме да нараним някого. Аз го знам, а и на теб ти е известно, че имаш нужда от нашата помощ, за да се справиш.

Вдигнах поглед. Дерек движеше челюсти, а очите му гледаха някъде надалеч.

— Бих могъл да се върна — прошепна той. — Да ги разсея, за да можеш да избягаш. Саймън е наблизно. Трябва само да откриеш...

— Ще се върнеш? След като стреляха по теб?

— Само една стреличка с приспивателно.

— Само? Само? — гласът ми се извиси и аз се помъчих отново да заговоря тихо. — Те ни преследват като животни, Дерек. Д-р Джил знае каква съм.

— Това че тя знае, не означава, че всички знаят.

— Сигурен ли си?

Той се поколеба и вдигна очи в посока на гласа.

— Дерек? — продължаваше д-р Давидоф. — Моля те. Искам да те улесня, но и ти трябва да улесниш нас. Ако излезеш, ще поговорим. Това е. Само ще поговорим. Няма да прибегнем до дисциплинарни наказания, няма да те преместим.

Дерек запристъпва от крак на крак. Обмисляше предложението.

— Не можеш... — захванах аз.

— Ако не се покажеш, ще те намерим и ще бъдеш преместен... в центъра за малолетни, задето отвлече Клоуи.

— Отвяля... — изписках аз.

Той ми запуши устата с дланта си и остана така, докато не му направих знак, че ще мирувам.

Д-р Даводиф продължаваше:

— В досието ти вече сме документирали неподходящото ти поведение по отношение на Клоуи. Когато полицията се запознае с документите ти и чуе нашите показания, които ги потвърждават, ще попаднеш в голяма беда, Дерек, а такова нещо не ти е нужно, знаеш го.

Дори тя да те защити, полицията няма да ѝ обърне внимание. Ти си шестнайсетгодишно момче, което бяга с четиринайсетгодишно момиче. — Млъкна за миг. — Нали осъзнаваш, че е само на четиринайсет, Дерек?

Енергично поклатих глава и прошепнах:

— Лъже. Миналия месец станах на петнайсет.

Д-р Давидоф уточни:

— За полицията постъпката ти ще бъде чисто и просто отвличане и дори сексуално насилие.

— Сексуално...! — изписках аз.

Втрещеният поглед на Дерек ме накара тутакси да затворя уста.

— Ти избираш, Дерек. Колкото повече усложняваш нещата, толкова по-зле за теб.

Дерек изсумтя и в същия миг д-р Давидоф изгуби играта. Ако се беше опрял на страховете му, че ще нарани някого, би могъл да го убеди да се предаде. Но да заплашва самия него?

Както бе забелязал и Саймън, това беше съвсем различно нещо.

— Стой тук — прошепна Дерек. — Отивам да потърся изход.

Исках да възразя, да настоявам да му помогна, ала не можех да виждам в тъмнината като него. Ако ще се препъвам, за да търся откъде бихме могли да избягаме, д-р Давидоф и останалите тутакси щяха да дотичат и да ни заловят.

Останах.

След няколко минути Дерек се върна и мълчаливо ме поведе към задната стена, където имаше счупен прозорец. Сигурно бяха запушили празнината с дъска, ала сега тя се търкаляше на пода.

— Почакай.

Той отстрани счупеното стъкло от перваза и разчисти пред мен, за да се придвижа.

Запълзях напред, но ръкавът ми се закачи на останал на пода чиреп.

Недалеч от нас се затръшна врата.

— Клоуи? Дерек? Знам, че сте вътре. Вратата е строшена.

Дръпнах ръкава си да го откача и усетих остро ужилване. Стъкълцето издрънча на каменния под.

Катурнах се на пода и щом се съвзех, си плюх на петите към най-близкото прикритие — чергилото над купа дъски. Наведох се и се мушнах отдолу, а Дерек ме изблъска навътре.

Придвижих се до мястото, където брезентът образуваше нещо като палатка. В мига, в който си поех въздух, ръката над лакътя ми започна да пулсира, което ми подсказа, че стъклото ме бе наранило сериозно.

— Имаш рана — прошепна Дерек, сякаш четеше мислите ми.

— Драскотина.

— Не е драскотина.

Хвана ръката ми и силно я дръпна. Прониза ме болка. За малко да изохкам. Беше тъмно и не виждах, но усетих, че ръкавът ми е мокър. Кръв. Той я бе подушил.

Нави ръкава ми нагоре и изруга.

— Лоша ли е? — прошепнах.

— Дълбока. Трябва да спрем кървенето. Да я превържем.

Пусна ръката ми. Пред очите ми проблесна нещо бяло и аз осъзнах, че той си сваля тениската.

— Постој — казах аз. — Имаш само тази фланелка. А аз съм навлечена с дрехи.

Той извърна глава. Свалих си и трите блузи, като скърцах със зъби, щом материята се допреше до раната ми. Припомних си, че преди да ми каже, че раната е лоша, аз почти не я усещах.

Отново облякох двете блузи и му подадох тениската си. Той я разкъса и шумът проехтя в мрака. Трябва да съм го погледнала притеснено, защото той каза:

— Наоколо няма никой. Чувам ги как претърсват склада.

Превърза ръката ми с парчетата плат. После вдигна глава, заслушан в нещо, и аз долових слабия звук на нечий глас, последван от отговор.

— Сега всички са в склада — прошепна той. — Време е да тръгваме. Ще се помъча да уловя мириса на Саймън. Следвай ме.

Дерек тръгна на зигзаг през вехториите, без да забавя ход. За щастие, аз бях зад него и той не забеляза колко пъти си удрях коленете и лактите, когато заобикалях струпаните наоколо предмети.

Най-после забави ход.

— Усетих го — прошепна и посочи с пръст към южния край на фабриката.

Зави нататък. Когато приближихме ъгъла, някаква фигура се мярна на вътрешния вход и бързо се отдалечи. Саймън. Миг след това се появи Рей и лудо замаха с ръка, преди някой да я дръпне назад — вероятно беше Саймън.

Хукнахме нататък и ги видяхме в дълбока и тясна ниша, която вонеше на цигарен дим и приличаше на преддверието на главния вход.

— Какво правиш тук? — прошепна Рей и вторачи тревожен поглед в Дерек. — Нали трябваше...

— Промяна на плановете.

— Радвам се да те видя, брат ми — обади се Саймън и тупна Дерек по гърба.

— Бях започнал да се притеснявам, че Клоуи няма да ни намери. Сума ти хора са тръгнали да ни търсят.

— Знам.

Саймън се премести към края, надникна да ни види, после се приближи до мен и ми подаде раницата.

— Добре ли си?

Кимнах с глава, като гледах да не види ранената ми ръка.

— Имат пушки.

— Моля? — широко отвори очи Рей. — Няма начин. Никога няма да...

— С приспивателни стрелички — поправи ме Дерек.

— О! — кимна тя, сякаш този вид пушки бяха стандартно оръжие за преследване на избягали деца.

— Кого видя ти? — попита Дерек.

— Ван Доп, Давидоф и Талбът, струва ми се, но не съм сигурен. От Джил няма и следа.

— Тя остана в къщата — казах. — Но има още двама, които не познаваме. Мъж и жена. — Погледнах към Дерек. — Мислиш ли, че са ченгета под прикритие?

— Нямам представа. После ще мислим за това. В момента сме като дивеч под прицел. Трябва да се измъкнем от тук.

Когато Дерек отиде да надникне навън, Саймън се наведе към ухото ми.

— Благодаря. Задето го намери. Наред ли беше всичко?

— После — обади се Дерек. — По-нататък има още един склад със счупени прозорци.

Вероятно е изоставен. Ако успеем да стигнем до.

— Клоуи? — каза Рей, като се вторачи в ръката ми. — Какво имаш по ръкава си? Прилича на... — и тя докосна с пръсти ръкава ми. — О, божичко! Ти кървиш. Наистина е кръв.

Саймън се промъкна от другата ми страна.

— Целият ти ръкав е в кръв. Какво...!

— Порязах се — отвърнах.

— Раната е дълбока — забеляза Дерек. — Трябва да се зашие.

— Аз не...

— Трябва да се зашие — повтори той. — Ще измисля нещо. Засега. — Изруга и скочи от мястото си. — Идват. — Огледа се и се намръщи. — Това е най-гадното скривалище.

— Знам — отвърна Саймън. — Исках да намеря нещо по-добро, но... — Погледът, който хвърли на Рей, показваше, че тя бе отказала да се помръдне от тук.

— Че какво му е на това място? — попита тя и се облегна на стената. — Тъмно е като в рог, така че няма да ни видят.

— Докато не те осветят с електрическо фенерче.

— О!

Дерек отиде до вратата, хвана дръжката и я дръпна. Под ви крака, дори я сграбчи и с двете си ръце, напъна се, а сухожилията на врата му изскочиха. Вратата потрепна и се отвори със силен пукот, сякаш някой стреля във въздуха.

Енергично ни замаха с ръка да влизаме.

— Намери си прикритие — прошепна ми той, когато профучах покрай него. Втурнахме се по широкия коридор с врати от двете страни — някои бяха отворени, други бяха затворени. Рей тръгна към първата врата. Дерек я побутна да продължава нататък.

— Не спирай да вървиш — прошепна той.

Изтича покрай нея и ни изведе в друг коридор. После вдигна ръка да ни укроти и наостри уши, но дори и с моите обикновени сетива чух как вратата се отвори и някой закрачи по пода.

— Отворена е! — извика някакъв мъж. — Влезли са оттук.

— Трябва да се махаме — прошепна Дерек. — Разпръснете се. Намерете изход. Какъвто и да е. После свирнете тихо с уста. Ще ви чуя.

При следващия завой се разпръснахме, за да търсим изход.

Първата врата, която отворих, водеше към дълго тясно помещение, пълно с работни маси.

Никакъв изход от там.

Като се върнах в коридора, чух гласове, които идваха отдалеч; някой претърсваше стаите, които бяха най-близо до входа с надеждата, че сме се свили в първата, на която сме попаднали.

Докато бързах към съседната врата, забелязах някаква фигура в стаята от другата страна на коридора. Спрях, но беше късно. Цялата се виждах.

Укротих лудналото си сърце и осъзнах, че мъжът е с гръб към мен. Носеше джинси и карирана риза, бе на ръст колкото мъжа с пушката и имаше същата тъмна коса. Не си спомних онзи да е носил карирана риза, защото имаше и сако.

Мъжът стоеше на издигната платформа, впил пръсти в релсите, и се взираше надолу в огромния гатер. Нещо бе привлякло вниманието му и той изцяло бе погълнат от него.

Внимателно пристъпих напред. Мъжът се размърда и аз замръзнах на място, ала той премести ръце по релсите и продължи да се взира надолу. Вдигнах стъпало.

Мъжът направи същото и стъпи по-долу.

Качи се върху релсите и се сви на място, обгърнал решетката с ръце. Нещо под него се движеше и погледът ми се премести към гатера. Ножовете се въртяха с такава скорост, че резервните светлини, разположени на доста голямо разстояние от тях, проблясваха на импулси. Но не се чуваше шум, дори мъркането на двигателя отсъстваше.

Мъжът се хвана по-здраво за релсите. После внезапно се метна напред. Видях как се блъсна в ножовете, видях и първите пръски кръв и се облегнах на стената отзад, понечих да закрия уста с ръката си, ала вече бях започнала да пищя.

Нещо — част от него — изхвърча от гатера и се плъосна до вратата. Откъснах поглед от там, без да разбера какво е, като отстъпих назад; зад мен някой тичаше.

Две ръце ме обгърнаха. Чух гласа на Саймън в ухото си:

— Клоуи?

— Т-там им-маше човек. Той... — Стиснах дланите си в юмруци, за да отблъсна образа, който изникваше в съзнанието ми. — Дух. Мъж. Той ск-скочи в гатера.

Саймън ме прегърна, притисна с ръка главата ми отзад на тила и аз зарових лице в гърдите му. Той ухаеше на омекотител с дъх на ванилия и леко на пот, а мирисът му внесе странно спокойствие в душата ми. Останах така, докато си поема въздух. Дерек зави край ъгъла.

— Какво стана?

— Призрак — отвърнах аз и се отдръпнах от Саймън. — Извинявайте.

— Някой те е чул. Трябва да тръгваме.

Когато се обърнах, отново зърнах призрака да стои на платформата. Дерек проследи погледа ми. Призракът стоеше в предишната си поза, хванал се за релсите.

После пристъпи напред.

— П-повтаря се. Като на филм. — Тръснах глава. — Няма значение. Ние...

— Трябва да тръгваме — заяви Дерек и ме побутна напред. — Хайде!

Когато се отправихме надолу по коридора, откъм Рей се чу пронизително изсвирване.

— Нали казах да свирнете тихо? — просъска Дерек през зъби.

Завихме по коридора и видяхме Рей, застанала пред една врата, над която пишеше:

„ИЗХОД“. Тя протегна ръка към дръжката.

— Недей! — Дерек мина покрай нея и откряна вратата, като се заслушваше и душеше във въздуха, после я отвори широко. — Виждаш ли този склад?

— Дето е като онзи, първия зад нас ли? — попита Рей.

— На два километра от тук. Хайде, върви. Намираме се точно зад... — Главата му се извъртя по следите на някакъв шум. — Идват.

Чули са подсвиркването. Вие вървете. Ще ги пообъркам и ще ви настигна.

— Аха — обади се Саймън. — Ще ти помогна. Клоуи, вземи Рей и тичайте. Дерек отвори уста, за да протестира, но Саймън го прекъсна.

— Нали искаш да се объркат?

Той прошепна някаква магия и щом махна с ръка, наоколо падна мъгла.

— Аз съм твоят човек — каза и се обърна към мен. — Тръгвайте. Ще ви настигнем.

Исках да възразя, но нямах какво друго да предложа. Способностите ми вече бяха доказали, че не ми помагат, а по-скоро ми пречат.

Рей бе изминала пет-шест метра и подскачаше на място пред мен като боксьор, очакващ противника си; махна ми да побързам.

Обърнах се да тръгвам и Дерек заобиколи откъм Саймън.

— Влезте в склада и не мърдайте. Един час поне не си показвайте носа навън. Ако не дойдем, намерете някое ъгълче, където да се свиете. Непременно ще се върнем.

Саймън кимна с глава.

— Разчитайте на това.

— Не стойте в склада, ако има опасност, но това ще бъде мястото на срещата ни. Ако не можете да останете, намерете начин да ни напишете съобщение. Непременно ще дойдем на срещата. Разбрахте ли?

Кимнах.

— Сигурно ще се върнат — викна някой. — Претърсете всяка стая.

Дерек ме избута през вратата.

Саймън се наведе и изрече с устни:

— Скоро ще се видим. — После вдигна палци нагоре и се обърна към Дерек. — Време е за шоу.

Аз си плюх на петите.

Останахме да чакаме в склада един час и четирийсет минути.

— Хванали са ги — прошепнах.

Рей сви рамене.

— Може и да не са. Може би се е появила възможност да избягат и те са се възползвали.

Понечих да възразя, ала преглътнах думите. Тя беше права. Ако са имали възможност да избягат, а е нямало как да дойдат при нас, бих предпочела да са се възползвали от нея.

Вдигнах вкочанения си задник от леденостудения цимент.

— Ще чакаме още дълго, преди да продължим. Ако се измъкнат, ще се присъединят към нас по-късно.

Рей поклати глава.

— Не бих разчитала на това, Клоуи. Както ти казах, по поведението им може да се съди, че двамата винаги действат на принципа „ние срещу тях“, а под „ние“ разбират единствено себе си. И никой друг, освен тях двамата, както може би и изчезналия им баща.

Тя сви колене към гърдите си.

— Споменаха ли къде би могъл да бъде? И защо не е дошъл да ги прибере?

— Не, но...

— Не споря. Просто казвам. — Тя изпълзя до процепа и надникна навън. — Също като миналата година, когато излязох с онова момче. Той беше част от училищна групичка „Страхотните хлапета.“ — Тя добави кавичките с пръсти във въздуха. — Харесваше ми да се шляем заедно. Мислех, че така ще стана една от тях. Да, ама не. Отнасяха се мило с мен, но те си бяха приятели още от трети клас. Това, че не се отделях от компанията им, изобщо не означаваше, че съм станала една от тях. Ето, ти притежаваш свръхестествени способности. Това те сближава със Саймън и Дерек. Но... — Тя извърна глава. — Познаваш ги едва от седмица. Но когато...

— Дватамата имат приоритет и това са самите те. Знам го. Не казвам, че си сгрешила, просто...

— Саймън е мил с теб, виждам го. Но... — Прехапа устни, после бавно вдигна поглед към мен. — Когато се върна да търсиш Дерек, Саймън не се тревожеше за теб. Дори не спомена името ти. Цялата му грижа беше за Дерек.

Разбира се, че се е притеснявал за Дерек. Дерек бе негов брат; аз бях просто едно момиче, с което се бе запознал преди седмица. Но все пак думите ѝ ме жегнаха — изобщо не е споменал името ми!

Тъкмо се канех да разкрия пред Рей онази част от плана ни, която тя бе пропуснала — че фабриката е нашето постоянно място за срещи, където винаги ще се връщаме. Ала в този момент щеше да изглежда така, сякаш се мъча да докажа, че момчетата не са ми обърнали гръб. Покъртително!

Продължавах да мисля, че след като нещата се поуспокоят, двамата ще се върнат. Това нямаше нищо общо с факта харесва ли ме Саймън, или не. Ще се върнат, защото така трябваше. Защото обещаха да се върнат. А може би аз съм едно глупаво момиче, гледало твърде много филми, в които добрият винаги се завръща като спасител. Но тъкмо в това вярвах.

Ала не седях със скръстени ръце да чакам приятелят ми да ме спаси. Може и да съм наивна, но не съм глупава. Бяхме си определили място за срещи, така че нямаше смисъл да се въртим повече тук.

Изпълзах от скривалището, огледах се и се послушах. После махнах с ръка на Рей да излезе.

— Най-напред трябва да намеря пари — заявих. — Татко ми даде, но може да не ни стигнат. Има ограничение за сумите, които мога да изтегля в един ден, така че трябва да действам бързо, преди да са замразили сметката ми. Дерек спомена, че най-близкият банкомат е...

— Какво правиш? — попита Рей.

— Моля?

Тя повдигна ръката ми и посочи кръвта.

— Нямах нужда от пари, а от лекар.

Поклатих глава.

— Не мога да отида в болница. Дори да не са предупредили още за мен, много съм млада. Ще се обадят на леля Лорън.

— Тъкмо нея имам предвид — твоята леля Лорън. Нали е лекар?

— Н-не. Не мога. Тя ще ни върне обратно.

— След като са стреляли по нас? Знам, че в момента си й много сърдита, но нали ми каза как винаги се е тревожела за теб, винаги е била на твоя страна. Ако почукаш на вратата и кажеш, че Давидоф и неговите приятелчета са стреляли по теб, дори да е било само с приспивателни стрелички, няма наистина си мислиш, че ще те върне в Лайл Хаус?

— Но дали ще ми повярва? Преди седмица — да. Но сега? — Поклатих глава. — Когато ми говореше за Дерек, сякаш изобщо не разговаряше с предишната Клоуи. Аз съм шизофреничка. Параноична съм и имам халюцинации. Няма да ми повярва.

— Тогава ми опиши как точно изглеждат пушката и стреличките и аз ще потвърдя, че също съм ги видяла. Не, почакай! Стреличката. Дерек е издърпал една от фланелката си, нали така? Знаеш ли къде е?

— Аз... мисля, че знам. — Напънах се да си спомня и наистина го видях в съзнанието си как я пуска на пода. — Да, знам точното място.

— Тогава да отидем и да я вземем.

Не беше толкова лесно. Мислехме, че дворът на фабриката гъмжи от ченгета, които търсят двамата бегълци. Но когато погледнахме навън, видяхме само десетина работници, идващи на работа в неделя да положат извънреден труд — те се смееха и си говореха, мятаха торбичките с обяда си, а в ръцете им димяха чашите с кафе, които си бяха купили по пътя.

Свалих пропитата ми с кръв тениска и облякох суичъра на Лиз. Изпълзахме навън, като се придвижвахме от едно прикритие до друго. Нямаше и следа от хора, които ни търсят.

Логично. Колко хлапета бягат от дома си в Бъфалоу дневно? Дори бягство от дом за психично разстроени деца не ще повлече след себе си полицейска хайка.

Вероятно само служители на Лайл Хаус ни бяха преследвали предишната нощ. Вероятно са били членове на борда като майката на Тори, а те се тревожеха повече за репутацията на дома, отколкото за нашата безопасност. Ако са искали да не вдигат шум около бягството ни, сигурно са се махнали доста преди да се появи първият работник. Сега вече са се събрали на съвещание, за да решат какво да правят и кога да съобщят на родителите ни, а и на полицията.

Лесно открих стреличката и я пъгнах в раницата си. После се отправихме към търговския център, като заобиколихме трите съседни на Лайл Хаус карета от къщи и държахме очите си отворени на четири. Нищо не се случи. Намерихме уличен телефон, аз повиках такси и дадох на шофьора адреса на леля Лорън.

Леля Лорън живееше в къща близнак близо до университета. Когато се изкачвахме по стълбите, сутрешният вестник си беше на стъпалата. Вдигнах го и позвъних на вратата.

След минута зад завесите премина сянка. Ключалката изщрака и вратата се отвори. На прага стоеше леля Лорън в къса хавлия и мокра коса.

— Клоуи? Божичко! Къде... — и отвори по-широко вратата. — Какво правиш тук? Добре ли си? Наред ли е всичко?

Дръпна ме за ранената ръка и ме вкара вътре, а аз се помъчих да не трепна. Погледът се премести върху Рей.

— Лельо Лорън, това е Рей. От Лайл Хаус. Трябва да говорим с теб.

Щом влязохме в къщата, представих ги една на друга. После ѝ разказах цялата история.

Така де, редактирания вариант. Доста добре редактиран, без да се споменават зомбита, магии и върколаци. Момчетата са възнамерявали да избягат и са ни поканили да тръгнем с тях. Съгласили сме се просто така, за забавление — да се измъкнем, да се крием и после да се върнем обратно. Знаех, че леля Лорън не я беше грижа за д-р Джил и затова включих в разказа си частта, в която тя се бе нахвърлила върху мен в двора с безумните си обвинения.

После ѝ казах за пушката.

Тя впери поглед в стреличката на малката масичка върху купчината списания „Ню Йоркър“. Страхливо я взе, сякаш очакваше да се детонира, и я обърна от другата страна.

— Това е стреличка с успокоително — изрече тя, а гласът ѝ бе с една нотка по-висок от шепот.

— И ние си го помислихме.

— Но... Стреляли са с това по вас? По вас?

— По нас.

Тя се облегна назад и кожената тапицировка под нея изскърца.

— И аз бях там, д-р Фелоус — обади се Рей. — Клоуи казва истината.

— Не, аз... — отправи поглед към мене тя. — Вярвам ти, миличка. Просто звучи невероятно. Това е толкова... — поклати глава тя.

— Къде намери Лайл Хаус? — попитах аз.

Тя премигна с очи.

— Къде го намерих ли?

— Как реши да ме изпратиш там? В жълтите страници на компютъра ли пишеше за дома? Или някой ти го препоръча?

— Препоръчват го, Клоуи. И то много. Някой в болницата спомена за него и аз го проучих най-обстойно. Процентът на деца, изписани с подобрене, е висок, получават горещи благодарности от пациенти и техните семейства. Не мога да повярвам, че се е случило подобно нещо.

Значи не съм попаднала в Лайл Хаус случайно. Домът е бил препоръчан. Дали това означаваше нещо? Докоснах суичъра на Лиз и си помислих за нас — за всички ни. Нито един дом за групово пребиваване на деца не би преследвал бегълците си с приспивателни стрелички. Духът имаше право. Съществуваше специална причина, поради която се намирахме в Лайл Хаус и сега, след като ми бе казала истината, леля Лорън се бе поставила в рисково положение.

— Колкото до духовете... — захванах.

— Имаш предвид казаното от онази жена, Джил? — Леля Лорън хвърли стреличката обратно върху списанията с такава сила, че купчината се срути и списанията се плъзнаха по стъклената повърхност на масичката. — Очевидно самата тя има нужда от психиатрична помощ. Да допусне, че можеш да общуваш с духове? Само една дума на борда и ще й отнемат разрешителното. Ще е късметлийка, ако не я подведат под отговорност. Нито един човек, който е с всичкия си, не би повярвал, че някой може да разговаря с мъртъвци.

Е, Клоуи, забрави за каквото и да е признание пред леля си.

Леля Лорън стана.

— Най-напред ще се обадя на баща ти, после на моя адвокат, а той ще си свърже с Лайл Хаус.

— Доктор Фелоус?

Леля Лорън се обърна към Рей.

— Преди да го направите, погледнете раната на Клоуи.

Леля Лорън я погледна и примря. Трябваше веднага да се зашие. Тя не разполагаше с необходимото у дома си, а аз се нуждаех от пълно медицинско обслужване. Кой знае в какво състояние бе раната ми, каква мръсотия и какви бактерии е имало на това стъкло? Докато сменяше превръзката, леля ми ме накара да изпия цяла бутилка гетърейд, за да възстановя изгубените течности в организма си. След десетина минути двете с Рей вече седяхме отзад в мерцедеса, който излизаше от гаража.

Преди да стигнем до първия светофар, аз задряхах. Предполагам, че се дължеше на предишните безсънни нощи. А колата на леля Лорън бе допринесла за това с познатия си мирис на ягодов освежител и със седалките си от мека бежова кожа, върху която имаше бледосиньо петно на мястото, където преди три години бях разляла нещо лепкаво. Отново у дома. Отново в света на нормалното.

Знаех, че не е толкова просто. Че не съм се върнала към нормалния живот. А пък Дерек и Саймън бяха все още някъде навън и аз се тревожех за тях. Но дори тревогата ми поизбледня от подрусването на колата, сякаш беше останала назад, в предишния ми живот. В живота на моите сънища. Някои кошмарни, други... не.

Бях вдигала мъртъвците, бях избягала от ръцете на злонамерен лекар, бях се промъкнала през изоставени складове, отскубнала се от хора, които бяха стреляли по мен. В до болка познатия автомобил всичко ми се струваше нереално — радиото бе настроено на местната радиостанция, леля Лорън се смееше на забележката на Рей за избора ѝ на музика, като каза, че и аз съм ѝ се оплаквала. Толкова познато. Толкова нормално. Толкова уютно.

И все пак, дори когато се унасях, аз се бях вкопчила за спомените от онзи мой друг живот, в който мъртвите оживяваха, бащите изчезваха, магьосниците извършваха ужасяващи експерименти и погребваха телата в мазето под къщата, а под пръстите на момчетата се появяваха облаци мъгла, или пък се превръщаха във върколаци. Сега вече всичко бе отминало и аз сякаш се пробуждах, за да открия, че не виждам повече никакви духове.

Пробуждах се с чувството, че съм пропуснала нещо, което би направило живота ми по-труден, но и по-различен. Приключение. Едно необикновено приключение.

Събудих се от разтърсването на леля Лорън.

— Знам, че си уморена, миличка. Влез вътре и можеш да продължиш да спиш.

Клатушкайки се, аз излязох от колата. Тя ме хвана, а Рей помагаше.

— Добре ли е? — попита Рей. — Загуби доста кръв.

— Изтощена е. И двете сигурно сте много уморени.

После ме лъхна студеният въздух, аз се прозях и тръснах глава. Пред себе си различих силуета на някаква сграда. Запримигах, докато фокусирах погледа си върху нея.

Правоъгълна, изградена от жълти тухли, с една-единствена едва забележима врата.

— Това ли е болницата?

— Не, това е попътна клиника. Обадох се в Градската болница, но спешната им помощ била задръстена от случаи. Типично за неделната утрин. В промеждутъка между огнестрелните рани в събота вечер и пияните шофьори, тук е цяла зоологическа градина. Познавам един от лекарите, затова ще те приемат веднага.

Тя вдигна очи, когато дребна сивокоса жена се появи иззад ъгъла.

— О, ето я и Сю. Работи като медицинска сестра. Рей, Сю ще те отведе в чакалнята, ще ти даде да закусиш и ще те прегледа.

Загледах жената, като се мъчех да фокусирам погледа си. Стори ми се позната. Когато се спря да поговори с леля ми, осъзнах, че сигурно ѝ е приятелка. Но дори след като си отиде, нещо в помътнелия ми мозък започна да ме гложди, насочваше ме към някаква асоциация.

Едва когато влязохме, аз си спомних къде я бях виждала. Предишната вечер тъкмо тя се бе хванала за оградата и ме бе повикала по име.

Извъртях се към леля Лорън.

— Тази жена...

— Сю, да. Медицинска сестра е. Ще се погрижи за.

— Не! Снощи я видях с мъжа, който стреля по нас.

Лицето на леля Лорън се сгърчи и тя ме прегърна през рамо.

— Не, миличка, това не е същата жена. Ти премина през какви ли не изпитания, объркана си.

Отблъснах я.

— Не съм. Видях я. Тя ли ти препоръча Лайл Хаус? Трябва да се махаме от тук.

Измъкнах се от прегръдката ѝ и се втурнах обратно към автомобила. Хванах дръжката на вратата, но тя ме настигна.

— Клоуи, послушай ме. Трябва да...

— Трябва да изляза. — Задърпах вратата с две ръце, ала леля ми я държеше здраво. — Моля те, лельо Лорън, ти не разбираш. Трябва да излезем от тук.

— Бихте ли помогнали на д-р Фелоус, моля? — проехтя глас от дъното на коридора.

Обърнах се и видях д-р Давидоф да крачи към нас. Някакъв мъж го отмина и се насочи към мен със спринцовка в ръка.

— Няма нужда, Марсел — отсече леля Лорън. — Вече ѝ дадох успокоително.

— Виждам, че ѝ е подействало добре. Брус, погрижи се за Клоуи, моля те.

Вдигнах поглед към леля Лорън.

— Д-дала си ми успокоително?

Ръцете ѝ ме обгърнаха.

— Ще се оправяш, миличка. Обещавам.

Аз се нахвърлих върху нея и я ударих толкова силно, че тя отстъпи назад. После се обърна към д-р Давидоф.

— Казах ви да не се отнасяте към нея по този начин. Казах ви да оставите всичко на мен.

— Какво да ти оставят? — попитах аз, като бавно направих крачка назад и блъснах вратата.

Тя протегна ръка да ме хване, но аз я отблъснах.

— Какво да ти оставят?

Мъжът със спринцовката ме хвана за ръката. Помъчих се да се отскубна, но той заби иглата в плътта ми. Леля Лорън пристъпи към мен с отворена уста. Някаква жена се носеше по коридора и викаше д-р Давидоф.

— Тъкмо се събрахме на сутрешен рапорт, господине. От момчетата няма и следа.

— Изненада, изненада — обърна се леля Лорън към д-р Давидоф. — Кит добре ги е научил. Щом излязат веднъж, ще продължат да бягат. Предупредих ви.

— Ще ги открием.

— Добре ще направите. А когато ги откриете, надявам се да се разправите добре с онзи звяр, което трябваше да направите още преди години. Ще го третирате като побесняло куче. Елате да видите какво е направил на Клоуи.

— Д-Дерек ли? — мъчех се да надвия действието на успокоителното. — Дерек не го е направил. Сама се порязах.

Свлякох се надолу по стената и леля Лорън ме хвана. Опитах се да я отблъсна, ала ръцете не ме слушаха. Тя им викна да побързат с носилката, после се надвесил над мен и ме стисна здраво.

— Няма смисъл да го прикриваш, Клоуи — прошепна тя. — Ние знаем какъв е. — Хвърли поглед към д-р Давидоф. — Чудовище. Чието място не е...

Не чух последните й думи. Коридорът се размаза и изчезна.

Когато фокусирах погледа си, видях лицето й, надвесено над моето.

— Но няма да му позволим да нарани Саймън, Клоуи. Обещавам ти. Когато се събудиш, ще ни помогнеш да намерим Саймън и да го приберем у дома. Знам колко е важен за теб. Важен е и за нас. Всички сте важни за нас. Ти, Рейчъл, Саймън, Виктория. Вие сте специални деца. Вие сте...

Всичко потъна в мрак.

Лежах будна и се взирах в стената. Нямах сили да се обърна и да се огледам. Не можех дори да повдигна главата си от възглавницата. Усещах как успокоителното ме потиска и отново ме унася в сън, но държах очите си отворени и не ги отлепвах от боядисаната в зелено стена.

Лея Лорън ме беше предала.

Когато тя повярва, че съм се шляла из мазетата с Дерек, аз се бях почувствала предадена.

Спомних си колко бях ядосана и със свито гърло се помолих да се върна във времето, когато си въобразявах, че това е най-лошото нещо, което би могла да направи. Всичко се основаваше на лъжа.

Тя е била лъжа. Нашата връзка е била лъжа.

Когато още като дете виждах караконджули в мазето, тя прекрасно е знаела, че виждам духове. Майка ми е знаела и затова е настояла да се преместим.

Докоснах с пръсти медальона си. Дали това не бе нещо повече от глупав талисман, който да ме пази? Дали майка ми наистина е смятала, че той ще ме закриля? Затова ли лея Лорън настоя да го нося, докато съм в Лайл Хаус? Саймън ми бе казал, че некромантията е наследствена. Щом и майка ми, и лея ми са знаели за духовете, сигурно съм го наследила по тяхна линия.

Дали баща ми е бил наясно? Затова ли странеше от мен? Защото имам необикновени способности?

Замислих се за майка ми. За катастрофата. За шофьора, който я бе блъснал и когото така и не откриха. Дали наистина е било злополука? Или някой я е убил...?

Не. Стиснах здраво възглавницата и отпъдих мисълта от главата си. Не можех да допусна мисълта ми да се рее на всички страни. Иначе щях да полудея.

Ще полудея.

Леля Лорън знаеше, че не съм луда, а ме остави да си мисля тъкмо обратното. Откара ме в дом за групово пребиваване.

Дом, пълен с деца като мен, притежаващи свръхестествени способности.

Когато леля Лорън заяви, че сме специални, тя включи в това число и Рей. Значи тя наистина може да е полудемон. Ами Тори? Тя пък каква е? Знае ли майка й? Ако майка й работи за тях, трябва да е наясно, а ако е наясно и въпреки това укорява Тори, че не се подобрява.

Каква майка би го направила?

Но нали леля ми стори същото? Само че подслади горчилката с усмивки и прегръдки, а това бе още по-лошо. Поне в момента се чувствах много, много зле.

Дали Лайл Хаус не беше мястото, където ни изпращаха, щом нещата се влошат? Затварят ни вътре и ни дават лекарства, като се опитват да ни убедят, че сме психично болни? Но защо? Нима истината не бе по-лесна за възприемане? Защо да не ни предупредят, докато сме още млади, да ни подготвят, да ни научат да се контролираме?

От думите на Саймън бях разбрала, че така би трябвало да бъде. Казваш на децата си истината, научаваш ги как да използват способностите си и да ги крият, преди да са изгубили контрол над себе си.

Що за място беше Лайл Хаус?

Спомних си какво беше казал Саймън за баща си.

„Работеше за групата изследователи, лекари и учени със свръхестествени способности, които се опитваха да облекчат живота на другите като тях.“

После чух духа на вещицата, погребана в мазето:

„Сам Лайл ни обеща по-лек живот. Нали всички само за това копнеем? Безценна власт.

Виждаш ли, момиченце, научният прогрес се нуждае от експеримент, а експериментът се нуждае от субекти, та тъкмо такива субекти сме двамата с Майкъл. Опитни мишки, жертви на един безумец“.

Скочих, сърцето ми биеше толкова силно, че едва си поемах дъх. Леля Лорън каза, че сме специални. Всички ние. Рей, Саймън, Тори, аз.

Но не и Дерек.

„Очаквам да се разправите добре с този звяр, което трябваше да направите още преди години. Ще го третирате като побесняло куче.“

Трябваше да намеря Дерек преди тях.

Огледах се да видя какво има около мен. Двойно легло с големи възглавници и ватирано одеяло.

Килим на пода. Писалище. Кресло. През открянатата врата се виждаше банята. Като в луксозен хотел.

На отсрещната стена имаше врата, боядисана в бяло. Беше най-обикновена интериорна врата, но когато се приближих до нея и я докоснах с длан, усетих хладината на стоманата.

Дебела стоманена врата без стъкло, върху нея нямаше дори шпионка.

Нямаше и дръжка.

Където и да се намирах, това място не беше нито фалшив дом за групово пребиваване, откъдето можеше да се излезе на двора, да се върши къщна работа, да се влиза в час и да се ходи на излети. От тази стая нямаше излизане.

Върнах се в леглото.

Бях хваната в капан. Никога нямаше да избягам от него, никога.

Няма що, страхотно. Будна си едва от пет минути, огледала си се набързо и вече си се предала. Защо просто не ги дочакаш лежешком да дойдат и да те завържат за масата?

Какво ти каза онази вещица? Нещо за електрически проводници, по които са пускали ток, докато си прехапе езика?

Изстенах.

Ами Дерек? Изкара те от Лайл Хаус, а ти дори не се опитваш да го предупредиш за опасността. Ще ги оставиш да го заловят ли? Да го убият?

Дерек не би се оставил да го заловят. Беше твърде умен. Той излезе от Лайл Хаус.

Изведе теб от Лайл Хаус. Нямаше намерение да бяга. Беше чиста случайност. Помниш ли как д-р Давидоф се опитваше да го върне? И той за малко да го послуша. Ами ако отново го убедят? Може Дерек да

е имал нещо наум, да е решил, че наистина е по-добре да го приберат и да го държат под ключ.

Но не и докато се чувстваше длъжен да закриля Саймън.

А, Саймън... Дерек никога няма да предаде Саймън. Но ако иска да отвлече вниманието им, така че Саймън да избяга, както направи за теб и Рей? Ако си каже, че като предаде себе си, ще даде възможност на Саймън да избяга, със сигурност ще се предаде. Знаеш, че ще го направи.

Длъжна бях да го предупредя. Но за тази цел ще трябва да изляза от тук. Този път не можех просто да си седя и да чакам някой да измисли план за бягство. Трябваше да разчитам сама на себе си.

Може би са ме заключили за известно време и после ще ме пуснат. Не бях опасен арестант. Все ще ме изведат навън — за упражнения, за храна, за да експериментират върху мен.

Опитах се да не мисля за последното.

Важното беше да изляза, а когато изляза, да съм готова за бягство. Но най-напред трябваше добре да огледам наоколо и да измисля план. Но как бих могла да го направя, заключена в тази стая? Да се моля да намеря удобна схема за бягство, скрита под матрака?

Да се придвижва астрално през вратата и да разузна наоколо?

Спрях да мисля и бавно наведох очи към блузата, която носех. Зеления суичър на Лиз.

Ако тя бе мъртва, може би щях да я призова, да я накарам да огледа сградата и.

Нима е мъртва? Значи се надяваш да е мъртва?

Стиснах одеялото и си поех дълбоко въздух. Дни наред отказвах да повярвам, че Лиз не е между живите. Независимо от доказателствата, с които разполагах, не можех да го повярвам, защото самата мисъл за това ме побъркваше.

Ала сега, заключена в тази стая, предадена от собствената си леля, в очакване да заловят и убият Дерек като животно.

Лиз беше мъртва.

Бяха я убили.

Притежавала е свръхестествени способности, не е успяла да ги контролира и те са я ексекутирали. Вероятно и тя бе в техния списък. Ами Питър? Нима родителите му са се престрували, че го прибират у дома, а са го оставили на тези хора да го убият? Или понеже се е

пооправил, са го пуснали да се прибере? Лиз не се беше оправила. Значи не са я пуснали.

Една съвсем малка част от мен все се надяваше, че греша по отношение на Лиз. Но знаех, че съм права.

Съблякох суичъра. Видях, че са сменили превръзката на ръката ми. Бяха зашили раната, докато бях в безсъзнание. Щом се грижеха за мен, значи не се канеха да ме убият, поне засега.

Вторачих се в суичъра, като мислех за Лиз и за смъртта. За това, какво би било да си мъртъв на шестнайсетгодишна възраст, да не изживееш останалата част от живота си...?

Стиснах очи. Нямах време за емоции.

Претърсих стаята за камери. Не намерих нито една, но това съвсем не означаваше, че няма такива. Ако ме видеха, че си говоря самичка, веднага ще се досетят какво върша, ще помислят, че и аз като Лиз не мога да контролирам способностите си.

Или ще го направя, или няма. Изборът е мой.

Седнах на леглото със скръстени крака и със суичъра на Лиз в ръце, повиках я, както бях викала и другите духове. Не беше нужно да се притеснявам, че ще вдигна мъртвите от техния сън. Тук нямахше трупове. Поне така се надявах. Ала нямах никаква представа какво ме чака зад вратата — може би там имаше лаборатория, може би телата на други като Лиз.

Нямах време.

Онзи дух в дома, некротманът, ми бе казал, че около Лайл Хаус има бариера срещу духове, направена с магия. Вероятно и тук беше същото и аз се нуждаех от цялата си изключителна сила, която той твърдеше, че притежавам.

Съсредоточих се толкова силно, че ме заболя главата, но нищо не се получи.

Затворих очи, за да си я представя по-добре, ала все поглеждах и не можех да фокусирам.

Накрая останах със затворени очи, като дадох всичко от себе си и си представих как измъквам Лиз от етера и...

— Ехо! Къде съм?

Отворих очи и я видях — все още носеше нощницата си с Мини Маус на гърдите и чорапките си на жирафчета.

Лиз.

Не, духът на Лиз.

— Ало? — тя помахаша с ръка пред очите ми. — Какво е станало, Клоуи? Няма нищо страшно.

Знам, че Лайл Хаус не прилича на увеселителен парк, но... — Тя се огледа и смръщи вежди. — Но това не е Лайл Хаус, нали? Къде...? Божичко! В болницата сме. И теб са те вкарали тук. Кога?

Тя запримига бързо и поклати глава.

— Карат ме да пия много гадни лекарства. Спя и сънувам, а щом се събудя, чувствам се съвършено объркана. И на теб ли ти ги дават?

Къде е била Лиз през всичкото това време? Напъхана между двата свята? Едно бе сигурно. Тя не знаеше, че е мъртва. И аз трябваше да го кажа.

Да, кажа ли? Няма начин. Тя е щастлива. По-добре да не знае.

И колко време, мислиш, ще измине, преди да го разбере? Не би ли трябвало тъкмо ти да го съобщиш?

Не исках. Ама никак не исках да го правя. Но имах нужда от нея — тя трябваше да ми помогне да избягам и да спася Рей, да предупредя Саймън и Дерек. Този път всичко зависеше от мен, а за да им помогна, трябваше да направя нещо ужасно.

С треперещи пръсти се вкопчих в суичъра ѝ и си поех дълбоко дъх.

— Лиз? Трябва да ти кажа нещо.

Стиснах очи и си представих как измъквам Лиз от етера. Само още едно бързо дръпване и.

Нечий гърлен смях ме накара да скоча на крака. Извъртях се, но виждах само пустата стая.

— Т-ти не си Лиз.

Смехът се чуваше от всички страни, той се изви около мен и се завъртя — въртеше се все по-бързо и по-бързо, докато накрая сякаш започна да изригва от всяко ъгълче на стаята.

— Кой си ти?

Смехът се превърна в злорад кикот. По здравата си ръка усетих топлина. Дръпнах ръкава си надолу.

— Какво си ти?

— Сега въпросът ти е по-подходящ.

Топлият въздух ме погъделичка по бузата. Потърках я, като отстъпвах назад и накрая опрях гръб в стената.

— Каква си ти, дете? Това е въпросът. Когато повика приятелката си, отговориха ти духовете на хиляда мъртъвци, които си проправяха път към прогнилите си черупки и молеха за милост. Знаеш ли къде са тези черупки?

— Н-не.

— В едно гробище. На няколко километра от тук. Хиляда трупа, готови да се превърнат в хиляда зомбита. Огромна армия мъртъвци, които можеш да командваш.

— Аз не...

— Така е. Все още не искаш. Способностите ти имат нужда от време, за да узреят напълно.

И после? — Гърленият смях изпълни стаята. — Уважаемият д-р Лайл днес сигурно танцува в ада и не усеща агонизиращите мъки, защото тържествува.

— Самюъл Лайл?

— Че има ли друг? Това е скъпият покойник, оплакан от малцина, дълбоко побърканият д-р Самюъл Лайл — напевно отвърна гласът, докато се носеше покрай мен с топлата струя въздух. — Създателят на най-приятната, най-сладката ненавист, на която съм била свидетел.

— М-моля?

— Малко от това, малко от онова — запя тя. — Дръпнеш отсам, щипнеш от там и виж какво се получава. Съвършена топка енергия, която всеки миг ще избухне. — Гласът се приближи, в ухото ми повя ветрец. — Има ли още такива като теб, дете? Сигурно. Малки магьосници и чудовища, напрацели от сила. Създателите ви не осъзнаха ли вече своята грешка?

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.